

ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေ့စဉ်မြင်တွေ့
ခံစားနေတာတွေ “ဘုကြောင့် ဘယ်လို” ဆိုတာ
သိအောင် မကြိုးစားခဲ့ကြပါ။
ခေတ်ပညာတတ်ဆိုသူတွေတောင် သိသလိုလိုနဲ့
သိချင်ယောင်ဆောင်နေတာပဲ ရှိပါတယ်။
ဆရာတော်ကြီးက ချက်ကျလက်ကျ နှိုက်ချွတ်ပြထားပုံမှာ
ဘဝင်ကျ။ ကျေနပ်စရာကောင်းလှပါတယ်။
ဘယ်လောက်ဝေးတဲ့ခရီးဖြစ်ဖြစ် ခြေတစ်လှမ်းက
စရပါတယ်။ ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ အဆောက်အအုံဖြစ်ဖြစ်
အုတ်မြစ်က စရပါတယ်။ အခြေခံအသိမရှိဘဲနဲ့
တရားထူး တရားမြတ်ကို ကျွန်တော်တို့
ဘယ်ပုံသိနိုင်ပါ့မလဲ။

မဟာဗောဓိမြိုင် ဆရာတော်

ဘုကြောင့်

၁ + ၂ ပေါင်းချုပ်

ကြောင်းကျိုးဆက်သဘောအချက်များ

မောင်သွေးချန်

စုစည်း ပူဇော် သည်။

(တတိယအကြိမ်)

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော် ဘုကြောင့် ဝုဏ္ဏသိင်္ဂါ

_____ သို့
_____ မှ

ဓမ္မလက်ဆောင်ပွန်

● ဖြန့်ချိရေး ●

မဇ္ဈိမစာပေ

အမှတ်(၂၃၇) ၃၉-လမ်း(ပထမထပ်-ညာ) အပေါ်ဘလောက်

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

ဖုန်း - ၀၁-၃၉၂၇၃၅၊ ၀၉-၇၃၀၅၉၉၃၅၊ ၀၉-၅၀၅၆၇၄၃

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ★ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ★ စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

နမော တေ ဗုဒ္ဓ ဝိရတ္တိ

မဂ္ဂိမတစဉ်(၃)

မဟာဇောဝိဇ္ဇာခြင်ဆရာတော်

ဘုရားရှင်

၁+၂ ပေါင်းချုပ်

ကြောင်းကျိုးဆက်သဘောအချက်များ

မောင်သွေးချွန်

စုစည်းပူဇော်သည်။

E 402-9113
မြန်မာ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝိဇ္ဇာတော်
ဦးစီးဌာန
မင်းဗဟိုလမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊
ရန်ကင်းမြို့၊ ရန်ကင်းတိုင်းဒေသကြီး

ဘာကြောင့် ၁+၂ ပေါင်းချုပ်

ပုံနှိပ်မှုကိစ္စရပ်များ

- စာမူပေးသူများအဖွဲ့ ❖ ၆၀၀၃၉၀၅၁
- မူကမ်းတင်ပို့သူများအဖွဲ့ ❖ ၆၀၀၃၆၀၆၁
- ပုံနှိပ်ခြင်း ❖ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု (၅၀၀)
- ထုတ်ဝေသည့်ကာလ ❖ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
- ထုတ်ဝေသူ ❖ ဒေါ်လေးလေးမိ
တနင်္သာရီတပေ
အမှတ်(၅၃)၊ ပို့မြေလမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်။
- အတွင်းနှင့် မူကမ်းပုံနှိပ် ❖ ဦးမျိုးမြင့်ကျော်
ပြတ်ထက်တိန်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၅)၊ ဈေးလမ်း၊
တပ်မြေ (၆)ရပ်ကွက်၊ ပုဇွန်တောင်။
- အတွင်းဖလှယ် ❖ ကိုဦး (၀၉ ၅၀၀၆၆၆၃)
- မူကမ်း ❖ တိန်းဝင်းစိုး
- အတွင်းအပြင်အဆင် ❖ အိအိမြို့
- တန်ဖိုး ❖ ၁၅၀၀ ကျပ်

ဖောင်လွှားချုပ် ဘာကြောင့် ၁+၂ ပေါင်းချုပ် - ရန်ကင်း တနင်္သာရီတပေ ၂၀၁၀ စာ ၂၀၀၊ ၁၀၂ x ၇၃ စင်တီမီ	CIP - 294.3
---	-------------

ဝဋ်နိဂါး
၂၄ ပစ္စည်း

ဒေါက်

ကျေးဇူးရှင် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်
ဝနဝါသီတရှင်ဥပယုဓမ္မသာမိဓေဝရ်

မာတိကာ

○ အမှာစာ - ၁	၉
○ အမှာစာ - ၂	၁၁
○ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုတဲ့အခါ ဘာကြောင့် ကြေးစည်တီးရသလဲ	၁၅
○ ကြေးစည်သံကြားရင် ရွေးဘာကြောင့် အူရသလဲ	၁၉
○ ထိခြင်းကြီးငါးပါးနှင့် ဘာကြောင့် ရှိစိုးရသလဲ	၂၁
○ ဘာကြောင့် မာန်ဝင်နေကြသလဲ (ဝါ) မာန်ရဲ့အစ	၂၄
○ ဆွေမျိုးမိတ်ဖက်တွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်လာရသလဲ	၂၇
○ မိန်းမလျှာ၊ ယောက်ျားလျှာ၊ ပြည့်တန်ဆာ၊ ဇိမ်ခေါင်း စသည် ဘာကြောင့်ဖြစ်	၂၉
○ လူလို့ ဘာကြောင့် ခေါ်ရသလဲ	၃၃

- ဂုဏ်ကြီးသူ အသက်ကြီးသူတို့ကို
ဘာကြောင့် ရှိသေအပ်သလဲ ၃၆
- ပင်ကိုယ်စိတ် ဘာကြောင့်ပျောက် ၄၁
- လူတွေဘာကြောင့် မေ့လျော့နေ ၄၅
- ကျက်သရေ ဘာကြောင့်ယုတ် ၄၈
- ဘာကြောင့် သမာဓိပျက် ၅၃
- ကိုယ်ကျင့်တွေ ဘာကြောင့်ပျက် ၅၆
 - သူ့အသက် ဘာကြောင့်သတ် ၆၀
 - သူ့ဥစ္စာဘာကြောင့် ယူငင်ခိုး ၆၁
 - ကာမအမှု ခိုက်ခိုက်ကန်းကန်းဘာကြောင့်ပြု ၆၂
 - မုသားဘာကြောင့်သုံး ၆၄
 - မူးယစ်သေစာ ဘာကြောင့်သုံး ၆၆
- ကောင်းကျင့်တွေ ဘာကြောင့်ကျင့် (ဝါ)
သီလ သိက္ခာ ဘာကြောင့် ဆောက်တည် ၆၉
 - အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ကောင်းမြင့်သော
အထုံးကို ကူးယူနေရချေသနည်း ၇၀
- သီတင်းနေ့၊ ဥပုသ်နေ့ ဘာကြောင့်သတ်မှတ် ၇၄
- ဥပုသ် ဘာကြောင့်ကျိုး ၇၇

- ကုသိုလ်တွေပြုနေပါလျက် ဘာကြောင့်
အကျိုးပေးညံ့နေပါသလဲ ၈၁
- လက်ငင်းအကျိုးပေး ဘာကြောင့်ရ ၈၆
- ကိုယ်စောင့်နတ်၊ ရိုးရာစောင့်နတ် စသည်
နတ်များကို ဘာကြောင့် အမျှဝေ ၉၁
- ဘာကြောင့် အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုး ၉၉
- ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ဘာကြောင့်
အရှေ့အရပ်ကို ခေါင်းတော်ပြီး အိပ်ကြသလဲ ၁၀၂
- ဘုရားစေတီတွေကို ဘာကြောင့် ရွှေချ၊
ရွှေသင်္ကန်းကပ်ရသလဲ ၁၀၅
- ၄၉ ရက် အဓိဋ္ဌာန် ဘာကြောင့်ဝင် ၁၀၈
- ဘာကြောင့် အရှေ့မျှော်ရသလဲ ၁၁၀
- ပိတ်ဖြူ ပိတ်ညို ပိတ်ဝါ ဘာကြောင့် ဝတ် ၁၁၂
- ဘာကြောင့် ရေစက်ချ ၁၁၅
- ဩကာသနဲ့ ဘာကြောင့် ကန်တော့ ၁၁၇
- နမောတဿနဲ့ ဘာကြောင့်ရှိခိုး ၁၂၄
- သုံးကြိမ် ဘာကြောင့်ဆိုရ ၁၂၈
- ပုံတော်မှ ဂုဏ်တော်သို့ ဘာကြောင့် ရည်မျှော် ၁၃၃
- အနန္တငါးပါး ဘာကြောင့်ထား ၁၃၇

- မနောကံ အဓိက ဘာကြောင့်လဲ ၁၄၂
- ဘုရားဂုဏ်တော် ကိုးပါး၊ တရားဂုဏ်တော် ခြောက်ပါး၊ သံယာဂုဏ်တော် ကိုးပါး ဘာကြောင့်ထား ၁၄၆
- ဩပွာဝိဟာရတရားလေးပါး ဘာကြောင့်ထား (ဝါ) အပြတ်ထွက်သော နေနည်းလေးမျိုး ၁၅၀
- ရွှေ ငွေ မြ ပတ္တမြား ဘာကြောင့်ဆောင်ထားကြပါလိမ့် ၁၅၆
- ကာမဂုဏ်ခံစား ရှုံးအားဘာကြောင့် ကြီးမဲရ ၁၅၉
- ရဟန်းသံဃာတို့ကို ဘာကြောင့် ဖူးမြော် ၁၆၄
- ဘဝစက်ယန္တရား ဘာကြောင့်ပျက် ၁၆၈
- မြတ်စွာဘုရား သာဝတ္ထိရွှေပြည်မှာ ဘာကြောင့် အကြာဆုံး သီတင်းသုံး ၁၇၁
- မကောင်းမှုတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ် ၁၇၈
- ရန်မအောင်တာ ဘာကြောင့်နည်း ၁၈၃
- ခန္တီပါရမီ ဘာကြောင့်ခက် ၁၈၈
- မွေစကြာ ဟောရာမှာ လကို လက်ယာနေကို လက်ဝဲ ဘာကြောင့်ထား ၁၉၃
- တန်ခိုးသည် ဝံ့အုပ်ထားအပ်၍ ပညာသည် ဘာကြောင့် ဖွင့်ဖော်အပ် ၁၉၈
- ဘုရား အရိယာတို့ ဘာကြောင့် အစဉ်နိဒါန်းကြား ၂၀၄

နမောတေ ဗုဒ္ဓဝိရတ္တ၊

ဘာကြောင့် - ၁

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဗောဓိဋ္ဌိင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး တရားဟော၊ တရားပြရာမှာ ဖြစ်စေ၊ ဩဝါဒပေးရာမှာဖြစ်စေ၊ စာပေရေးသားရာမှာဖြစ်စေ ...

ကျွန်တော်တို့ မတွေ့ဘူး၊ မတွေ့ဖူးသော သိသလိုလို နှင့် တကယ် မသိသေးသော “ကြောင်းကျိုးဆက် သဘောအချက်များ” ပါလာတတ်ပါတယ်။

ဥပမာ -

⊗ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ အရှေ့အရပ်သို့ ဘာကြောင့် ခေါင်းတော် ခေါင်းပြုပြီးအိပ်ရတာလဲ။

⊗ ကြေးစည်တီးလျှင် ခွေးဘာကြောင့်အူရသလဲ ... ဆိုတာ မျိုးတွေပါ။

တိမ်မယောင်နဲ့ နက်ပါတယ်။ လွယ်မယောင်နဲ့ ခက်ပါတယ်။

အဆန်းတကြယ်ကြီး မဟုတ်ပေမယ့် ဒီရိုးရိုးလေး ဖြစ်ပျက်နေတာကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ မသိမမြင်၊ မဆင်ခြင်မိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေ့စဉ် မြင်တွေ့ ခံစားနေတာတွေ “ဘာကြောင့် ဘယ်လို” ဆိုတာ သိအောင် မကြိုးစားခဲ့ကြပါ။ ခေတ်ပညာတတ် ဆိုသူတွေတောင် သိသလိုလိုနဲ့ သိချင်ယောင်ဆောင် နေတာပဲရှိပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးက ချက်ကျလက်ကျ နှိုက်ချွတ်ပြထားပုံမှာ ဘဝင်ကျ၊ ကျေနပ်စရာ ကောင်းလှပါတယ်။ ဘယ်လောက်ဝေးတဲ့ ခရီးဖြစ်ဖြစ် ခြေတစ်လှမ်းက စရပါတယ်။ ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ အဆောက်အအုံဖြစ်ဖြစ် အုတ်မြစ်က စရပါတယ်။ အခြေခံအသိမရှိဘဲနဲ့ တရားထူးတရားမြတ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ပုံသိနိုင်ပါ့မလဲ။

ဒီအခြေခံ အသိများဟာ တရားလမ်းဆီ ဦးတည်ပို့ဆောင်ပေးနေတယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ အသီးအပွင့်ကို ခံစားချင်ရင် မျိုးစေ့ကနေ အမြစ်တွယ် အပင်ပေါက်လာပုံအထိတော့ ပြန်ကြည့်သင့်တယ် မဟုတ်ပါလား။

လေးစားစွာဖြင့်

မောင်သွေးချွန်
(၂၈-၉-၉၈)

ပဋိပက္ခပေတိုက်

နမောတေ ဗုဒ္ဓဝိရဏ္ဏါ

ဘာကြောင့် - ၂

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက တပည့်ဒကာ ဝေနေယျအပေါင်းတို့ကို အကြောင်းအရာ တစ်ခုအား ထွင်းဖောက် ရှုမြင်နိုင်သော အလေ့အကျင့် ကောင်းများ ပျိုးထောင် ပေးလေ့ရှိပါသည်။ အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို သူပြောသ်၊ ငါပြောသ်၊ ပညတ်သ်၊ သညာသ်၊ အဝိဇ္ဇာသ်မှ ဝိဇ္ဇာသ်သို့ ဆိုက်ရောက်အောင် ညွှန်ပြလေ့ရှိပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကိုယ်တော်တိုင် "မိမိကိုယ် ကို ရှုမြင်ခြင်း" နှင့် "လောကကို ထွင်းဖောက် ရှုမြင်နည်း" စာအုပ် (၂) အုပ်တို့ကို ၁၉၉၆၊ အောက်တိုဘာလက ရေးထုတ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ တရားရှာမှီးသူတို့ ဉာဏ်ပဋိဘာန် ရင့်သန်ရေး အတွက်လည်း "ပဋိဘာန ဉာဏဒဿနကထာ" ကျမ်းစာအုပ်ကြီးကို ၁၉၉၉၊ ဖေဖော်ဝါရီလက ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ ကျမ်းစာအုပ်ပေါင်းများစွာနှင့် တရားဟော၊ တရားပြ၊ သြဝါဒ ပေးရာတိုင်းမှာ ကြောင်းကျိုးဆက်စပ် ဆင်ခြင် သုံးသပ်၍ ဉာဏ်လေ့ကျက်မှု ထက်မြက်ရေးကို ဆရာတော် ဘုရားကြီး အစဉ်ဦးတည်ခဲ့သည်ဟု နားလည်ရပါသည်။

ဖဠိပစာပေတိုက်

ကျွန်တော်တို့၏ ပုံမှန်ဖြစ်စဉ် နေ့စဉ်မြင်တွေ့နေရလေ့ရှိသော ကံသုံးပါး အမူအရာများမှာပင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရှုမြင်ချက်၌ ဒေသနာစဉ် တရားတော်မှ လွဲချော်သွားသည်ဟူ၍ လုံးလုံးမရှိခဲ့ပေ။

“တပည့်တော်တို့ ပြန်ကြတော့မလို့ပါ ဘုရား” ဟု သွားရောက် ကန်တော့သော အခါမျိုးမှာပင် ...

“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ရတာလဲဗျ” ဟု အကြောင်းရင်းကို နှိုက်ချွတ် စစ်မေးတတ်ပါသည်။

“... ..”

ကျွန်တော်တို့မှာ လျှောက်တင်စရာ အဖြေမှန် အဆင်သင့် မရှိ ခဲ့ပါ။ ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့်သာ ခေါင်းငုံ့နေခဲ့ကြရပါသည်။

“ပြန်တာလာလို့ ပြန်ရတာပေါ့ဗျ ...”

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အဖြေ၌ တရားတစ်ချက် လင်းလက် သွားခဲ့ပေပြီ။ သို့သော် ဉာဏ်နဲ့သူတို့မှာ တရားမှန်း မသိကြ။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက တစ်ဆင့်တက်ပြီး ဟောပြောပြန်သည်။

“အလာရှိလို့ အပြန်ရှိတာ ... ပြီးတော့ အိမ်ဆိုတာ ရှိနေလို့ ပြန် ရတာ ... အိမ်မရှိတော့တဲ့ အရိယာ အရှင်သခင်ကြီးတွေ ဘယ်ကိုမှ ပြန် စရာ မလိုတော့ဘူး ... ဘယ်တော့မှ ပြန်စရာမလိုတော့ဘူး ...”

တကော လက်သမားက ဆောက်ပေးထားသော ဘဝအိုးအိမ်သို့ အကြိမ်ကြိမ်လာလိုက် ပြန်လိုက်ဖြင့် သံသရာ လည်နေရသော ဘဝများ ကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်သာစေခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၏ တရားတော်များမှာ ဤသို့လျှင် ရိုးသလောက်ဆန်း၍ နားလည်ရ လွယ်ကူသလောက် ဆင်ခြင်နုလုံးသွင်းဖို့မှာမူလေးနက်လွန်းလှပါသည်။

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချင်

ကျွန်တော့်အဖို့ ဤသို့သော အကြောင်းအရာများပေါ်မှဆင်ခြင်ဆက်စပ် နှလုံးသွင်းအပ်သော ဓမ္မသဘောတို့သည် ပြန်ပြောပြန်ရေးပြလို့ မကုန်နိုင်တတ်သေးပါ။ ဆရာတော်ဘုရား၏ ကျေးဇူးတရားမှာ ဆပ်လို့ မကုန် အနန္တတည်း။

“ကောင်းကင်ကို လက်ညှိုးထိုးလို့ မလွဲသလိုပဲ ... တို့ဟောတဲ့ တရားတွေ ဆိုတာလည်း အဘဘုရားရဲ့ သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်တော် ကွန်ရက်က ဘယ်ပြေးထွက်နိုင်ပါ့မလဲကွယ်”

ဟု ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အလွန်နှိမ့်ချစွာ ဝန်ခံခဲ့ဖူးပါ သည်။ တရာတော်များ၏ လေးနက်ပုံနှင့် ပတ်သက်၍ ...

“ဘုရားတရားတော်တွေဟာ လေးနက်လှပါတယ် ...”

ဆိုပြီး အရှင်အာနန္ဒာက မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ထားဖူးတယ် ... ဒီတော့ ဘုရားရှင်က မြေကြီးပေါ်က မြေမှုန့်လေးတွေ ယူပြီး လက်သည်းတော်ပေါ် တင်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အရှင် အာနန္ဒာကို မေးတယ်။

“ချစ်သား ... ဒီလက်သည်းပေါ်က မြေမှုန့်နဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်က မြေမှုန့် ဘယ်ဟာက များသလဲ ...” တဲ့။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား ... လက်သည်းတော်ပေါ်က မြေမှုန့်ထက် ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်က မြေမှုန့်တွေဟာ မနှိုင်းယှဉ်သာ အောင် များပြားပါတယ်ဘုရား ...”

“ချစ်သား အာနန္ဒာ ... ငါဘုရားဟောကြားခဲ့သော တရားတော်တို့သည် လက်သည်းပေါ်က မြေမှုန့်လောက်သာ ရှိတယ် ... ကြွင်းတရားတို့ကား ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်က မြေမှုန့်လောက်များတယ် ... ဒီတရားတွေ

ဘာလို့မဟောဘဲ ရွှင်းချန်ခဲ့ရသလဲ ဆိုရင် လူတွေ ဉာဏ်မမီ နားမလည်
မှာ စိုးလို့...”

အဲ့ဒီလို အဘဘုရားရှင် ကိုယ်တိုင် ဟောခဲ့ဖူးတယ်ကွယ်။ ဘုရား
တရားတော်ဆိုတာ အဲ့ဒီလောက်ထိ လေးနက်ပါတယ်ဟု ဆရာတော်
ဘုရားကြီးက ထပ်မံညွှန်ပြတော်မူပါသည်။

ယခုလည်း ကျွန်တော် စုစည်းပူဇော်လျက်ရှိသော ဆရာတော်
ဘုရားကြီး၏ တရားတော်များမှာ တစ်မှုန် နှစ်မှုန်မျှစာ သာသော မြေမှုန်
လောက်သာ ရှိလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ဤသို့ စုစည်းပူဇော်ရာမှလည်း
ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားတော်အဘော်များမှ ချွတ်ချော် တိမ်းပါး
မှု ရှိနိုင်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော်၏ တာဝန်သာပါတည်း။

မည်သို့ဆိုစေ။ ဤသို့ ပူဇော်ခွင့်ရသည်ကိုပင် ကျွန်တော့် အနေ
နှင့် ပီတိအားသစ် ဖြစ်ရပါသည်။

မိရိုးဖလာ ... မိရိုးဖလာ ဟူသော ရိုးရိုး အသိကို လွန်မြောက်၍
ပါရမီအဆင့်သို့ အရောက်လှမ်း သိမြင်နိုင်စွမ်းအား အကြောင်းတရား
များကို ဖော်ထုတ် ရှင်းလင်းသော “ဘာကြောင့်” ဟူသော အမေးကို မြေ
ဆိုနိုင်ဖို့လိုလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ရိုးသားစွာ ရှုမြင်မိပါကြောင်း ... ။

လေးစားစွာဖြင့်

မောင်သွေးချွန်

၁၃၆၁ ခု၊ ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်၊ အင်္ဂါနေ့

၁၉၉၉ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၂၇ ရက်၊

၇၄၊ သာယာအေးလမ်း၊ (၃)ရပ်ကွက်၊ သမိုင်း မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုတဲ့အခါ ဘာကြောင့် ကြေးစည်တီးရသလဲ

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဇောဓိမြိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ ရှမ်းပြည်နယ် သံလွင်မြစ် အရှေ့ခြမ်း သုဝဏ္ဏသျှစ်တောင်မှ ကန် ဘလူမြို့နယ် နတ်တလူတောရသို့ ၁၉၉၇ ခုနှစ် ဇွန်လထဲမှာ ပြောင်းကြွ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ပါတယ်။ နတ်သလူတောရဟာ ကန်ဘလူမြို့နယ် ထဲမှာ ပါဝင်ပေမယ့် ဖီးကုန်း၊ ထန်းတပင်မြို့များနဲ့ ပိုနီးပါတယ်။ ရွှေဘို မြို့ကြီးက တစ်ဆင့်လည်း သွားရလွယ်ပါတယ်။ နတ်တလူ တောရဟာ ဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ ဖွားရာဇာတိ "မင်းကုန်းရွာ" ရဲ့ အရှေ့ဘက် နှစ်မိုင်ကျော်လောက်မှာ ရှိပါတယ်။ ဇာတိမြေဆီ ပြန်ကြွ သာသနာပြု တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

မန္တပတေသီ

ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ ရောက်လေရာ တောရများမှာ ဆွမ်း
 ခံကျင့် ရှိခဲ့တဲ့အတိုင်း နတ်တလူ တောရသို့ ကြွရောက်စမှာပင် ပတ်ဝန်း
 ကျင် ဂေါစဂါမ်ရွာများမှာ ဆွမ်းခံကြွတော်မူပါတယ်။ ကျွန်တော် နတ်
 တလူတောရကို ရောက်သွားတာ (၇-၆-၉၇) ည ဖြစ်ပြီး၊ (၈-၆-၉၇)
 ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဆွမ်းခံကြွတာနဲ့ ကြုံပါတယ်။ နတ်တလူ ဂေါပက
 လူကြီးများ "ကျောင်းသားလုပ်ပြီး" ဆရာတော်ဘုရားကြီး နောက်က
 လိုက်သွားပေမယ့် ကျွန်တော်က စောစော မနိုးလို့ လိုက်မသွားနိုင်ခဲ့ပါ။
 ညက သန်းခေါင်တိုင်လုမှ ဒီကို ရောက်ခဲ့ပြီး သန်းခေါင်ကျော်ချိန်ထိ
 စကားကောင်းနေခဲ့တော့ မနက်စောစော မနိုးခဲ့ပါ။ ဆွမ်းခံလိုက်ရမယ့်
 အခွင့်အရေးက လွတ်သွားတာနဲ့ ဆွမ်းခံ ပြန်ချိန်ကိုပဲ စောင့်ဗူးခဲ့ရပါ
 တယ်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး နတ်တလူတောရကို ပြောင်းကြွလာတဲ့
 သတင်းကြားတာနဲ့ ကျွန်တော်လိုပဲ ရပ်ဝေးက (သာစည်၊ ပျဉ်းမနား၊
 ရန်ကုန်၊ မန္တလေး စသည်) လိုက်လာတဲ့ တပည့်ဒကာတွေလည်း
 ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရွေးမှမတိတ်မီ အလှအယက် ဖူးမြော်ကြပါ
 တယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မေတ္တာပြုံးဖြင့် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်
 ပြောဟောနေစဉ်မှာပဲ ...

"ဆရာတော်ဘုရား ... ဆွမ်းခံကြွတာ ဘာလိုပါသေးလဲ ဘုရား။
 တပည့်တော်တို့က ခုမှ ဆရာတော် နောက်လိုက်ရတာဆိုတော့ ဘာလို
 လို့ လိုမှန်း မသိသေးလို့ပါဘုရား" " လို့ ဒေသခံ လူကြီးတစ်ဦးက မေး
 လျှောက်ပါတယ်။ သူမေးတာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်။

"လိုတာပေါ့ဗျ၊ ကြေးစည် လိုတယ်၊ ကြေးစည်"

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချစ်

ဆရာတော်ဘုရား အမိန့်ရှိမှ ရပ်ထဲရွာထဲ ရဟန်းသံဃာနဲ့ ကိုရင် ကလေးတွေ ဆွမ်းခံကြွလာစဉ် ကြားရလေ့ရှိတဲ့ ကြေးစည်သံ တလွင် လွင်ကို အောက်မေ့နေမိပါတယ်။ ပြီးတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုပြီး တိုင်း ကြေးစည်တီးပြီး မေတ္တာပို့ အမျှဝေလေ့ ရှိတာကိုလည်း သတိရ လာပါတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကြေးစည် လိုတာလဲဗျ။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြု ပြီးတိုင်း ဘာကြောင့် ကြေးစည်တီးရတာလဲဗျ”

ဆရာတော်ဘုရားကြီး အမေး ရှိလိုက်ပေပြီ။ ဘယ်သူမှ ရှတ် တရက် မဖြေနိုင်ကြပါ။

ကြေးစည်ကလေး ဆောင်ထားလေ့ ရှိသော ပုတီးဆရာတစ်ဦး က “ကြေးစည် ဆိုတာ ကြီးလေ စည်လေပေါ့ကွာ။ ကြီးအောင် စည် အောင်ပေါ့ကွာ” လို့ ပြောဖူးတာ အမှတ်ရလာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တိကျ တဲ့အဖြေမျိုး မဟုတ်တဲ့အတွက် အဲ့ဒီအဖြေကို ကျွန်တော် မလျှောက် တင်ရဲပါ။

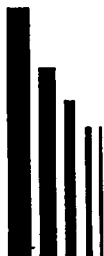
ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ...

“ကြေးစည်သံကြားရင် စိတ်ထဲ အေးမသွားဘူးလား။ ရဟန်း သံဃာတွေ ဖူးလိုက်ရရင်ကော၊ အေးမသွားဘူးလား။ တရားနာလိုက် ရတော့လည်း အေးမသွားဘူးလား။ ကြေးစည်ဆိုတာ အေးတာကို ကိုယ် စားပြုတာ၊ ကိလေသာ အပူမီးတွေ ဝိုင်းနေတဲ့လူတွေကို အအေးဓာတ်၊ အငြိမ်းဓာတ်၊ နိဗ္ဗာန်ဓာတ်ကြီး သတိရအောင် နှိုးဆော်လိုက်တာ ...”

“ပြီးတော့ ကြေးဆိုတဲ့ သတ္တုက အလွန်အေးတာ။ ပန်း မြေကြီးထဲ အတွင်းနက်နက် မြေဆီကနေ ကြေးဖြစ်လာတာ။ ဒါကြောင့် ကြေးစည်

သံများ မကြားလိုက်နဲ့ တစ်ခါတည်း အေးခနဲ ဖြစ်သွားတော့တာ။ ဓာတ်
နိုက်တာ၊ ဓာတ်ကူးတာပေါ့... ” လို့ရှင်းပြလိုက်တော့မှ အားလုံး သဘော
ပေါက်သွားပါတယ်။

ကြေးစည်သံကြားရင် ခွေးဘာကြောင့်အူရသလဲ

ဆရာတော် ဘုရားကြီးက ဆက်ပြီးတော့ မေးပြန်ပါတယ်။

“ကြေးစည်သံ ကြားရင် လူတွေကတော့ အေးခနဲ ခံစားရပြီးခွေး
တွေက ဘာလို့ အူရတာတုံးဗျာ ...”

ကျွန်တော်တို့ မဖြေနိုင်ကြပါ။

“ကြေးစည်က အအေး၊ ခွေးက အပူဗျ။ ခွေးများ ဘယ်လောက်
ပူတုန်း ဆိုရင် ခွေးသားစားမိသူဟာ ပူလွန်းလို့ ရေချိုး ရေစိမ် လုပ်နေ
ရဆိုပဲဗျာ ...”

“မှန်ပါဘုရား”

“အလွန်ပူတဲ့ ခွေးဟာ အလွန်အေးတဲ့ ကြေးစည်သံကြားတော့
ခံစားမှု တစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်ပြီး အူတော့တာပါပဲဗျာ ...”

မဏိမာပေတိုက်

၂၀

စောင့်သွေးချွန်

ဆရာတော်ဘုရား ရှင်းပြတာကို ပရိသတ် ဘဝင်ကျသွားပါတယ်။ ဒါလည်း အပူနဲ့ အအေး ဓာတ်ချင်း ထိခတ်တုံ့ပြန်မှု တစ်မျိုးလို့ နားလည်မှတ်သားခဲ့ရပါတယ်။

ထိခြင်းကြီးငါးပါး (ဝါ) တည်ခြင်းကြီးငါးပါးနဲ့ ဘာကြောင့် ရှိခိုးရသလဲ

အနန္တငါးပါးကို ကျွန်တော်တို့ ကန်တော့တဲ့အခါ ထိခြင်းကြီး ငါးပါး (ဝါ) တည်ခြင်းကြီး ငါးပါးနဲ့ ကန်တော့ကြပါတယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

ရဟန်း သံဃာနဲ့ မိဘ ဆရာများရဲ့နည်းပေးသင်ကြားချက်အရ ဦးထိပ်မှာ လက်အုပ်ကလေး တင်ပြီး ဒူးနှစ်ဖက်၊ လက်ရဲ့တံတောင်ဆစ် နှစ်ခု၊ နဖူးနဲ့လက် ဒီငါးချက် ထိထားစေရတဲ့ တည်ခြင်းကြီး ငါးပါးနဲ့ ဂါရဝ ပြုကြလေ့ရှိပါတယ်။

“လက်အုပ်ကလေး ဦးထိပ်ပေါ် တင်ထားရတာကတော့ ... စေတနာလေးက မိမိ အမြတ်နိုးဆုံးထားတဲ့ ထိပ်တက်နေရာယူပြီး အမြတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်အား မိမိ အမြတ်ဆုံး နေရာသို့ နေရာပေးသော

အားဖြင့် ရှိနေလို့ လက်အုပ်ကလေးကလည်း ထိုစေတနာနဲ့ စုံတွဲဖြစ်
အောင် ထိပ်တင်ထားရတာပဲ ...”

“တည်ခြင်းကြီး ငါးပါးကတော့ အရုပ်ကြီးပြတ်ကဲ့သို့ မာန်ကို
ချပြီး ရှိသမျှအပြစ် (မာန်ခံနေသဖြင့် အာခံခဲတဲ့ အပြစ်များကို ဝန်ချ
တောင်းပန်နည်းပဲ သားတို့ သမီးတို့ ...”

ဆရာတော်ဘုရားကြီး စီရင် ရေးသားတဲ့ မင်္ဂလာစာရက ကထာ၊
(၁၉၉၄ခု၊ မေလထုတ်၊ ပထမအကြိမ်စာ-၁၆)

အသက်နဲ့ ဂုဏ် ကိုယ့်ထက် အပုံကြီး ကြီးသူတို့ကို ရိုသေခြင်း
ဟာ မင်္ဂလာတစ်ပါးလို့ ဆိုခဲ့ပြီးပြီ။ သို့တစေလည်း အရိုအသေအောက်
မှာ မာန်ဝင်ထောက်နေလျှင် ဘောက်ဆတ်ဆတ် ရိုသေမှုမျိုး ဖြစ်နေ
တတ်တယ်။ ကိုယ်ဖြင့် အရိုအသေပေးတုန်း စိတ်ကလည်း မာန်ကျနေ
မှကိုး။ ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေအစွယ်ကျိုးမျိုးတို့လို နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းပြီး
ဆွဲသလိုပါ ခါသလိုငြိမ်နေတတ်မှ ဆီသည်မ လက်သုတ်ဖတ်မျိုးလို နွမ်း
ကြောနေစေပြီး သုတ်သမျှဆီ အရည်လည်နေတတ်မှ အမြတ်ဂုဏ်
ကိုယ့်မှာ ပုံလာတတ်တယ်။

⊗ မာန်ဝင်နေလျှင် အမှန်မမြင်၊ မာန်စင်မှ အမှန်မြင်တတ်
သည်။

⊗ မာန်ခံနေလျှင် အမှန်မရ၊ မာန်လန်မှ အမှန်ရတတ်သည်။
မာန်ဆိုတာ သဘောကြီးက ကျောက်ဆူးလိုပဲ၊ ခရီးလမ်းကို
ဆွဲငင်ထားတတ်တယ်။

လယ်ကတွတ်ပေါက်က ခဲလိုလည်း ဝင်မယ့်ရေကို တားဆီးစေ
တတ်တယ်။ ပုလင်းဖက်သိမ်လေးလိုလည်း လေခံနေခြင်းဖြင့် ဝင်လာ

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဝေါင်းချင်

တဲ့ရေကို တင်းခံနေစေတတ်သည်။ မာန် (ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခင်မင်ရာမှ အထင်ကြီးစိတ် ဝင်နေသော သဘော)သည် ကိုယ့်ထံ ရောက်လာမယ့် လာဘ်ကို ဆီးပိတ်ထားတာချည်းပဲ သားတို့။

⊗ ပညာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူတတ်သလောက်တော့ ငါလည်း တတ်ပါတယ်။

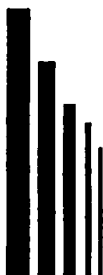
⊗ စီးပွားနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူလုပ်သလောက်တော့ ငါလည်းပဲ လုပ်တတ်ပါတယ်။

သည်လို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးစိတ် (ဘဝင်မြင့်စိတ်) ဝင်နေသူမှာ ရိုသေထိုက်တဲ့ ကိုယ့်ထက်သာတာကို မရှိသေမိလို့ ရမယ့် ပစ္စည်း လွှဲချော်တတ်တယ်။ ရမယ့်ပညာ လက်လွတ်တတ်တယ်။ တတ်မယ့်အညွန့်ကလေး ဆွဲလှန်ချိုးဖဲ့ပစ်သလို ဖြစ်တတ်တယ်။

(၎င်းစာ - ၁၀၈)

ထိခြင်းကြီး ငါးပါး (ဝါ) တည်ခြင်းကြီး ငါးပါးဆိုတာ ခူးနှစ်ဖက်၊ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဦးထိပ်တို့ ထိစပ်နေအောင် ကြမ်းခင်းပေါ် တည်ထားတာပါ။ ဖူးမြော် မာန်လျှော့ဆိုတဲ့အတိုင်း "မာန်ကျ" စေလိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်ပါကြောင်း သဘောပေါက်ခဲ့ပါပြီ။

ဘာကြောင့် မာန်ဝင်နေကြသလဲ (ဝါ) မာန်ရဲ့အစ

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ဘာကြောင့် “မာန်ဝင်” နေတာဆိုတာ ရေရှေ့ရာရာ မသိပါ။ မာန်မာန သုံးမျိုး ရှိပါတယ်။ ပစ္စည်း မာန၊ ပညာမာန၊ အလှမာနတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ကယ်တမ်းမှာတော့ ပစ္စည်း၊ ပညာ၊ အလှ ဆိုတဲ့ အရာတွေ မသက်ရောက်မီကပင် ထိခြင်း ငါးပါးဖြစ်တဲ့ “ခက်မ ငါးဖြာ” ခူး (ဝါ) ခြေနှစ်ဖက်၊ လက်နှစ်ဖက်၊ ခေါင်း ဒီငါးမျိုး အားကိုး ပြီးတော့ မာန်ရယ်လို့ စတင်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တာပါ။ မပြိုင်သင့်တာ ဖက်ပြိုင်ခဲ့ တာလည်းသည် အားကိုးနဲ့ပဲ မဟုတ်လားလို့ ၁၉၉၇ ခုနှစ် ဩဂုတ်လမှာ ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ရဲ့ မူဝါဒ ကြေညာစာတမ်းကြီးမှာဖော်ပြ ထားပါတယ်။

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချစ်

ဘာဖြစ်လို့ ချည်ပြီး တုပ်ပြီး ဖြစ်စေတာတုံး။ ယောက်ျားဘာ သားကွန့် အားကိုးအားထား ပြုလေ့ရှိတဲ့ “အင်္ဂါ” ကိုလည်း ဖုံးပြီး ဖိပြီး သားဖြစ်၊ အားကိုးအားထား ပြုလေ့ရှိတဲ့ ခက်မ ငါးဖြာကိုလည်း မလှုပ် သာအောင် တုပ်နှံဖို့ပေါ့။

သားတို့ ရွာထဲမှာ ယောက်ျားတွေကလည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ငေါက်တော့မယ် ကြုံ၊ “အားကိုးကြီး” ကိုင်ငေါက်တာ မဟုတ်လား။ ဆဲရေး တိုင်းထွာကြတော့လည်း သည်အားကိုးကြီးပဲ ကိုင်ဆဲကြတာ မဟုတ်လား။ ဘာလုပ်လုပ် သည်အားကိုးကြီးနဲ့ မာန်ဝင် ပြီး မိုက်နေ ဖော်ကားနေကြတာချည်းပဲ။ မိန်းမများကလည်း ထိုနည်း လည်းကောင်းပါပဲ။

မိန်းမ ဆဲဆိုသံ နားထောင်ကြည့်။

သူ့ အားကိုးကြီး လျှာမှာကပ်ပြီး အရပ်ကြားအောင် ကြေညာ တာချည်းပဲ။ မာန်ဝင်လေလေ အရှက်ကင်းလေလေ၊ အားကိုးကြီးကိုင် နိုင်ရာ ညှဉ်းလေလေပဲ။

(၎င်းစာ - ၆၈)

သည်နေ့ သည်အချိန် အမှားမြင်လာပြီ။ သည်ဟာကြီး အားကိုး မှားလို့ အရှက်အကြောက် တရားကင်း ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းဖော်ကား မိမှန်းသိလာပြီ။ သည်တော့ အရှက်ကို ဖုံးဖိတဲ့အနေနဲ့ ထိခြင်းကြီးငါးပါး သုံး၊ လွန်သမျှ ဝန်ချ တောင်းပန်ကြိုက် သလို ဆုံးမပါဆို အပ်နှံတဲ့ အနေ နဲ့ တည်ခြင်းကြီး ငါးပါးသုံး ... ။

(၎င်းစာ - ၆၈)

“သည်လို ထိခြင်း၊ တည်ခြင်းများနဲ့ ဝန်ချ ကန်တော့တဲ့အခါ

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

သားတို့သမီးတို့ရဲ့ဦးခေါင်းဟာ ခက်မထဲမှာ မာန်အကြီးဆုံးကွဲ့ဦးမညွတ်
 ဘူးကွ၊ ဒူးမထောက်ဘူးကွဆို မဟုတ်လား။ သားတို့ သမီးတို့ရဲ့ သည့်
 ဦးခေါင်းဟာ ခန္ဓာတစ်ခုလုံး အမြတ်နိုးဆုံးပဲကွဲ့။ မြင်သိ၊ ကြားသိ၊ နံသိ၊
 စားသိဆိုတဲ့ ပိညာဉ် လေးမျိုး ခေါင်းပိုင်းမှာချည်းကိုးကွဲ့။ မနောက ထုတ်
 လွှတ်လိုက်တဲ့ ဆင်ခြင် တိုင်းထွာမှု၊ ဆုံးဖြတ်သုံးသပ်မှုတွေကိုလည်းပဲ
 သည်ခေါင်းပိုင်းကသာ ဖမ်းယူပြီး အသုံးချလေ့ ရှိတာကိုးကွဲ့။ ဒါကြောင့်
 ပထမ ဦးညွတ်ချလိုက် ဒုတိယလက်ချ၊ သည့်နောက်မှ ဒူးနှစ်ဖက်လိုက်”

(၎င်းစာ - ၆၈)

အဲ့ဒါက ထိခြင်းကြီး ငါးပါး၊ ဘာကြောင့် ရှိစိုးရသလဲ၊ ဘာကြောင့်
 မာန်ဝင်နေရသလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းများအတွက် နိုင်လုံတဲ့ အဖြေများ ဖြစ်
 ပါတယ်။

ဆွေမျိုးမိတ်ဖက်တွေ ဘာကြောင့် ဖြစ်လာရသလဲ

လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဆွေမျိုးမိတ်သက်ဟာ၊ မိဘ
ဘိုးဘွား စသည်ဖြစ်လာကြတာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပါ။ အများ နား
လည်ထားတဲ့ "ရေစက်ဆိုတာ" ဆိုတာ မှန်တော့ မှန်ပါတယ်။ မပြည့်စုံ
သေးပါဘူး။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး အကျယ်ရှင်းပြပုံမှာ --

"ဆွေမျိုးနဲ့ မိတ်ဖက်ဆိုတာ တစ်ဘဝက အတူရေစက်ဆုံခဲ့ကြ
တဲ့အရင်းတွေပဲ။ စေတနာတူ၊ ဝတ္တုတူ အဖြစ်နဲ့ လျှင်ကြသူများက
မောင်ရှင်းနမ၊ သားနဲ့အမိတွေ ဖြစ်လာကြတယ်။ အဲဒီ ကုသိုလ်ကို
နှုတ်ကုလက်မနဲ့ အားတတ်သရော အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်
ပေးခဲ့ကြသူတွေက ဘိုးကြီး၊ ဘွားကြီး၊ ဘကြီး၊ ဘထွေး၊ ဦးလေး၊ ဦးကြီး
တွေအဖြစ် ရောက်သူရောက်၊ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း အဖြစ် တွဲသူတွေ
ဖြစ်လာကြတယ်"

“အဲဒီ ကုသိုလ် မိမိတို့ ရသလို ကြပါစေတာ့ ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ အမျှဝေစဉ်က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓု ခေါ်ကြသူ တွေက ဟောအခု သားတို့ သမီးတို့ ကြီးပွားရေး ကိစ္စ ပြုလုပ်ကြတော့ အားပေးသူတွေ ဖြစ်လာကြတယ်။ ဒါ ... ဒါနတစ်ခုက စေတနာ အရှိန်နဲ့ တွန်းပို့လိုက်တဲ့ အကျိုးဆက် အကြောင်းခံတွေပဲ မဟုတ်လား ”

“သည်တော့ တစ်အူထုံဆင်း ညီရင်းအစ်ကို မောင်နှမတွေဟာ သားတို့ ယခု ခံစားနေရတဲ့ ဒါန ရိက္ခာထုပ်နဲ့ မကင်းသူတွေ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာသဘောပေါက်ပြီး ရပစ္စည်းထဲမှ ထိုက်တန်သလောက် ထောက် ပံ့ရမယ်။ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီရမယ်ပေါ့။

(မင်္ဂလာစာရကကထာ၊ ၈ - ၇၇)

ဒါကြောင့် ဆွေမျိုးမိတ်ဖက်တွေ ဖြစ်လာကြတာ အလှူရေစက် ကြောင့်ပါ။ လှူတဲ့သူကလည်း ညွတ်ညွတ်နူးနူးနဲ့ အမျှဝေပြီး ပရိသတ် ကလည်း စိတ်ပါလက်ပါ သာဓု ခေါ်ကြမယ်ဆိုရင် သံသရာ ခရီးရဲ့ မိတ် ကောင်းဆွေမွန်တွေ ဖြစ်လာကြဦးမှာပါပဲ။

မိန်းမလျာ၊ ယောက်ျားလျာ၊ ပြည့်တန်ဆာ၊ ဇိမ်ခေါင်း စသည် ဘာကြောင့်ဖြစ်

ကုသိုလ်ကောင်းမှု အကြောင်းပြုပြီး ဆွေမျိုး မိတ်သဟာများ ဖြစ်လာခဲ့ကြပါတယ်။ အကုသိုလ်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဝဋ်ဆင်းရဲကြီးစွာ အသက်ရှင်နေရသူများကတော့ ယောက်ျားလျာ၊ မိန်းမလျာ၊ ပြည့်တန်ဆာ၊ ဇိမ်ခေါင်းနဲ့ တစ်ကိုယ်တည်းမှာ ကျားစိတ်နဲ့ မစိတ် ကိန်းနေသူများ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ ဘာကြောင့် ဒီဘဝကို ရောက်လာရသလဲဆိုတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ရဲ့ မူဝါဒ ကြေညာချက် စာတမ်းကြီး” မှာ ဒီလို ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့ပါတယ်။

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

မိန်းမလျာ

ဆိုပါစို့။ ဒီဘဝ ယောက်ျားအဖြစ်နဲ့ နေ့ရှိသရွေ့ အချိန်ရှိသရွေ့ မိန်းမများဆီကိုချည်း စိတ်ရောက်နေမယ်၊ စိတ်ကစားတိုင်းလည်း သွားရောက်ပြီး ကြိုက်ဖျက်ဆီးမှုကို တစ်ယောက်ရိုး တစ်ယောက်ကူးနဲ့ လွန်ကျူးလေ့ရှိမယ်ဆိုရင် ဒီယောက်ျား သေလျှင် နောက်ဘဝ လူအဖြစ် ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ပုံစံက ယောက်ျား၊ စိတ်ထားက မိန်းမ ဖြစ်လာပြီး "မိန်းမလျာ" ဖြစ်ကရော။

(၈-၂၁)

ယောက်ျားလျာ

ဆိုပါစို့။ ဒီဘဝ မိန်းမအဖြစ်နဲ့က ယောက်ျားလိုချင်စိတ် အားကြီးပြီး တွေ့သမျှ ယောက်ျားများကို ဖြားယောင်းလေ့ရှိတဲ့ မိန်းမများလည်းပဲ နောက်တစ်ခါလာတော့ "ယောက်ျားလျာ" ပဲပေါ့။ ဒီနစ်မျိုးလုံး အာရုံခံစားစဉ်မှာ မိမိဘက်မှာ စိတ်သွင်းပြီး အာရုံ ခံစားရမယ့် အစား သူ့ဘက်က စိတ်သွင်းပြီး အာရုံခံစားတတ်သူတွေ။

(၎င်း ၈-၂၁)

ပြည့်တန်ဆာ

တစ်ဖန် အာရုံ ခံစားစဉ်မှာရော၊ အာရုံယူ ရှာဖွေစဉ်မှာပါ သူ့ဘက်မှာချည်း မိမိစိတ် ပို့လွှတ်ထားသူများကတော့ သွားလေပေါ့။ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး သေလွန်ပြီးနောက် တစ်ခေါက် လူ့ပြည်ရောက်လာတော့ မိန်းမအသွင် ပေါ့ပျက်ပျက် အပြင်အဆင်များနဲ့ ယောက်ျားတကာတို့ရဲ့ အသုံးတော်ခံ "ပြည့်တန်ဆာ" ။

ဝိမ်ခေါင်း

တစ်ဖက်ရှိ မိန်းမများကလည်း နောက်တစ်ခါ လူအဖြစ်ရောက်
လာလျှင် ယောက်ျားအသွင် ပေါ်ပျက်ပျက်အပြင်အဆင်များနဲ့ ဝိမ်ခေါင်း
ဘဝ၊ ပြည့်တန်ဆာထိန်း၊ သည်နှစ်မျိုးလုံး သူ့ပစ္စည်းယူပြီး သူ့ပစ္စည်း
အတိုင်း အကြွေးဆပ်ရသူချည်းပဲ။ သားတို့ သမီးတို့ သံဝေဂ ယူတတ်
ကြပါစေ။

(၎င်း စာ - ၂၁)

မိန်းမ တစ်လှည့်၊ ယောက်ျားတစ်လှည့်

နောက်တစ်မျိုး ကျန်သေး ... ။

အာရုံ ရှာဖွေစဉ်မှာ ခံစားတုန်းမှာပါ သူ့ဘက်လည်း စိတ်မပေါက်၊
ကိုယ့်ဘက်လည်း စိတ် မရောက်တတ်ဘဲ အတွေ့မှာသာ မျောနေပြီး
ခံစားနေတတ်သူ၊ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ဘက် တစ်လှည့်၊ ကိုယ့်ဘက် တစ်
လှည့်မျိုးနဲ့ အတက်အကျလိုက်ပြီး ခံစားသူများကတော့ “မိန်းမ မဟုတ်၊
ယောက်ျား မဟုတ်” ဖြစ်တတ်တယ်။ အပူရှိန် လွန်ကဲပြီး မိုးတစ်ဝက်မှ
မကျဘဲ သရောခိုင်းနေတယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့။

နောက်တစ်မျိုးကတော့ “မိန်းမ တစ်လှည့်၊ ယောက်ျား တစ်
လှည့်” ပေါ့။ အချိုးကျ ငြိုငတူ ပေါ်နေလေရဲ့။ ရေထရက် ချိုးမှား မိန်းမ၊
လေထရက်မျိုးကျ ယောက်ျား၊ ဒါမှမဟုတ် တက်စိတ်ပေါ်လာလျှင်
ယောက်ျား၊ ကျစ်စိတ်ပေါ်တဲ့အခါ မိန်းမ၊ သည်အားလုံးလည်းပဲ သူ့ပစ္စည်း
ရေးငှားစားသုံးပြီး သူ့ပစ္စည်းအတိုင်း ပြန်ဆပ်နေရပုံမျိုးပဲ။

သူတို့ရဲ့နစ်နာဆုံးရှုံးမှုကြီးကတော့ သည်အားလုံး ရတနာ မနား
-- သရကင်္ဂံ မပွင့် ဆိုတာပါပဲ။

(၎င်းစာ - ၂၁)

ကာမဂုဏ် ခံစားရာက အစွဲကြီးပြီး စွဲရာဘဝ ရောက်ရပုံကိုလည်း
ကျိုးကြောင်းပြ ရေးသားတော်မူခဲ့ပါတယ်။

“ကာမ ခံစားတုန်းက ကျူးလွန်ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ခုတွေ၊ ဟိရေ၊
ရေးပေါ်ပြီး သာယာနေတဲ့ အကျိုးဆက်များအဖြစ် မိန်းမတန်ဆာ စွဲ
သေတဲ့ ယောက်ျားမို့ လာခဲ့မိန်းမဘဝ၊ ယောက်ျား တန်ဆာ စွဲသေတဲ့
မိန်းမကတော့ သွားတော့ ပြည့်တန်ဆာဘဝ၊ တစ်ခါ ယောက်ျားက
မိန်းမစွဲသေရင်တော့ ယောက်ျားဘဝနဲ့ မိန်းမစိတ် ပေါ်ပေါက်နေတဲ့
ဘဝ၊ ယောက်ျား စွဲသေ မိန်းမ ကျတော့ မိန်းမ ဘဝနဲ့ ယောက်ျားစိတ်
ပေါက်နေတဲ့ ဘဝ၊ ကဲ ... ကောင်းကြရဲ့လား။ သားတို့ သမီးတို့ ...”

(၎င်းစာ - ၁၆၃)

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ အကြောင်းရင်းအမှန်ကို သတိပေးထားပါ
တယ်။ ယောက်ျားလျာ၊ မိန်းမလျာ၊ ပြည့်တန်ဆာ ... စသည် တွေရှင်
သူတို့ရဲ့အတိတ်အကုသိုလ်ကံ အကြောင်းမှန်ကိုသံဝေဂယူခဲ့ရကြောင်း
ပါဗျာ။

လူလို့ဘာကြောင့် ခေါ်ရသလဲ

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုယ့်အိမ်တွင်းက စပြီး လူတွေကို မြင်တွေ့ဆက်ဆံနေရတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီ လူတွေကို လူလို့ ဘာကြောင့် ခေါ်ရတယ်ဆိုတာ စဉ်းစား အဖြေရှာကြည့်ဖူးပါသလား။ ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ...

“လူဆိုတာ အလံတံခွန်များ လွှင့်တင်ထားသလို မိမိတို့ဘဝတွေ တလူလူ မြင့်တက်အောင် စွမ်းဆောင်ရည်ရှိလို့ လူလို့ ခေါ်တာ၊ သစ်ပင်များလို နိမ့်ရာက မြင့်ရာဆီ အညွန့်တလူလူထွက် ပြီး အထက်သို့ တက်နေတဲ့ သဘောရှိလို့ လူလို့ခေါ်တာ ...”
မနုဿလို့ ခေါ်တဲ့ လူဆိုတာ ...

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

⊗ အကျိုးရှိ အကျိုးမဲ့ကို သိ၊ သိနေလို့ လူ၊ မသိရင် လူမဟုတ်။

⊗ အပြစ်ရှိ အပြစ်မဲ့ကို သိ၊ သိနေလို့ လူ၊ မသိရင် လူမဟုတ်။

ပါဠိတော်အားဖြင့်တော့ ...

⊗ အတ္တာ နတ္ထံမ နတိ ဇာနာတိတိ မနုဿော

⊗ ကုသလာ ကုသလံ မနတိ ဇာနာတိတိ မနုဿော ... တဲ့။

အကျိုးရှိ အကျိုးမဲ့၊ အပြစ်ရှိ အပြစ်မဲ့ တို့ကို ခွဲခြားသိနေခြင်း ဟာ လူနဲ့ တိရစ္ဆာန်တို့ရဲ့ ခြားနားချက် ဖြစ်တယ်လို့လည်း အဓိန် ရှိပါတယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက "လူသုံးမျိုး" ရှိတယ်လို့လည်း ဒီလို ရေးသား ပြခဲ့ပါတယ်။

၁။ လက်ရှိလူသားများ - အောက်ဘုံ အပါယ်လောက တို့မှ လွန်ပြီး တလူလူ တက်လာခဲ့လို့ ...။

၂။ နတ်လူသားများ - ပရိယေသန ဒုက္ခမှနေ လွန်ပြီး တလူလူ တက်သွားကြလို့ ...

၃။ ဗြဟ္မာလူသားများ - အချင်းချင်းအကြိုက်ပေး ဖျက်ဆီး ရတဲ့ ကာမဒုက္ခမှနေ လွန်ပြီး တလူလူ ထိုးတက်သွားကြ လို့ ...

လူလို့ချည်း ခေါ်ရတယ်။

(မဂ္ဂပဋိသံယုတ္တကာထာစာ-၆၆ ဇန်နဝါရီ ၁၉၉၈)

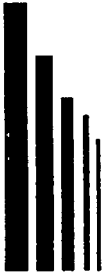
တစ်ဆင့်ထက် တစ်ဆင့် မြင့်သထက် မြင့်အောင် ကျင့်ဆောင် သွားသူများကိုသာ ခေါ်ထိုက်ပါတယ်။ အကျိုးရှိ အကျိုးမဲ့ကို မသိ၊ အပြစ် ရှိ အပြစ်မဲ့ကို မသိပဲ အိပ်စား ကာမ ဝမ်းစာရှာဖွေရေးမျှသာ လုပ်နေသူ များမှာ လူကိုယ်ကောင်ကြီးကို ရထားသော်လည်း တိရစ္ဆာန်တို့ရဲ့

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါ်ဒေါ်ချစ်

ဘာသာဓလေ့နှင့် မခြားသောကြောင့် "လူကိုယ် နှင့် တိရစ္ဆာန်စိတ်" ရယ်လို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက တံဆိပ်ခတ်နှိပ် ကင်ပွန်းတပ်ပါတယ်။

လူလို့ ဘာကြောင့် ခေါ်ရသလဲဆိုတာ အဖြေရပြီ ဆိုရင် "အကျိုး ရှိ အပြစ်မဲ့" အလုပ်တွေ လုပ်ခြင်းဖြင့်သာ လူ့ဘဝ၊ လူ့တန်ဖိုး၊ လူ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ဆောင်သင့်ကြောင်း နားလည်ရပါတယ်။

ဂုဏ်ကြီးသူအသက်ကြီးသူတို့ကို ဘာကြောင့်ရိုသေအပ်သလဲ

ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မိဘနှင့် ဆရာသမားများအပေါ် မရှိမသေ၊ ကလန်ကဆန် ဆက်ဆံခြင်းများ မကြာခဏ တွေ့နေရတတ်ပါတယ်။ ရဟန်း၊ သံဃာများ အပေါ်မှာပင် ရိုသေရကောင်းမှန်း မသိတော့လောက်အောင်ပင် ယဉ်ကျေးမှု ဆုတ်ယုတ်လာချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ မိဘ၊ ဆရာ၊ ရဟန်း၊ သံဃာ မဟုတ်သော အခြားသော အသက်ကြီးသူ၊ ဂုဏ်ကြီးသူတို့ အပေါ် ဆက်ဆံရေးကား ဆိုဖွယ် မရှိတော့လောက်အောင် မာကျော ကြပ်ဆတ်နေခဲ့ပါပြီ။

သိပ္ပံနည်းပညာနှင့် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ ဘယ်လောက်တိုးတက်တိုးတက် ယဉ်ကျေးမှု ပျက်စီးလျှင် လောကကို တတိတိ ဖျက်ဆီးနေတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။

မဂ္ဂိပစာပေတိုက်

အာရုံကြောင့် ၁ + ၂ ဝေါင်းချုပ်

ဂါရဝေါစ နိဝါတောစ ဆိုတာ ဘုရားဟော မင်္ဂလာတရားတော် တစ်ပါး ဖြစ်ပါတယ်။ ဂုဏ်ကြီးသူ အသက်ကြီး သူတို့ကို ရိုသေရုံမျှဖြင့် ငွေမကုန်ဘဲ ရရှိမယ့် အကျိုးကျေးဇူးများကို တစ်ကယ် မသိကြလို့ ရိုသေ ရကောင်းမသိ ဖြစ်လာခဲ့ပုံ ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျေးဇူးတော်ရှင်မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော် ဘုရား ကြီးက ရိုသေခြင်း မင်္ဂလာကို အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ဟောကြား ရေးသား လမ်းညွှန်ပြလေ့ ရှိပါတယ်။

“အသက် သိက္ခာအားဖြင့် ကြီးမြင့်သူတို့ကို ရိုသေစိတ်၊ အလေး ပေးစိတ်များဖြင့် ယဉ်ကျေးပျူဠာစွာ ဆက်ဆံတတ်ပါလျှင် ဂုဏ် (သီလ ဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်) အားဖြင့် ကြီးမြတ်နေသူဖြစ်က ထိုဂုဏ် များ သားတို့ သမီးတို့အပေါ် ရောင်ပြန်ဟပ်လာလို့ သားတို့ သမီးတို့ လည်း ဂုဏ်ကြီးသူရဲ့အဖြစ် တိုးတတ်စေနိုင်တယ်။ ထိုသူ့ ဂုဏ်လည်း သားတို့ရဲ့ အရောင်တင်ပေးမှုကြောင့် တက်သထက် တက်စေနိုင်တယ် ပေါ့။ တစ်ဖန် အသက်အားဖြင့် မိမိထက် လူ့ဘဝ တစ်ရက် စောရောက် လာသူပင် ဖြစ်စေ မိမိထက် လူတို့အသိ အကောင်းအဆိုး အကြောင်း အကျိုးများကို တစ်ရက် ပိုသိနေသူပီပီ ထိုသူ့ အား အလေးပေးခြင်းဖြင့် မိမိတို့မှာ အသက်ပိုရှည်စေနိုင်ပြီး ထိုသူများမှာလည်း မိမိတို့ကြောင့် အသက် ပိုရှည်စေနိုင်တယ်။ ဝမ်းမြောက်ခြင်း စိတ်ဟာ ပူစိတ်ကြောင့် တိုတောင်းမယ့် အသက်ကို တားပေးနိုင်လို့ပဲ သားတို့”

“ကိုယ် စိတ်နှလုံး သုံးပါးစလုံး ရွှင်ပြုံး ချမ်းသာစွာနဲ့ နေတတ် သူတို့မှာ သက်တမ်းထက် လွန်ပြီး အသက်ရှည်စေနိုင်တယ်။ ကံ ကောင်းထောက်မသူများလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ အဲ ... ပူပန်မှုနှိပ်စက်နေတဲ့

သူများကျတော့ သက်တမ်းအောက် လျော့ပြီး အသက်ကုန်ရတတ် တယ်။ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှသူများလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ပူပန်မှု နည်းပါးပြီး ပြုံးတစ်လှည့်၊ နုံးတစ်လှည့်များမှာတော့ သက်တမ်းစေ့ လောက်နဲ့ပဲ ပြီးစီးရပြန်တယ်။ ဒါ “သေပုံသုံးမျိုး” အထူးပဲ သားတို့၊ အသက်ကုန် သေ၊ ကံကုန်သေ၊ နှစ်ဖက်စုံကုန် သေတွေလို့ မှတ်ထား ရမယ် သားတို့ သမီးတို့ ...”

ဂုဏ်ကြီးသူမှာ ကံသက်ထက် ဉာဏ်သက်က ကဲနေလေရဲ့။ အဲဒီ ဉာဏ်သက်ကို ပူဇော်သောအားဖြင့် ရိုသေမယ်ဆိုလျှင် ဉာဏ်သက်ဟာ လှုပ်ပေးလျှင်နိုးလာတတ်ပြီး၊ ရဲယူရင်လည်း ပါတတ်တဲ့အမျိုးဆိုတော့ ထိုဂုဏ်ဟာ သားတို့သမီးတို့ နှလုံးအိမ်မှာ မတည်ဘဲ မနေဘူး။ ပညာရှိ နား ဆည်းကပ်သူ (ပညာရှိရဲ့ အမှုအကျင့်ကို အတုလိုက်သူ) ပညာရှင် လေးတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဆရာအသံမှ တစ်ဆင့် တပည့်ဉာဏ်ပွင့်ရ သလို ပညာရှိ နှလုံးသားမှ တစ်ဆင့် အသိများ ဆည်းကပ်သူ၏ အသံ ကြား ပွင့်စေတတ်လို့ပဲ။

“ရိုသေသူမှာ ရိုသေသလောက် အကျိုးထူးလာတာပေါ့။ ရိုသေ တတ်လျှင် ကိုယ့်ဖို့ရည်းပဲ။ ဂုဏ်ကြီးသူ အသက်ကြီးသူတို့ကို ရိုသေခြင်း၊ ဆည်းကပ်ခြင်း အမြဲပြုသူမှာ “အသက်ရှည်၊ အဆင်းလှ၊ ဗလထွား၊ ရမ်းသာများ” ဆိုတဲ့ အကျိုးလေးမျိုး ရရှိကြောင်း ဘုရားဟောပဲ မဟုတ် လား ...”

(မင်္ဂလာစာရဏကထာ
၁၉၉၄ မေလပထမအကြိမ်၊
စာ - ၁၀၄)

ဘာကြောင့် = + ၂ ဒေါင်းချစ်

မဂ္ဂပဋိသံယုတ္တကထာမှာလည်း ဂုဏ်ကြီးသူ၊ အသက်ကြီးသူတို့ကို ဘာကြောင့် ရိုသေအပ်တယ်ဆိုတာ ဒီလို ရေးပြခဲ့ပါတယ်။

“အပဓာယန - ဂုဏ်သိက္ခာ အသက်အားဖြင့် ကြီးမြင့်သူတို့ အပေါ်အရိုအသေပြုခြင်း၊ ဤကိရိယာသည်လည်း အထက်တတ်ရာ၏ ငြမ်းသဖွယ် ဖြစ်သဖြင့် လက်လွှတ်၍မရချေ။ ဘုရား၊ အရိယာတို့သည် မမြင်အပ်ရာ အတွင်းပစ္စည်းဖြင့် တွေ့သူတိုင်းကို တို့နေပါသည်။ အချင်းချင်း ကျင့်စက်ဖြင့် တို့ရာ၌ ဓာတ်လိုက်သဖြင့် အတို့ခံရသူ၌လည်း ကျင့်တက်သွားလေ့ ရှိတတ်၏။ သည့်အတူ ဘုရား၊ အရိယာများသည်လည်း ဝေနေယျတို့ကို ဓမ္မဓာတ်အားကို အစွမ်းကုန် ဖွင့်လွှတ်ပေးပို့လျက်က ဝေနေသည်သာဖြစ်၏။ မျက်စိလျင်သူ မြင်၏။ မလျင်သူမမြင်။ လက်ပါသူရ၏။ မပါသူ မရချေ။”

“ထိုဘုရား အရိယာတို့၏ အတုကို လိုက်လျက်က အကျင့် ဂုဏ်သိက္ခာ ကြီးမား မြင့်မြတ်လျက် ရှိသော သူတော်ကောင်း အစားစားများသည်လည်း ကျင့်ကတည်းက ငါ့ဖို့ချည်းမရှိ။ ငါနှင့်အတူ အများကိုပါ ဟူသော ဆန္ဒအမှန်ဖြင့် အားသွန်လျက်ရှိ၏။ သို့ကြောင့် ၎င်းတို့ ကျင့်သမျှ ဓမ္မဓာတ်အား ဝင်ထွက်လေတို့၏ လှိုင်းမှလည်းကောင်း၊ ဓမ္မည်းတို့၏ အပေါက်ကြားမှ လည်းကောင်း ပြင်ပသို့ ပျံ့နှံ့လျက်သာ ရှိချေသည်။ အရိုအသေပြုခြင်းဖြင့် ၎င်းတို့ဆီ စိတ်ဦးလှည့် သူတို့ ထိုဓာတ်အား မဝင်သည် မရှိချေ။”

“ဂုဏ်သိက္ခာ အရာ မိမိအရင် တစ်စက္ကန့် တစ်မိနစ်မှ နာရီ၊ ရက်၊ လ၊ နှစ် စောစီး၍ ကြီးမြင့်လေသူ၌ မိမိထက် မြတ်သော စေတနာအပွင့် ဦးသဖြင့် ရိုသေရသည်။ အသက်အရာ မိမိ အရင် စက္ကန့်၊ မိနစ်၊ နာရီ၊

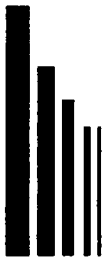
ရက်၊ လ၊ နှစ် စောစီးကာ မွေးဖွားပြီး လေသျှင်ကား မိမိထက် ဘဝကောင်း
ဦးစွာ စောနေနိုင်သော "ကံပွင့်" ကို ရိုသေရသည်။

(မဂ္ဂပဋိသံယုတ္တကထာ၊

၁၉၉၈ ဇန်နဝါရီ၊

စာ - ၂၆)

ပင်ကိုယ်စိတ် ဘာကြောင့်ပျောက်

မိတ်ဆွေတို့ ရိပ်သာဝင်ဖူးပါလိမ့်မယ်။

တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက် ကြိုးစားပမ်းစား။ အားထုတ်တာ တောင် အရောင်နိမိတ်၊ အလင်းနိမိတ် ကျတဲ့အဆင့်ကို ရခဲ၊ ရောက်ခဲ ပါတယ်။ အဲဒီ အရောင်အလင်း နိမိတ်ကလေး ကျလာပြီလားဆိုရင် ယောဂီ မပြောနဲ့၊ တရားပြဆရာပင် သူ့စိတ်ကလေး ပင်ကိုအတိုင်း ကြည်လာပြီဆိုပြီး အားတတ်သရော အားပေးတတ်ပါတယ်။ တစ် သံသရာလုံးက ညှိုးနွမ်းညစ်မှတ်ခဲ့တဲ့ စိတ်ယုတ်စိတ်မာတွေ ပြယ် လွင့်ပြီး ကြည်လင်စ ပြုလာပြီကိုး။ ဒါတောင်မှ ဒီစိတ်ကြည်အလင်း ကလေးဟာ မူလစိတ်ရဲ့ဖြူစင်တောက်ပမှုကို မမီသေးဘူး။ အချိန်မရွေး ပျောက်ဆုံး ပြုတ်ကျသွားနိုင်ပါသေးရဲ့။

မဂ္ဂိမစာပေတိုက်

ပင်ကိုစိတ်ရဲ့ သဘာဝကို ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဖော်ပြထားတာက ...

“ပင်ကို စိတ်သည် သူ့ချည်းသက်သက်အားဖြင့် ဖြူစင်ခြင်း၊ တောက်ပခြင်း ထင်းလင်းရှိ၏။ တစ်ခါမြင် တစ်ခါသိ တစ်ခါပျောက်နှုန်းသာ ရှိ၏။ တစ်ခါမြင် အခါခါသိမျိုး မဟုတ်။

- ⊗ ကမ္မဒိန္နိ ဖြစ်သော နတ်တို့ အလင်းရောင်၊
- ⊗ ဈာနဒိန္နိ ဖြစ်သော ဩဟာတို့၏ အလင်းရောင်၊
- ⊗ ဉာနဒိန္နိ ဖြစ်သော အရိယာတို့၏ အလင်းရောင်၊

ထိုအလင်းရောင်များသည် စိတ်၏ ပင်ကို သတ္တိမှ ထွက်ကျလာသော စိတ်တန်ခိုး၊ စိတ်သတ္တိ၏ အရောင်များချည်းပင် ဖြစ်ချေ ၏။

လောက၌ အနာထဝိက်၏ ဘုရားနှင့် တွေ့ရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ဖြစ်ပွင့်လာသော အလင်းရောင်များသည် စေတနာ၏ ကမ္မဒိန္နိစွမ်းအားပင် ဖြစ်ချေ၏။ အားထုတ်ဆဲ ယောဂီများ၏ ဉာဏ်ထက်သူ သမ္မာသန ဉာဏ်မှာ ဉာဏ်နဲ့သူ ဥဒယဗ္ဗဉာဏ်မှာ ပေါ်ပေါက်လာသော အလင်းရောင်များသည်ကား ရှုမှတ်မှုမှ ပေါ်သော အလင်းရောင်များ ဖြစ်ကြသဖြင့် ဈာနဒိန္နိ (ဈာန်ကြောင့် ဖြစ်သောတန်ခိုး) အရောင်ဟု ဆိုရ၏။ ထိုယောဂီများတွင် ရှုမှတ်အားကောင်းပြီး ကိလေသာ ၎င်းသွားမှုများသော် ပြင်ပထိ အလင်းထွက်၏။ ရှုမှတ်အား (ဈာန်ဝင်စားအား) နည်းပါး၍ ကိလေသာဘက်မှ ကြွအား ရှိနေသော် ကိုယ်တွင်းနှင့်ပင် ပြီးစီးတတ်၏။

ရဟန္တာ ရှင်သခင်ဖြစ်သော အရှင်ဒဗ္ဗမထေရ်၏ အာဂန္တုက သံဃာများအား နေရာချထားပေးရာတွင် လက်ညှိုးတော် ညွှန်ရုံမျှဖြင့်

ဘာဝကြောင့် = + ၂ ဒေါင်းချစ်

ထိုလက်ညှိုးတော်မှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကဲ့သို့ အလင်းရောင် ပေါ်ထွက်လာပြီး ညဉ့်နက်ပိုင်း၏ အမှောင်ကို ခွင်းခြေပေးနိုင်သော အလင်းရောင်သည် ဉာဏ်ကြောင့် ဖြစ်သော ဉာဏဖိဒ္ဓိ အရောင် ဆိုရ၏။

ဘုရားရှင်၏ ခပ်မဆိတ်သော ရောင်ခြည်တော်ကား ထိုကံ၊ ထိုဉာဏ်၊ ထိုဈာန်များတွင် ပါရမီတော်၏ အဟုန်သတ္တိများလည်း ပါဝင်ရကား စိတ်တော်သည် အများထက် စင်ကြယ်လွန်းလှသဖြင့် အများထက် ကြည်လင်တောက်ပနေပါချေ၏။ အများထက် ကိလေသာ ပယ်သတ် အားကောင်းလွန်လွန်းလှသဖြင့်လည်း အများထက် ကြည်လင်တောက်ပနေခြင်းလည်း ဖြစ်ပါချေ၏။

ထိုမျှ ကြည်လင် တောက်ပနေသော စိတ်တလင်းပြင်ပေါ်ဝယ် တစ်ခါမြင်၊ တစ်ခါသိ၊ တစ်ခါပျောက်နှုန်း တို့ကို ဖုံးအုပ်လျက်က စွဲစိတ်များဖြင့် တစ်ခါမြင် တစ်သက် မေ့မရသူ၏ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာသူအဖို့ကား ပင်ကိုစိတ် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။ ထိုပင်ကိုစိတ်နှင့် အတူ စိတ်တန်ခိုး စိတ်သတ္တိ၏အလင်းရောင်များလည်း မျှင်သွားကြပြီ။

⊗ အဆင်းကိုမြင်သည်၊ ပင်ကိုသိကား အဆင်းကိုသာသိပေးရသည်။

အဖြူရောင်ကို မြင်သည်၊ ပင်ကိုသိကား ယင်းအဖြူရောင်ကိုသာ သိ သိနေတတ်သည်။

⊗ အဆင်းကို မြင်သည်၊ “မ” ဘယ်သူပဲ။ ပင်ကိုစိတ် ပျောက်သွားပြီ။

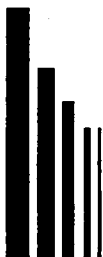
အဖြူကိုမြင်သည်။ “ကို” အတူပဲ။ ပင်ကိုသိ မြှင်နေပြီ။

ထို မ ဘယ်သူ၊ ကို ဘယ်ဝါ ဟူသော သူ့စိတ် ပေါ်လာလျှင်

သူ့အာရုံ၏ ဆွဲအား၊ တိုက်အားများကြောင့် ကြိုက်စိတ်၊ ကြိုက်စေးများ ပန်းတတ်လာပြီး ကြိုက်ငြိများ ပေါ်လာချေတော့၏။ ထိုအခါ ရှံ့စေးပေါ် ကျသွားသော စိန်ကျောက်ကဲ့သို့ တောက်ရာမှ ပျောက်ရာသို့ ရောက် ရချေ၏။ သည့်အတူ မကြိုက်စိတ်၊ မသိစိတ် စသည့် ဖြူစိတ်ကို မဲစိတ် (မည်းစိတ်) ဖြစ်အောင် အရောင်ပြောင်းပေးတတ်သောစိတ်များ ပေါ် လာသမျှ အရောင်မှိန်ကျသွားကာ နောက်ဆုံး စိတ်မဲတူ၊ ကိုယ်မဲ တူ ဘဝ ဖြင့် ကြိုက်ရာလုပ်၍ မကြိုက်ရာ ဘဝ ရောက်ကြရရှာချေသည်။”

အဲဒါဟာ ပင်ကိုစိတ် ဘာကြောင့် ပျောက်သွားရတယ်ဆိုတာရဲ့ သဲလွန်စ အဖြေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကနေ့ သူ့သူငါငါ ရပ်ထဲရွာထဲမှာ ပင်ကို စိတ်ပျောက်ကာအစွဲသိ၊ အစွဲနာနဲ့ နေ နေကြသူတွေက အများစုပါ။ ဘဝဒုက္ခ အမှောင်ထုကို ဖြိုခွင်းဖို့ စိတ်အလင်း၊ စိတ်တန်ခိုး၊ စိတ်စွမ်း ရည်တွေ ပြန်ရအောင် တရားအားထုတ်ခြင်းမှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိပြီလို့ နားလည်ခဲ့ရပါတယ်။

လူတွေ ဘာကြောင့် မေ့လျော့နေ

ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေဟာ ဉာဏ်ကောင်းပါတယ် ဆိုတဲ့ သူတွေတောင် မေ့မေ့မျောမျော နေတတ်ကြလေရဲ့။ ကား၊ ရထားပေါ်မှာ၊ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ပစ္စည်းမေ့ကျန်ခဲ့တဲ့ မေ့တတ်ခြင်းမျိုးကို မဆိုလိုပါ။ အလုပ်တစ်ခု လုပ်တဲ့အခါ အလုပ်အပေါ်မှာ စိတ်စူးစိုက်မှု မရှိတာမျိုး၊ စိတ်နဲ့ ကိုယ် မကပ်တာမျိုးကို ဆိုလိုပါတယ်။ ဥပမာ - “စိတ်အလုပ်” ဖြစ်တဲ့ ဘုရားရှိခိုးတာမျိုးတောင်မှ ရှိခိုးနေရင်း ကိုယ်ရွတ်ဆိုနေတဲ့ ဘုရားစာဘယ်ရောက်လို့ ရောက်သွားမှန်း မသိတာမျိုးဖြစ်ပါတယ်။ ပုတီးစိပ်နေရင်လည်း ပုတီးလုံးရေ၊ ပုတီးပတ်ရေ မမှတ်မိတာမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ တရားထိုင်နေရင်လည်း ဝင်လေ ထွက်လေ သို့မဟုတ် မှတ်မိတ်မှာ တည်မနေဘဲ စိတ်တပိုတပါး ပြေးလွင့်နေတာမျိုးကို ဆိုလိုပါတယ်။

မဂ္ဂိမာဏထိုက်

စိတ်ဟာ ခံစားဖူးရာ အာရုံတွေကို စားမြုံ့ပြန်လိုပြန် သို့မဟုတ် တစ်ခုခုဆီ ပြေးလွှားကူးလူးနဲ့ အငြိမ်နေတယ်ရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ လူက ထမင်းချက်နေပေမယ့် စိတ်က ရောက်ချင်ရာရောက်နေမယ်။ ယုတ်စွ အဆုံး အိမ်သာကသာ ဆင်းလာခဲ့ပေမယ့် အလေးအပေါ့သွားလို့ သွားခဲ့မှန်း မသိတဲ့ထိ စိတ်နဲ့ကိုယ် ကပ်လေ့မရှိပါဘူး။ (သတိပြု စောင့်ကြည့်ပါလေ) ဒါကိုပဲ ကိုယ်ဘာလုပ်လို့ လုပ်မှန်းမသိ မေ့လျော့ တွေဝေ တယ်လို့ ဆိုရပါတယ်။

မသိတာက အဝိဇ္ဇာဖြစ်ပြီးတွေဝေ မေ့မျော့နေတာက မောဟ ဖြစ်ပါတယ်။ ရဟန်းသံဃာတွေဆီမှာ "အပ္ပမာ ဒေဒ သမ္မာ ဒေထ" လို့ အာမာဒန္တ ခံခဲ့ကြတာ "မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆသော သတိနဲ့ နေပါမယ်" လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နေထိုင်ခြင်းမှာ မေ့မေ့လျော့လျော့၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆ၊ အမူမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေမော်နမဲ့ သတိလက်လွက် နေထိုင်ခြင်းက များပါတယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

သံသရာဘဝ ဘဝတွေကကပ်ပါလာတဲ့ အဝိဇ္ဇာနဲ့ မောဟတွေ ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှု ခံနေရလို့ပါပဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ တိရစ္ဆာန် ဘဝ ပေါင်းများစွာ ကျင်လာပြန်သန်းလာပြီးမှ လူဘဝသို့ တက်လှမ်းလာ ခဲ့လို့ပါပဲ။ အဲ့ဒီမှာ တိရစ္ဆာန်တို့ရဲ့ အမူအကျင့်ဖြစ်တဲ့ မေ့လျော့ တွေဝေခြင်း၊ မိမိ တစ်ကိုယ်ကောင်းအတွက် သူတစ်ကိုယ်ကောင်းကို ဖျက်ဆီးခြင်း (နိုင်ရာစားဝါဒ) အိပ်စား ကာမနဲ့ ဝမ်းစာရှာ လေ့လာခြင်း အချိန်ကုန်ခြင်း၊ အကျိုးရှိ အကျိုးမဲ့၊ အပြစ်ရှိ အပြစ်မဲ့ ခွဲခြား မသိနိုင်ခြင်း စတဲ့ တိရစ္ဆာန်ဘဝက အမွေတွေ လူဘဝကို ယူဆောင် ကျင့်သုံးနေလို့ ပါပဲတဲ့။

ဘာဝကြောင့် = + ၂ ဒေါင်းချစ်

လူ့ဘဝ တစ်ကြိမ်တစ်ခါရရှိဖို့ တိရစ္ဆာန်ဘဝပေါင်း တစ်ရာ လောက်ကျင်လည် ရင်းနှီးခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ တိရစ္ဆာန်ဘဝက ပါလာတဲ့ အရှိန်အဟုန် သတ္တိစရိုက်ညဉ့်တွေ မပြယ်တတ်သေးတော့ လူတွေဟာ မေ့မေ့မျောမျောကြီးနဲ့ အာရုံခံစားနေပါလေရော။ တစ်ခါ-တစ်ဖက်က အာရုံငါးပါး ဖမ်းစားမှုကလည်း လူတွေကို မေ့လျော့အောင် ပြုစားထားသလို ရှိတဲ့အတွက် "မေ့ကျင့်" ရလာကြတယ် ဆိုပါတယ်။

နေတော့လည်း မေ့လျော့တွေဝေ၊ သေတော့လည်း ဒီလိုပဲ မေ့လျော့တွေဝေ၊ မောဟနဲ့ သေမယ်ဆိုရင် လာရာလမ်းကို ပြန်ရမယ်လို့ ဆုံးမပါတယ်။ လာရာလမ်း ဆိုတာကတော့ မောဟဘုံလို့ ခေါ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်ဘဝတွေဆီပဲပေါ့။

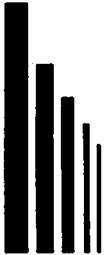
မသိရာက စခဲ့ပြီး မသိရာမှာ ဆုံးခဲ့ရင် မသိရာဆီပြန်သွားပြီး၊ မသိရာက ပြန်စရလိမ့်မယ်လို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဓမ္မဥပဒေသ ထုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မောဟဆိုတဲ့ မေ့လျော့ တွေဝေခြင်းကို သတိဆိုတဲ့ ရှုမြင်ခြင်းနဲ့ ဖယ်ရှားပစ်ကြပါစို့။

(ပဋိပက္ခဥဒ္ဒေသကကထာ၊

ဥမ် အောက်တိုဘာလ၊

စာ-၅၃)

ကျက်သရေ ဘာကြောင့် ယုတ်

“ကျက်သရေ ယုတ်လိုက်တာကွာ” ဆိုတဲ့ စကားလူတိုင်း ပြော တတ်ကြပါတယ်။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ မတွေ့မတည့် စိတ်တိုင်းမကျတဲ့အခါ လောကဝေါဟာရ အနေနဲ့သာ ပြောလိုက်တာပါ။ “ကျက်သရေ” ရဲ့မူလ အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ သိကောင်းမှ သိပါလိမ့်မယ်။

ကျက်သရေဆိုတာ ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ နှလုံးသားရှိသူတွေမှာ တည်နေတာလို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “မင်္ဂလာဓာရဏကာထာ” မှာ ဖော်ပြထားပါတယ်။

(၈-၁၈)

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါ်ဒီးချစ်

တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိစတဲ့ ကိလေသာအညစ်အကြေးတွေ မစွန်းထင်းတဲ့ စိတ်နှလုံးသားမှာ တည်နေတာကို ကျက်သရေလို့ ခေါ်ရပါတယ်။ အဲဒီ စိတ်ညစ် မထင်ဖြူစင်တဲ့ နှလုံးသား ပိုင်ရှင်များကတော့ ကလေး သူငယ်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ကလေးတို့ရဲ့ ရုပ်သွင်ဟာ စိတ်ဖြူစင်မှုကြောင့် ရှုချင်စဖွယ် တင့်တယ် လှပနေတော့တယ်။ ကျက်သရေဟာ သူတို့ကလေးတွေက တစ်ဆင့် ပတ်ဝန်းကျင်ဆီသို့ပါ ကူးစက် ယုံနှံ့သွားတတ်တဲ့ သဘောလည်း ရှိနေပါတယ်။

“ထိုသားရှင် သမီးရှင် မိဘတွေ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမအတူ နေတွေလည်း ထိုသားသမီးကို မှီ၍ ကျက်သရေရှိနေပြန်တယ်။ နေအိမ်ရော အသုံးအဆောင်များရော ဝတ်စား တန်ဆာ ဒွာရာများပါ ကျက်သရေတွေ ယုံနှံ့နေတတ်တယ်။ ထိုအိမ်မျိုးဟာ “သီရိဂေဟာ” ပဲ။ မြုံလိုက်ရင်တော့ စိတ်ထားသန့်ပြန့်ဖြူစင် ကြည်လင်နေတဲ့သူတွေ နေတဲ့အိမ် “သီရိဂေဟာ” လို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်...”

(မင်္ဂလာစာရကကထာ၊

၉၄ မေ၊ ပအကြိမ်၊

စာ-၁၉)

လူကြီးဆိုတာ...

ကိလေသာ အရောင်အမျိုးမျိုး အဆိုးခံထားရပြီးပြီ။ စိတ်ထားသန့်ပြန့်ဖြူစင်ကြည်လင်မှု အားနည်းသွားပြီ။ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ကျက်သရေ ယုတ်လျော့စပြုနေပြီ။ စိတ်ထားဖြူစင်ကြည်လင်မှု မရှိတာဟာ ကျက်သရေယုတ်ခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ စည်း

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

စိမ်ချမ်းသာ တိုက်တာ အိုးအိမ် ဖိမ်ခံစရာ အဆောင်အယောင်တွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ ကျက်သရေမရှိတဲ့မျက်နှာမျိုး တွေဖူးပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါ အဆောင်အယောင်တွေရှိပေမဲ့ အတွင်းစိတ် မကြည်လင် မစင် ကြယ်ပုံကို ပြနေတာပါ။

ဘဝအနေချို့တဲ့ပေမယ့် စိတ်ထားဖြူစင် သန့်ပြန့်သူများရဲ့ မျက်နှာဟာ အင်မတန် ကျက်သရေရှိပြီး ငြိမ်းအေးနေတာ တွေဖူးပါ လိမ့်မယ်။

ကျက်သရေဆိုတာ ဘယ်လောက်ထိ လိုချင် တောင့်တဖွယ် ကောင်းသလဲ ဆိုရင် ကျက်သရေရှိသူ တစ်စုံ တစ်ယောက်ဆီက တောင်းယူချင်မိတဲ့ အထိပါပဲ။ ဒီသဘောကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “ပညာရှိ ပုဏ္ဏား အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးဆီက ကျက်သရေတောင်း ခန်း” နဲ့ ပုံဆောင်ပြခဲ့ပါတယ်။

ဘုရားလက်ထက်တော်က ...

ကျောင်းဒါယကာကြီး အနာထပိဏ်ဟာ ဘုန်းကျက်သရေ အလွန်ရှိဆိုကိုး၊ ရှိမှာပေါ့။ စိတ်ထားဖြူစင် သန့်ရှင်းတာကိုး။

သူသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဖြစ်မီကပင် တစ်ဖက်သား (ဆင်းရဲ သားမှန်သမျှ) သနား ကြင်နာတတ်တဲ့ စိတ်ထားအပြည့်ရှိတယ်။ နေ့စဉ် ခိုးကိုးရာမဲ့တို့အား အစာပေးဝေပေးတယ်။ အဝတ်လိုအဝတ် ဝေငှ တယ်။ သို့ကြောင့် ဆင်းရဲသားတို့ရဲ့အားကိုးရာ ထမင်းရှင် ဖြစ်လို့မို့ “အနာထပိဏ်” လို့ ခေါ်တယ်။ (အနာထ = ခိုကိုးရာမဲ့တို့ရဲ့အားကိုးရာ၊ ပိဏ္ဍိတ = ထမင်းရှင်) သူ့နာမည်ရင်းမဟုတ်ဘူး။ နာမည်ရင်းက သုဒတ္တ တဲ့။ သုဒတ္တဆိုတာ အနွယ်ကောင်း (မျိုးရိုး ပီကောင်း)လို့ ဆိုတာ။ ငါတို့

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချင်

ဗမာနာမည်နဲ့ဆို "မောင်ကောင်းနွယ်" လို့ မှည့်ရပေမပေ။ ၎င်းမှာ နောက်ကြောင်း အတိတ်ကံ ပါလာတဲ့ ဘုန်း (ပုညအားကောင်းသူ)၊ လက်ရှိ စေတနာမှ ပေါ်ထွန်းလာတဲ့ ကျက်သရေ အပြည့်ရှိနေသတဲ့။

တစ်နေ့ ပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ထိုကျက်သရေကိုလို ချင်လာလေတော့ တောင်းသတဲ့။

သည်နေရာမှာ "ကျက်သရေရဲ့ သင်္ကေတ" ကိုလည်းမှတ်ထား ဦး။ "မြင်ရသူ တစ်ဖက်သားရဲ့ စိတ်ကို အေးစေ၊ ရွှင်စေတတ်တဲ့ သန့်ပြန် စင်ကြယ်မှုရဲ့ အနီးအရှိန်လေးပါပဲ"။

အနာထပိဏ်လည်း ရက်ရောစွာ ပေးသတဲ့။

သို့သော်လည်း ထိုကျက်သရေက ဖြူစင်သူ၌သာ တည်ရှိ ထုံးစံ ရှိလေတော့ ပုဂ္ဂိုလ်လက် မရောက်ဘဲ အနာထပိဏ်ကိုင်တဲ့ တောင်ဝှေး မှာ သွားတည်သတဲ့။ တစ်ဖန် တောင်ဝှေး တောင်းပြန်တော့ မြဲတွင်းရှိ ကြက်ဖြူကြီးရဲ့ အမောက်မှာ သွားတည်၊ တစ်ဖန်ကြက်ကြီး တောင်းပြန် တော့ ပတ္တမြား၊ ပတ္တမြား တောင်းပြန်တော့ အနာထပိဏ်ရဲ့ ဇနီးသည် ပုညလက္ခဏာဒေဝီဆီမှာ သွားတည်ပါရော။ အင်း ... ဇနီးဖြစ်နေတော့ တောင်းလို့မကောင်းတာနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လက်လျှော့ ပြန်သွားရသတဲ့။ ဒါဟာ သီရိဆိုတဲ့ ကျက်သရေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ သားတို့ သမီးတို့ ...။

(မင်္ဂလာစာရဏကထာ၊

ဣဒ္ဒမေပတြိဒိမ်၊

စာ-၁၈)

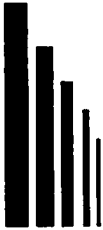
အဲ့ဒါကြောင့် ကျက်သရေဆိုတာ တောင်းယူရလောက်အောင် လိုချင်စဖွယ် တင့်တယ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တောင်းယူလို့ရကောင်းတဲ့

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်

အရာမျိုးမဟုတ်။ ပင်ကိုစိတ် ဖြူစင်သန့်ပြန့်သူတွေဆီမှာသာ ကျက်
သရေတည်နေပါတယ်။ ဖြူစင်တဲ့စိတ်အပေါ် တဏှာ၊ မာန၊ လောဘ၊
ဒေါသ စတဲ့ ကိလေသာအရောင်ညစ်တွေ မှိုင်းတိုက်ခံရချိန်မှာတော့
“ကျက်သရေ ယုတ်သွားပြီ (ဝါ) ကျက်သရေ မရှိဘူး” လို့ ဆိုကြပါတယ်။

လူတွေမှာ ဘာကြောင့် ကျက်သရေယုတ်သွားတယ် ဆိုတာ
အဖြေပေါ်လောက်ပြီ ထင်ပါတယ်။

ဘာကြောင့် သမာဓိပျက်ရသလဲ

သမာဓိ ဆိုတဲ့ စိတ်တည်ငြိမ်မှု၊ စိတ်တည်ကြည်မှု ရအောင် တော်တော်အားထုတ် စုဆောင်း ဆောက်တည်ခဲ့ရတာပါ။ တစ်သက်လုံး မွေးလာတဲ့ကြွက် တစ်မနက်တည်းနဲ့ ရိုက်ချက်ဆိုသလို ဒီလောက် ဆောက်တည်ခဲ့ရတဲ့ သမာဓိ စွမ်းအားတွေဟာ တစ်ခါဆို တစ်ခါမှန် သိသိသာသာ ပျက်ပြယ် လွင့်ပါးသွားစေတဲ့အကြောင်းခံကတော့ “မေထုန် မှီဝဲခြင်း” ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက-

“မေထုန် မှီဝဲသူမှာ ရာဂမီး ပြင်းထန်လှသဖြင့် နှလုံးသွေး အကြည်ဓာတ် နောက်ကျပြီး နီရဲသော အရောင်များ လွှမ်းမိုး လာစေ တယ်။ နှလုံးသွေးပွက်ပွက် ဆူတက်လာသဖြင့်လည်း မနောအကြည် ဓာတ်ပျက်ကာ အသိစိတ်တည်၍မရ ဖြစ်လာစေတယ်။ တည်ပြီး

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

သမာဓိဓာတ်အားတွေလည်းအားလုံး ပျက်ပြယ်စေတယ်။ နှလုံးအိမ်
တစ်ပြင်လုံး နီရဲသော အရောင်များကသာ ပွက်ထနေတော့သဖြင့်
ဘာဆို ဘာကိုမျှရှင်းလင်းစွာ မြင်သိခွင့် မရပေတော့ဘူးပေါ့။ သည်အခါ
အကြိုက်နောက် အမိုက်ပါ ဖုံးလာပြီး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ စိတ်တွေ
ပေါက်ချလာစေတတ်သေးတယ် သားတို့ ... ”

“ထိုသူမျိုး မိမိအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်အကြောင်း
ကို လည်းကောင်း မသိမြင်နိုင်ရှာပြီ။ ထိုမသိ ဖုံးအုပ်လိုက်တဲ့အခါ အမှား
သိ၌ ငြိလျက်က မွန်စိတ်ဖြင့် အမှားလမ်းသို့သာ ဆက်ကာ သွားလာရှာ
ချေသည် သားတို့ ... ”

“မနော အကြည်ပျက်၍ စိတ်ပျံ့ထွက်နေသော် တစ်နေရာ၌ နား
ခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ တည်ခြင်းများ အလျင်းကင်းသဖြင့်လည်း မိမိအကြောင်း
မှန်ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်အကြောင်းမှန်ကို လည်းကောင်း သိခွင့်
မရရှာပြီ။ နှလုံးသွေး မငြိမ်သော် စိတ်ကစားတတ်ပြီး၊ စိတ်ကစားသော်
သမာဓိအားလည်း တည်မရခြင်းဖြစ် ဝုန်းဝုန်းလဲကျတတ်တယ် ... ”

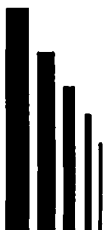
“သမာဓိဆိုတာ စိတ်ငြိမ်မှရတာမျိုး။ စိတ်ငြိမ်ဖို့ရာမှာ ရာဂသွေး
မပွက်မှ ငြိမ်တာရယ်။ နှလုံးသွေးဟာ ရာဂစိတ်ပေါက်သည်နှင့် အကြည်
မှရဲတက်လာတယ်။ ဒေါသစိတ်ပေါက်လျှင်အမည်း၊ မောဟစိတ်ပေါက်
လျှင်တော့ ပျစ်ချဲ့ချဲ့ပေါ့။ သည်တော့ သည်စိတ်တွေ ကင်းရှင်းအောင်
(စိတ်စင်ကြယ်အောင်) မေထုန်အကျင့်ကို ရှောင်ရမယ် သားတို့ ... ”

(မင်္ဂလာစာရကတထာ၊
ဇုဒမေ၊ ပ-ကြိမ်၊
၈-၁၆၀)

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချစ်

ရာဂစိတ် အားကြီးပြီး၊ မေထုန်ကျူးသွ၌ စိတ်တည်ငြိမ်မှု သမာဓိ အား မရှိတတ်၊ စိတ်တည်ငြိမ်မှု မရှိဘဲ ဘာလုပ်လုပ်မအောင်မြင်နိုင်၊ စိတ်တည်ငြိမ်မှု၊ တည်ကြည်သူ သမာဓိရှင်တွေကိုသာ လူတွေက အားကိုးယုံကြည်တတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သမာဓိပျက်စေမယ့် ရာဂ အားကြီးမှုကို ချိုးနှိမ်ပြီးမေထုန်ကျူးမှုကို အထူးရှောင်ရမယ်လို့ ဆင်ခြင် မိကြောင်းပါ။

ကိုယ်ကျင့်တွေ ဘာကြောင့်ပျက်

ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရောဆိုတာ မိမိ တစ်ကိုယ်
ကောင်းအတွက် သူတစ်ပါး တစ်ကိုယ်ကောင်းကို ဖျက်ဆီးတာ မြွေ
တစ်ကောင်ဟာ သူ့အဆာပြေ ငိုက်ဝဖို့ ဖားတစ်ကောင်ရဲ့အသက်ကို
ဖျက်ဆီး ဝါးမျိုလိုက်သလိုမျိုး၊ အဲဒီတိရစ္ဆာန်အကျင့်တွေက လူတွေဆီ
ကူးစက်လိုက်ပါလာပြီး၊ တစ်ကိုယ်ကောင်း အကျင့်တွေ ကမ္ဘာအနှံ့
ထွန်းကားလို့ နေပါတော့တယ်။ ဒါကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးက --

“လူ့ခန္ဓာ လူ့ကိုယ်ကောင်ကြီးသာ ရလိုက်ပြီး လူသိမသိ၊ လူ့ကျင့်
မကျင့်တဲ့အတွက် လူ့ကိုယ်နဲ့ တိရစ္ဆာန်စိတ် ပေါင်းထားတဲ့ လူ့တိရစ္ဆာန်
တွေလို ဆိုရတယ်” လို့ တစ်တစ်ခွေ ဟောပါတယ်။

ဖဋ္ဌိပစ္စယတိုက်

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဝေါင်းချင်

လူသိ လူကျင့် ဆိုတာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ ဆောက်တည်ရတဲ့ "ငါးပါးသီလ" ကို ရည်ညွှန်းပါတယ်။ သိက္ခာပုဒ်တွေ၊ စည်းကမ်း ဥပဒေတွေ ဘယ်လောက်များများ အကျဉ်းချုပ်လိုက်ရင် "ငါးပါးသီလ" ပဲရတယ်လို့ ဟောပါတယ်။ ငါးပါးသီလဆိုတာ ကိုယ်တိုင် ကျင့်ရတဲ့ တရားဖြစ်လို့ "ကိုယ်ကျင့်တရား" လို့လည်း ဆိုရပါတယ်။ သူပေးလို့ ရတဲ့သီလ၊ သူပေးသီလ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်းသတိပြုပါတဲ့။ ရဟန်း သံဃာတော်တွေ နှုတ်တိုက်ချပေးလိုက်တဲ့ ငါးပါးသီလကို လိုက်ဆိုရုံ ဆိုပြီး၊ တကယ်မကျင့်ရင် သူပေးသီလပဲ ရှိပြီး၊ ကိုယ်ကျင့်သီလ ရှိ တယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ငါးပါးသီလကို ဆောက်တည်ပါတယ်။ စောင့် ထိန်းပါမယ်လို့ ရဟန်းသံဃာတွေဆီမှာ အာမာန္တေခံပြီး တကယ် မစောင့်ထိန်း မဆောက်တည်ရင် ရပ်ထဲ ရွာထဲမှာ လူလူချင်း လိမ်ရတာ အားမရလို့ ဘုန်းကြီးတွေကို လာလိမ်တာပဲလို့ ဆရာတော်ဘုရားက သတိပေးတော်မူခဲ့ပါတယ်။

အလိုလေး ... လေး

သီလယူစဉ်မှာပဲ သီလ ဖျက်ခဲ့ပါကော။

ဘုရားရှေ့၊ သံဃာရှေ့ ကျောင်းကြီးပေါ်မှာပင် စတင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တွေ ပျက်ချင်ချင် ဖြစ်ခဲ့တာပါကလား။ ဘုရား ... ဘုရား ... အရပ်ထဲမှာကား ဆိုဖွယ်ရာ မရှိလေပြီ။

ဒါကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက "ကိုယ်ကျင့်တွေ ဘာလို့ ပျက်" လို့ စစ်တမ်း ထုတ်ပေးထားခဲ့ပါတယ်။

သည် သီလတွေဘာပြုလို့ ကျိုးပေါက်ညှိုးခြောက် ပြောက်ကျား ရပါသတန်းဆိုတော့ တံခါးတွေ မလုံခြုံကြလို့၊ ဒါအဖြေမှန်ပဲ။

မဏိပေတိုက်

သည်မှာ ကျိုးတယ်ဆိုတာက ရှေ့နောက်ရှိ သိက္ခာအကျင့်ပျက်
တာ၊ ပေါက်တယ် ဆိုတာက အလည်တည့်တည့် သိက္ခာ အကျင့်ပျက်
တာ၊ ပြောက် ကျားတယ် ဆိုတာက ကြုံကြား ကြုံကြား တစ်ခုခြား၊
ပျက်စီးတာ၊ ညှိုးခြောက် တာကတော့ ကိုယ်နှုတ်တော့ အလုံသား စိတ်
က ကစားနေတာ။

ဆိုကြပါစို့ ...

သားတို့ ခံယူထားတဲ့ ငါးပါးသီလထဲမှာ အစ "ပါဏာတိ ပါတာ"
သိက္ခာပုဒ်၊ အဆုံး "သူရာမေရိယ" သိက္ခာပုဒ်နှစ်ပါး၊ တံခါး မလုံဖြုံလို့
ပျက်ပြားသွားခဲ့လျှင် အဲ့ဒီ သီလကျိုးတယ်လို့ ဆိုရတယ်။

အကယ်တိတိ အလယ်က ကာမေသု သိက္ခာပုဒ် တစ်ပုဒ်တည်း
ကွက်ပြီး အကျင့်ပျက်ခဲ့လျှင်တော့ ပေါက်တယ်လို့ ဆိုရတယ်။ အင်း ...
ပါဏာတိပါတကိုတော့ လုံ၊ အာဒိန္နကျတော့ ပျက်၊ တစ်ခါ ကာမေသု
ကျတော့ ထိန်းနိုင်သား၊ မုသားကျတော့ လွှက်ခနဲထွက်၊ အဲ ... သူရာ
ကျပြန်တော့ အောင့်နိုင်ပြန်ရော သည်လို တစ်ခုကြား နှစ်ခုကြား ရန်
ကျော်ကွက်လုပ် အကျင့်ပျက်တာမျိုးကျတော့ ပြောက်ကျားနေပြီလို့
ဆိုရမယ်။

သိက္ခာအားလုံး ကိုယ်နှုတ်နဲ့ စောင့်နိုင်လို့တော့ လုံပါရဲ့၊ စိတ်က
အလျော်မပေးရတိုင်း ထင်ရာသွားကစား နေဦးမယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ခု
ကစား တစ်ခုညှိုးကျနှုန်းနဲ့ ညှိုးမှာပဲ။ အညှိုးလွန်လွန်းတော့လည်း
ခြောက်ရောပေါ့။ သည်အားလုံးလေ့လာလိုက်၊ ကျိုးပျောက်ရာသေနေ
သီလရှင် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

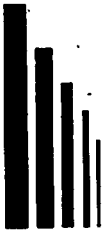
သီလရှင်ဖြစ်ဖို့ကတော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ပိုင်ပြီး လာသမျှ အာရုံ

မရှိမစာပေတိုက်

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချင်

နိုင်နင်းအောင် သုံးသပ်ပြီး ခံစားတတ်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ သေချာနေပြီ။
တစ်ခါ သည်သီလတွေ ဘာပြုလို့ ကျိုးပေါက်ညှိုးခြောက် ပြောက်ကျား
ရပါသတုံး။ ကြိုက်လို့နဲ့ မကြိုက်လို့ချည်းကြောင့်ပဲ။ ဒါလည်း အဖြေမှန်ပဲ။

သူ့အသက် ဘာကြောင့် သတ်

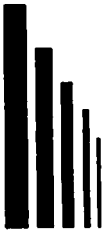
သားတို့သမီးတို့ ရပ်ထဲရွာထဲမှာ ဖြစ်လေ့ရှိတာပြေးကြည့်။
ဆိတ်တွေ သိုးတွေ ကျွဲနွားတွေ ဘာဖြစ်လို့ သတ်တာလဲ။

ကြိုက်လို့ ... ။

တစ်ခါ ခြင်နဲ့ ကြမ်းပိုး၊ မြွေဆိုးမြွေဟောက် လူဆိုးသူနိုးများ သတ်
တာကတော့ ကြိုက်လို့လား။ ဟုတ်ဘူး။ မုန်းလို့။ သည်အဖြေပဲ ထွက်
မယ်။ သည်တော့ ရပ်ထဲရွာထဲက သတ်ပွဲတွေ မှန်သမျှ သေသေချာချာ
လေ့လာကြည့်ကွယ် ... ။ အကြောင်းခံကတော့ သည်ကြိုက်စိတ်နဲ့
မကြိုက်စိတ်ချည်းကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား။

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

သူဥစ္စာ ဘာကြောင့် ယူငင်ခိုး

ကဲ - ရှေ့သိက္ခာပုဒ် ဆက်ကြည့်။

အာဒိန္နာဒါန ဆိုတာ အာဒိန္နက သူက မပေးတာ၊ အာဒါနက
ယူငင်တာ၊ နှစ်ခုပေါင်းတော့ ပိုင်ရှင်က ကိုယ်နဲ့နှုတ်နဲ့ မပေးတာကိုယူငင်
အသုံးပြုတာပဲ။ သည်မှာလည်းပဲ သူဥစ္စာကို ကြိုက်လို့ ယူတာရှိသလို
မုန်းလို့ ဖျက်လို့ဖျက်ဆီး လုပ်တာမျိုးလည်း ရှိတာပဲ။

ကြိုက်လို့ယူတော့ တရားခံ ဘယ်သူလဲ၊ လောဘ။

မုန်းလို့ ဖျက်ဆီးတော့ ဒေါသ။

သည် သိက္ခာပုဒ်မှာလည်းပဲ သည်တရားခံ နှစ်ဦးကလွဲလို့ ဘာ
ရှိသေးလဲ။

ပဋိပစာပေတိုက်

ကာမအမှုမိုက်မိုက် ကန်းကန်း ဘာကြောင့်ပြု

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ ကာမမုမှာ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ပြုကျင့်တာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ပိုင်ရှင်များက သဘောတူ ကြည်ဖြူစွာခွင့်ပြုထားတာမျိုး မဟုတ်ခဲ့လျှင် သမီးရည်းစားချင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ပြည့်တန်ဆာမပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အပြစ်မလွတ်ဘူးတဲ့။ သမီးရည်းစားအဖြစ်နဲ့က မိဘတွေ အရှက်တစ်ကွဲ အကျိုးနည်းလည်း ဖြစ်တတ်စေတယ်။ အကယ်တိ သဘောချင်း မဟတ်မိတော့လို့ မယူဖြစ်လျှင်လည်း ကာယကံရှင်ပါ အရှက်ကွဲပေါ့။

ပြည့်တန်ဆာမကတော့ သူ့မှာလည်း အုပ်ထိန်းသူ ဇိမ်ခေါင်း ရှိ သေးတာကိုး။ ဇိမ်ခေါင်းမသိဘဲ ပျော်ပါးမိလျှင် ကာမသူခိုးပဲပေါ့။

နောက်ပြီး လင်ရှိမယား၊ မယားရှိလင်များနဲ့ သွားပျော်ပါးနေတာ လည်း တစ်ဖက် ပိုင်ရှင် သူ့လင်၊ သူ့မယား မသိဘဲ ယူခိုးပေးများချည်း

မဂ္ဂိမစာပေတိုက်

ဘာဝကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချစ်

ဖြစ်ကြလို့ သူရိုးချည်းပဲ။ ကောင်းပြီ ... ဒါတွေကလည်းပဲ စစ်တမ်းထုတ်
ကြည့်ကြစမ်း။

သူတစ်ပါး ပျော်ပါးလိုလို့ လွန်ကျူးလျှင် လောဘ။

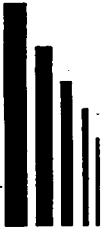
သူတစ်ပါး သားမယား ဖော်ကားလိုလို့ဆိုလျှင်တော့ ဒေါသနှင့်

မာန။

သည်သိက္ခာပုဒ် ဖောက်ချင်သူ တရားခံများကလည်းပဲ သည်
နှစ်ဦးပဲ မဟုတ်ပါလား။

နောက်တစ်ပုဒ် ဆက်ပြီး စစ်ကြည့်ဦး။

မုသားဘာကြောင့် သုံး

သူပစ္စည်း လိုချင်လျှင် လိမ်လည် လှည့်ဖျား မုသား သုံးသလို၊ ကိုယ့်ပစ္စည်း မပေးချင်တော့လည်းပဲ လိမ်လွတ်လိုက်တာချည်းပဲ။ သည့် အတူ သူ့အကျိုးထက်၊ ကိုယ့်အကျိုးဘက်က နာမယ်ထင်လျှင် ဘာမဆို လိမ်လွတ် ညာလွတ် လမ်းလွဲလွတ်တွေက လျှာတစ်လှည့်နဲ့ အတွင်း ကိစ္စပြီးပြီးသား။

ပြီးခဲ့တဲ့ သိက္ခာပုဒ် သုံးပုဒ်က ကိုယ်ထိလက်ရောက်မို့ အတော် အလျော့အကြိုက် အမုန်းမျိုးနဲ့ ခြေသွက် လက်သွက် မဖြစ်ကြပါဘူး။ သည်မုသား စကားများကျတော့ ပဲလှော်ဝါးရတာထက် လွယ်လွန်းလို့ အပျော်တမ်းလည်း သုံးတတ်ကြတယ်။ ငေါ့ချင် ရမ်းချင်ရင်လည်း လျှာ လေး လှည့်ပေးလိုက်ရုံပါပဲ။

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

ဘာဝကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချုပ်

- ⊗ ကိုယ်လိုချင်တာလေး သူ့ဆီရှိနေရင်လည်း လိမ်ညာ ဖြား
ယောင်းတော့မယ်။
- ⊗ ကိုယ် လိုချင်တာလေး သူတစ်ပါးလက် ရောက်မယ် ကြံ
လည်း လိမ်ညာ ဖြားယောင်းမှာပဲ။
- ⊗ ကိုယ် လိုချင်တာလေးက ကိုယ်လိုသလို ပါမလာလျှင်
လည်း အတူတူပါပဲ။
- ⊗ လိုချင်တာလေး ကိုယ့်လက်ထဲ ပျော်နေအောင်လည်း
သည့်အတိုင်းပါပဲ။

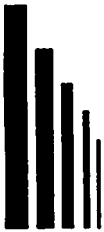
သည့်လေးမျိုးတို့ကို စာစကားက ပင်ရင်း မုသား၊ သင်းခွဲ မုသား၊
အဆဲ မုသား၊ အပျင်းပြေ မုသားရယ်လို့ ဆိုထားတယ် သဘောကတော့
သည်ဆိုက်တာပါပဲ။ သည်လိမ်ညာမှုနဲ့ မုသားဟာ ပထမ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် လိမ်ပြီး တော့မှ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်က အလိုတူ၊ အဲ ... ကိုယ်ကိုယ်
တိုင် အလိုတူပြီးမှ သူ့သွားလိမ်ရတာမျိုး ဆိုပါစို့။

ကိစ္စတစ်ခု သည်လိုပြောလျှင် မဟုတ်မှန်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
လက်ဦး သိရတယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က သိပြီး သည်လိုပြောပြီး လိမ်ကြ
ပါစို့ဆိုမှ ပင်ကိုစိတ်နဲ့ လိမ်လိုစိတ် နှစ်စိတ်ပေါင်း လိမ်ရတာ ညာ
ရတာမျိုး ဟုတ်မဟုတ် စဉ်းစားကြည့်။

သည် မုသားသုံး သိက္ခာ ဖျက်မှုကြီးမှာလည်း "ချစ်လိမ်နဲ့ မုန်း
လိမ်" နှစ်မျိုးပါပဲ။ လိုချင်လို့ လိမ်တာ မုန်သမျှ တရားခံ လောဘ၊ မပေး
လိုလို့ လိမ်လွှတ်တာ မုန်သမျှ တရားခံ ဒေါသ၊ ပြီး နောက်တစ်ပုဒ် ဆက်
စစ်ကြည့်။

မဂ္ဂိမစာပေတိုက်

မူးယစ်သေစာ ဘာကြောင့် သုံး

မူးယစ်သောက်စားတာ မှန်သမျှ ပျော်ပါးချင်လို့နဲ့ စော်ကားချင်
လို့ချည်းပဲ။

သူငယ်ချင်းကောင်း အပေါင်းအသင်းတွေများနဲ့ ပျော်ပါးကြတဲ့
အခါ အရက်သေစာလေး သောက်စားပြီး ပျော်မှ မကောင်းတာချင်း
ပေါင်းသင်းလို့ ကောင်းတာ။

တစ်ခါ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် မကျေချမ်းစရာများ
အစုအထစ်တွေလာခဲ့လျှင် ကိုယ်မခံချင်ပေါက် တုတ်ပေါက်ခံရလို့
အာယာတ ပြင်းပြနေခဲ့လျှင် ပြောရဲလျှင် ချက်ချင်းပြော၊ မပြောရဲလျှင်
တော့ သည်အရက်ကလေးနဲ့ ရဲဆေးတင်ပြီးမှ ပြောတော့ စကားလည်း
ချော ပြောလိုရာလည်းပြီး အားနာစရာကြီးလည်း ပျောက်ရောပေါ့။

မဂ္ဂိမစာပေတိုက်

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချင်

သည်အရက်ဟာ ပြီးခဲ့တဲ့ သိက္ခာပုဒ်များရဲ့ နောက်လိုက်လုပ်ငြိုး
 ခေါင်းဆောင်တတ်တဲ့ "နောက်လိုက်ဆရာ" ကွဲ့။ ဒုစရိုက် အားလုံးရဲ့
 ဝင်ထွက်ရာ တံခါးကိုကွဲ့။ အရက်သောက်ပြီးလျှင် လူစိတ် ကင်းမဲ့သွားပြီ။
 သို့ကြောင့် အရက်သေစာလိုသုံးတာ ရိုးရိုး မေ့ထက် ပိုဆိုးစေတဲ့ "အမှူး
 အမေ့" မို့ အိပ်ပျော်နေသူလို စိတ်မဲချရ။ နစ်မျောနေသူများလိုလည်း
 ဆေးသွင်းပေးလို့ မရ။ ကလေးလို ချောပြော ပြောလည်း နားမဝင်တတ်
 ရှာတော့ဘူး။ မပြစ်မှားသင့်သူ၊ ပြစ်မှား သင့်သူ သူ မသိတော့၊ ဂုဏ်ရှိသူ
 ဂုဏ်မဲ့သူ သူမသိတော့၊ မပြောသင့်စကား ပြောသင့်စကားလည်း သူ
 မနိပ်မိတော့။

သည်အတူ သည်အကြံ သင့်မသင့်၊ ဒီအလုပ် တော်မတော် သူ
 မမြော်မြင်တတ်ရှာတော့။ သားတို့ သမီးတို့ လောကမှာ အရက်လောက်
 အဖျက်ကြမ်းတာ မရှိတော့ဘူးကွဲ့။ အခြား လက်နက်တွေ ဖျက်တာက
 တစ်ချက် တစ်နေရာလောက်သာ အထိနာမယ်။ အဲ အရက်ဝင် ဖျက်
 လိုက်ရင်တော့ဖြင့် ကိုယ်ရော စိတ်ပါသွက်သွက်ခါကရောပဲ။

သည် သိက္ခာပုဒ်မှာလည်း တရားခံက လောဘနဲ့ ဒေါသ၊ မောဟ
 ဆိုတာက လမ်းပြနဲ့ နောက်ကူမျိုးလောက်ချည်းပါ။ တကယ် ပက်ပင်း
 တွေမှာကတော့ သည်နှစ်မျိုးချည်းပဲ မှတ်ခဲ့ကြသားတို့။

သိက္ခာပုဒ်တွေများချင်သလောက်များစမ်းပါစေ။ ခိုင်ခံ့ ဖျက်ဆီး
 ပေးမှာကတော့ သည်ကြိုက်စိတ်နဲ့ မကြိုက်စိတ်ကြောင့်ချည်းပဲ။
 သိက္ခာပုဒ်တွေ များချင်သလောက်များစမ်းပါစေ။ ကိုယ်ကျင့်ကောင်းဖို့
 လိုရင်းကတော့ သည်ငါးပါးပဲ။ (ငါးပါးသီလ)

သည် သိက္ခာတွေ ဘာပြုလို့ ဖျက်တာတုံး သား။

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

ကြိုက်စိတ်နဲ့ မကြိုက်စိတ်ကို သတိနဲ့ မထိန်းနိုင်လို့ပါ ဘုရား။
 အေး ... သည် အဖြေ ဟုတ်ပြီ။ ဆက်မေးဦးမယ်ဟေ့။ သည်
 ကြိုက်စိတ်နဲ့ မကြိုက်စိတ်က ဘယ်က ဝင်တာတုံးဟေ့။

မြင်တံခါး၊ ကြားတံခါး စတဲ့ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်
 များကပါ ဘုရား ...။

အေး ... ၊ ဒါအဖြေမှန်ပဲ။ စည်းမလုံလို့ ဇွေးတိုးခံရတာကွဲ့။
 သည်ကြိုက်စိတ် မကြိုက်စိတ်များက သူ့ချည်းပဲ ဝင်လာတာ

လား။

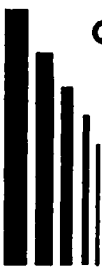
အာရုံခံစားမိမှ အာရုံနောက်က ကပ်ပါလာတာပါ ဘုရား။

ကာမတံခါးများ မလုံခြုံလျှင် မြင်ရာ ကြားရာစတဲ့ ပင်မင်း ဌာန
 တံခါးများကနေ အာရုံရဲ့ နောက်ပါး ခပ်ပြားပြားလေးကပ်ပြီး လိုက်ပါ
 လာတယ်။ အဲ ... အတွင်း မနောတံခါး မလုံခြုံလျှင်တော့ အတွင်းသူပုန်
 (ကိလေသာ) ထဲမှာ သေချာပြီ။ အေး ... စည်းစောင့် မှတ်စိတ်နဲ့ နေသူ
 များတောင် ပညတ်သိ အစွဲသိလို့ ဆိုတဲ့ အမှန်မသိ (မောဟ) စိတ်က
 ဘာကြီးရယ်ကွာလို့ လှန်ပေးလိုက်တာနဲ့ ရှိစုမဲ့စု သတိလေး ဘေးစင်
 ထွက်သွားပြီး သူ့နေရာကြိုက်စိတ်က နေရာ ဝင်ဦးလိုက်ပြီး။ အရေးကြီး
 တာက ဒီမသိစိတ်ရယ် ကြိုက်စိတ်ရယ်၊ မကြိုက်စိတ်ရယ် ကိုငြိုဟ်
 ကောင် သုံးကောင်လို သဘောထားပြီး ငြိုဟ်ဆိုး မဝင်သာအောင် ထား
 ချင်စိတ်ပဲ။ ဒါဟာ ကိုယ်ကျင့်တွေ ပျက်ခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်း စစ်တမ်း
 ဖြစ်ပါတယ်။

(မဂ္ဂကုပ္ပမောဉာဏေသိကထာ၊ ၁၉၉၇၊ ဩဂုတ်လပ-ကြိမ်၊ ၈-၁၄၃မှ ၁၅၂အထိ)

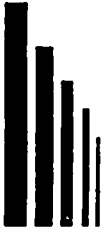
မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

ကောင်းကျင့်တွေ ဘာကြောင့် ကျင့် (ဝါ) သီလသိက္ခာ ဘာကြောင့် ဆောက်တည်

သံဃာတော်များ ရှေ့မှောက်တော်မှာ ကျွန်တော်တို့ သီလဆောက်တည် (ဝါ) ငါးပါးသီလ ယူကြလေ့ရှိပါတယ်။ သီလဆိုတာ အလေ့အကျင့်၊ ကောင်းသော အလေ့အကျင့်၊ ကိုယ်စိတ်နှလုံး ကံသုံးပါးလုံး ကောင်းမြတ်အောင်အထုံအလေ့ ဝါသနာများ အမြဲစွဲခိုနေအောင် လေ့ကျင့်ခန်းဝင်ပေးရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သီလဆိုတာ အလေ့၊ သိက္ခာကတော့ အကျင့် လို့ ဆိုတဲ့အတွက် သီလ သိက္ခာဆိုတာနဲ့ "လေ့ကျင့်ခြင်း" လို့ ဦးစွာ သဘောပေါက်ထားရမယ်လို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မှာကြားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီလို အမေး ရှိတော်မူလိုက်ပါတယ်။

ဖဇ္ဈိမစာပေတိုက်

အဘယ်ကြောင့် သင်သည် ကောင်းမြင့်သောအထုံကို ကူးယူနေရချေသနည်း

သတ္တဝါတိုင်းတို့၏ မူလအစသည် အဝိဇ္ဇာ (မသိရာမှ) စသည် ဆိုသဖြင့် ဓာတ်လေးပါးတို့ ပေါင်းဆုံ နီးနှောမိရာမှ ဓာတ်သက်များ ဝင်လာစေပြီး တိရစ္ဆာန်အဖြစ်ဖြင့် ကမ္ဘာမြေသို့ ဦးစွာ ခြေချရွင့်ရချေ၏။ ထိုတိရစ္ဆာန်သည်လည်း အညီအဟောက စသည် သံသေဒဇ မျိုးရိုးမှ စတင်ရမည် ဖြစ်သဖြင့် ရေသတ္တဝါမှ စတင်ရချေ၏။

သတ္တဝါဟူ၍ သက်ဝင် လှုပ်ရှားလာသောအခါတွင်မူကား မိမိဘဝ ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် အစာကိုလည်း ရှာဖွေရ၏။ နေရာကိုလည်း ရွေးချယ်ရ၏။ ပေါင်းသင်းဘက်ကိုလည်း အဖော် ရှာရ၏။ ထိုသို့ ရှာသောအခါ မိမိ၏ ဓာတ်သဘာဝနှင့်တည့်သော အစာ၊ နေရာ၊ အဖော်တို့ကို တွေ့ရသောအခါ တစ်ကြိမ်မက တစ်ကြိမ် သုံးစွဲမိသဖြင့် ကြိုက်စိတ်သည် အစိုင်းအခဲကဲ့သို့ စွဲဝင်လာချေ၏။

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

ဘာဝကြောင့် ၁ + ၂ ဖေါင်းရူပီ

ထိုဝတ္ထု ပစ္စည်းကို မရတော့သောအခါ သို့မဟုတ် စိတ်ကြိုက် ခံစားခွင့်မပေးတော့သောအခါ မကျေမချမ်းစိတ် ပေါ်လာ၏။ အကြိုက် တူ တွေ့၍ အပြိုင်လှယက်ရသောအခါတွင်ကား ငိုဖို့ ဟူသော အယူ လွဲ မှားမှ၊ ငါဟူသော ထောင်လွှားစိတ်၊ တက်စိတ်ဖြင့် ပြိုင်ဆိုင်မှု စသည့် ကွင်းဆက်များ စိကာပတ်ကုံး ပေါ်လာချေတော့၏။ ဆီ၊ ရေ၊ လေ၊ ဝိုင် တို့ဖြင့် ထည့်သွင်း မောင်းနှင်ရသော စက်ကြီးတစ်လုံးသည် မောင်းပါ များက ဆီခိုး ပေကျသဖြင့် မောင်းပါများက ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ် လာဘိသို့။

ထိုမသိ၊ ကြိုက်၊ မကြိုက် စသည်တို့ဖြင့် လှည့်ပတ်ဖွေရာ နေရာ တွင် "စိတ်ကောင်း" ဟူ၍ မရှိခဲ့ချေပြီ။ ညစ်ပတ်မှုကား လှမြင် မခံရ လောက်အောင်ပင် ကမ်းကုန်ကြချေ၏။ ထိုသတ္တဝါအငယ်စား(အသေး မွှား) ဘဝဖြင့်လည်း အကြိမ်ကြိမ် လည်ပတ်ခဲ့ကြပြီ။

- ⊗ ရေသတ္တဝါ အကြီးစား ဘဝဖြင့်လည်း အကြိမ်ကြိမ် လည် ပတ်ခဲ့ကြပြီ။
- ⊗ ကုန်းသတ္တဝါ အငယ်စားလေးများ ဘဝဖြင့်လည်း မရေ မတွက်နိုင်ခဲ့ကြပြီ။
- ⊗ ကုန်းသတ္တဝါ အကြီးစား ဘဝဖြင့်လည်း မရေတွက်နိုင်ခဲ့ ကြပြီ။
- ⊗ ပျံသန်းနိုင်သော အငယ်စား ဘဝဖြင့်လည်း အတောမ သတ် ခဲ့ကြပြီ။
- ⊗ မပျံသန်းနိုင်သော အကြီးစားဘဝဖြင့်လည်း အတောမ သတ်နိုင်ခဲ့ကြပြီ။

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

ထို ရေ၊ မြေ၊ လေ သို့ ကျင်လည်နေကြရသော ဘဝမျိုးစုံတို့မှ လူ့ဘုံသို့ ရောက်ရန် အရေးမှာ အလွန်အလွန်လျှင် ကွာဝေးလှပါစေ၏။ ကုသိုလ် ကောင်းမှုပြုသော စေတနာမျိုးစေ့ မပါဘဲနှင့် လူ့အဖြစ်သို့ လုံးဝ ကူးဝင်မလာနိုင်ချေ။ လူတို့နှင့် လက်ပွန်းတတီး တွေ့ဆုံရစေပြီး လူစွဲ မစွဲဘဲနှင့်လည်း လူ့အဖြစ်သို့ ကူးဝင်လာရန် စိတ်ကူးထဲ၌ပင် မထည့်နိုင်ချေ။ ထိုလူ မဖြစ်မီ ရှေးအဖို့ ဘဝများစွာတို့ကလည်း မသိသည့် အလျောက် မိုက်မြစ်များချည်း နေ့စဉ်ပြုကျင့်ခဲ့၏။ ကြိုက် သည့်အလျောက် စော်ကားမှုများသည် လည်းကောင်း၊ မကြိုက်သည့် အလျောက် စော်ကားမှုများသည် လည်းကောင်း ဒုန့်ဒေးပင်တည်း။

⊗ ထိုသတ္တဝါ လူ့ပြည်သို့ ရောက်သော်လည်း လူစိတ်မပေါက် သေးပြီ။

⊗ မသိ၊ ကြိုက်၊ မကြိုက် တို့ဖြင့် ပြုကျင့်နေခြင်း မှန်သမျှ လူ့ အလုပ် မဟုတ်တတ်သေးပြီ။

လူ့ပြည်ရောက်ပါလျက်က လူ့အတွေးအခေါ်မျိုးလည်း မတွေ့ မကြုံတတ်သေး။ လူလိုလည်း မလုပ်တတ်သေးသော "အရိုင်း" တို့ကို ကောင်းမြင့်သော အလေ့အထုံများ စွဲခိုလာစေရန် လေ့ကျင့်ခြင်း ဟု သော "သီလ" ကို စတင်ရာ၏။

(အနုပုဗ္ဗက ကထာ၊
ဗြဟ္မစာလသဗ္ဗဗျာ၊
၈-၉၈)

ဒါဟာ အရိုင်းမှ အယဉ် ဖြစ်လာရေးအတွက် အခြေခံအချက်မျှ သာ ရှိပါသေးတယ်။ သီလ သိက္ခာ ဆိုင်ရာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့

ဘာဝကြောင့် ၁ + ၂ ပေါင်းချုပ်

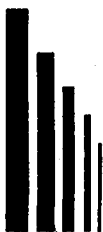
ဖွင့်ဆိုရှင်းပြချက်တွေ အများကြီး၊ ဓမ္မောဝါဒကထာမှ စ၍ "ဘယ်လမ်း လိုက်ကြမလဲ" ကျမ်းစာအထိ အခွင့်သင့်တိုင်း သီလ သိက္ခာရဲ့အရေး ပါပုံကို ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့တာချည်း။

ယဉ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေတောင်မှ အိပ်၊ စား၊ ကာမ၊ ဝမ်းစာရှာ ဘက်မှာသာ အချိန်ကုန်နေကြလေရာ "တိရစ္ဆာန်တို့ရဲ့အမူအကျင့်နဲ့ ဘာမှမခြားပြီ" လို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မှတ်ချက်ချပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် လူ့ဘဝ ဒုလ္လဘကို ရတာမှန်ပေမဲ့ ရုပ်ခန္ဓာ လူ့ကိုယ်ကောင် လူ့ အသွင်ကိုသာ ရလိုက်တာဖြစ်ပြီး စိတ်ကတော့ တိရစ္ဆာန်စိတ်ပဲ ရှိသေး တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီတိရစ္ဆာန်စိတ်တွေကို သီလက လွှဲပြီး ဘာက မှ ရွာချမပေးနိုင်ပါ။

တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ မဂ်၊ ဖိုလ်၊ နိဗ္ဗာန်တို့မှ ဖီလာ ကန်လန် ဆန်ကျင် နေတာ၊ လူဆိုတာက မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကို ဦးတည်နေတာ။ ဒါပေမယ့် လူတွေမှာက တိရစ္ဆာန်ဘဝပေါင်းများစွာ ကပ်ပါလာတဲ့ မသိ အဝိဇ္ဇာ၊ မေုလျော့ တွေဝေခြင်း မောဟ၊ မကြိုက် ဒေါသ၊ ကြိုက် လောဘ အစရှိ တဲ့ ကိလေသာတွေကြား ပျော်ပါး မေုမောနေကြလေရဲ့။

အဲဒီကိလေသာ အရိုင်းစိတ်၊ ဆိုးစိတ်တွေ ယဉ်ကျေးကောင်း မြင့်လာအောင် သီလ ဆိုတဲ့ အလေ့အကျင့်နဲ့ မြှင့်တင်ပေးရခြင်း ဖြစ်ပါ တယ်။

သီတင်းနေ့၊ ဥပုသ်နေ့လို့ ဘာကြောင့် သတ်မှတ်

မြန်မာလများရဲ့လစဉ် လဆန်း ရှစ်ရက်၊ လပြည့်၊ လပြည့်ကျော် ရှစ်ရက်၊ လကွယ်နေ့များကို “သီတင်းနေ့၊ ဥပုသ်နေ့” လို့ သတ်မှတ်ပေးထားပါတယ်။ အဲ့ဒီနေ့များမှာ ဈေးများ၊ ကျောင်းများ ပိတ်တတ်လေ့ရှိပြီး သားကြီး ငါးကြီးပေါ်ခြင်းကိုပင် ကန့်သတ်ပေးလေ့ ရှိပါတယ်။ ခုနစ်ရက် တစ်ပတ်အလွန် ရှစ်ရက်မြောက်မှာ သီတင်းနေ့၊ ဥပုသ်နေ့လို့ ဘာကြောင့် သတ်မှတ်ထားရပါသလဲ။

အဲ့ဒီမှာ “ဥပုသ်၊ သီတင်း” တို့ရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကိုသိမှ “သီတင်းနေ့၊ ဥပုသ်နေ့” ရဲ့အဓိပ္ပာယ် ပေါ်လွင်လာပါလိမ့်မယ်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ...

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဝေဒါင်းချုပ်

ဥပုသ်ဟူသည် မိမိစိတ်အာရုံငါးပါးမှ ဆိတ်သုဉ်းခြင်းကိုဆိုလို၏။
 သီတင်း ဟူသည် အေးဆေးငြိမ်သက်ခြင်း၊ သံန္နိသုခ၏ အခြေခံ
 အစိတ်အပိုင်းများ ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ် ထွက်ချေ၏ ... လို့ ရှင်းပြထားပါတယ်။
 (အနုပုဗ္ဗိကကထာ၊ စာ-၁၀၂၊ မတ်လ ၉၆)

လူတွေဆိုတာက နေ့ရှိသရွေ့ စားဝတ်နေရေးအတွက် ပူပန်
 ကြောင့်ကြစိတ်တွေနဲ့ ပြေးလွှားနေရတယ်။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ အားရ
 နားရတယ် မရှိဘူး။ စိတ်နဲ့ ကိုယ် မကပ်သာအောင်လည်း အာရုံငါးပါး
 နောက်သို့ ကြိုက်စိတ် မကြိုက်စိတ်တွေနဲ့ လိုက်ပါနေကြရပါတယ်။
 မြင်ရာ၊ ကြားရာ၊ နံရာ၊ စားရာ၊ ထိတွေ့ရာတွေ မှာ ကိလေသာ ခိုင်းသမျှ
 အကုန်လိုက်လုပ်နေတာကို "စိတ်ထောင်း လို့ ကိုယ်ကြေ" လို့ ဆိုတယ်
 မဟုတ်ပါလား။ အဲ့ဒီတော့ မြင်ရာ၊ ကြားရာ၊ နံရာ၊ အရသာခံစရာ၊
 ထိတွေ့ရာတွေ ရှိနေသမျှ စိတ်နဲ့ကိုယ် အနားမရ မအားရနဲ့ ဘာမှ
 လည်း အကျိုးမရှိဘဲ အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးခဲ့ရတယ်။

"ထိုကိုယ်စိတ်ပူပန်ခြင်း (ကိုယ်အပူလောင်၊ စိတ်အပူလောင်
 ခြင်း) တို့မှ တစ်နေ့တာ ရပ်နားနေစေရန် "သီတင်းနေ့ သီတင်းသုံးခြင်း"
 ဟူ၍ လူတို့အတွက် သီးခြားတစ်နေ့ သတ်မှတ်ထားခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

(အနုပုဗ္ဗိကကထာ၊ စာ-၁၀၂)

အဲ့ဒီမှာ ကြံဖန် ကတ်ဖွဲ့ပြီး မေးစရာ တစ်ခုနဲ့ ကြုံလာနိုင်ပါတယ်။
 လူတွေအနားယူဖို့ တနင်္ဂနွေ ရှိတာပဲလို့ ဆိုခဲ့ရင် ... သီတင်း ဥပုသ်နေ့
 ဆိုတာ တနင်္ဂနွေနေ့နဲ့ မတူပါဘူး ... ဆိုတာလောက်တော့ လူတိုင်း
 သဘောပေါက်သင့်ပါတယ်။ တနင်္ဂနွေ အားလပ်ရက် ဆိုတာက ရုပ်ရှင်
 ကြည့်ကြ၊ ပန်းခြံသွားကြ၊ အာရုံ ငါးပါးခံစားကြတာပါ။ သာမန်နေ့

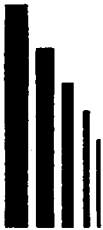
တွေထက် ပိုကဲပြီး တနင်္ဂနွေနေ့မှာ အာရုံငါးပါး ခံစားရပါလိမ့်မယ်။ ဥပုသ်နေ့မှာ ဥပုသ်သည် ဆိုတာ သီချင်း ညည်းလို့တောင်မရ၊ ပန်းပန် တာ သနပ်ခါးလိမ်းတာတောင် ဥပုသ် အင်္ဂါရပ်နဲ့ မညီပါဘူး။

ဆိုခဲ့တဲ့အတိုင်း ... ဥပုသ်ဆိုတာ အာရုံငါးပါး မခံစားနိုင်အောင် မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ် ဆိုတဲ့ အာရုံတံခါး ငါးပေါက်ကို သတိနဲ့ စောင့်ပိတ်ထားတာပါ။ အဲ့ဒီတော့မှ “သီတင်း” ဆိုတဲ့ အေးစေး ငြိမ်သက်ခြင်း အနှစ်သာရကို ရရှိခံစားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ အာရုံ ငါးပါးနဲ့ဝေးရာ ရပ်ထဲရွာထဲက ဇွာပြီး ဘုရားကျောင်းကန်တွေဆီသွားပြီး ဥပုသ်သီတင်း စောင့်ခြင်းအလေ့ပြုကြရပါတယ်။ ဥပုသ်တစ်ရက် စောင့် ရုံမျှနဲ့ တစ်ပတ်စာအာရုံ ခံစားမှုတွေ ပြေ သလားဆိုရင် “ချောင်းရေနဲ့ ကန်ရေ” မရောဘူးလို့သာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့အဘော်ကျ ဖြေရ ပါလိမ့်မယ်။ ဥပုသ်စောင့်နေတာ ကုသိုလ်မျိုးစေ့ကိုယူနေတာပါ။ ဘုရား ကျောင်းကန်သွားပြီး အာရုံ ငါးပါးကို မခံစားဘဲ ရတနာသုံးပါးစီမှာ စိတ် ကို ပို့လွှတ်ထားခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်ဆော့ နှုတ်ဆော့ကိုယ်ကြမ်း နှုတ်ကြမ်း အမူအရာကြမ်းတွေကို သတိဖြင့် ပယ်သတ်ပြီး ကိလေသာ အပူမီးလွတ်ရာမှာ သီလဆိုတဲ့အကျင့်မြတ်ကို ဆောက်တည်နေတာပါ။

ကိလေသာကို တစ်ချက် ပယ်သတ် တစ်ချက် မှတ်လိုက်တာ မိမိကိုယ်ကို တစ်ချက် ကယ်တင်လိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲ့ဒီ သတိ မလွတ်တဲ့ စိတ်အမှတ် တစ်ချက်ဟာ တစ်ချက်ဆို တစ်ချက်ဆိုသ လောက် စိတ်ကို သန့်စင်ပြီး ဖြစ်စေပါတယ်။ စိတ်သန့် ကိုယ်သန့်မှသာ ဥပုသ်သီတင်းစောင့်ခြင်း အလေ့ပြုကြရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

ဥပုသ်ဘာကြောင့်ကျိုး

သီတင်းဥပုသ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ် ရည်ရွယ်ချက်ကို မသိသူများက တော့ ဥပုသ်နေ့ကျခါမှ ယခင်နေ့တွေထက် လှအောင် ပအောင် ဖြီးလိမ်း ပြင်ဆင်လို့၊ စားစရာတွေလည်း အိမ်မှာ စားနေကျထက် ပိုကောင်းအောင် ချက်ပြုတ်စီမံလို့၊ ကျောင်းရောက်တော့ အထင်မသေးအောင် လက်ဝက်ရတနာတွေကလည်း ဆင်လာလိုက်သေးနဲ့ တကား၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ တွေနဲ့ စလာလိုက်တာ ဥပုသ်မစောင့်ခင်ကတည်းက ဥပုသ်က ကျိုးချင်နေပြီ။

ကျောင်း ရောက်တော့လည်း ဥပုသ်သည်ချင်း ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေဟာ လက်ပံပင်ဇရက် (ဆက်ရက်) ကျလို့တဲ့။ ဘုရားကြောင်း၊ တရားကြောင်းထက် သားကြောင်း၊ သမီးကြောင်း၊ ခေတ်ပေါ်

ပဏ္ဍိတစာပေတိုက်

ပစ္စည်းအသစ်တွေ အကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်လေ ရုပ်ရှင်အကြောင်း၊ တီဗွီ ကြောင်း၊ ဘောလုံးပွဲ အကြောင်းတွေ ဥပုသ်နေ့မှာ စားမြုံ့ပြန်နေ ကြရဲ့ဗျာလို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ထောက်ပြပါတယ်။

ဉာဏ် မစားတာ တစ်ခုက လွဲရင် ကျန်တာတွေက ရပ်ထဲရွာထဲ က အကျင့်ဆိုးတွေအတိုင်း ဖြစ်နေသေးသတဲ့။ အဲ့ဒါ ဉာဏ် စားမိလို့မှ ဥပုသ်ကျိုးတယ်လို့ ထင်နေကြလို့ပါပဲ။

ဒါကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက -

“ဥပုသ်ဟူသည် မိမိစိတ် အာရုံငါးပါးမှ ဆိတ်သုဉ်းခြင်းကို ဆို လို၏။ စိတ်သည် အာရုံနောက်သို့ လိုက်စားနေသမျှ ဥပုသ်ဟူ၍ အမည် မခံရပြီ။”

“ယနေ့အဖို့ မျက်စိရှိ၍ မြင်ရသော်မှ ဘာလဲဟူ၍ အာရုံနောက် လိုက်ကာ မစုံစမ်းသင့်၊ နားရှိ၍ ကြားရသော်မှ အာရုံနောက်လိုက်၍ မခံစားသင့်၊ အမြင်သည် အမြင်နှင့်သာ ပြီးစေပြီး အမြင်၏နောက် ဘယ် သူ ဘယ်ညာ ရှပ်လုံးမပေါ်လာစေသင့်။ သို့မှသာ ဆိတ်သုဉ်းခြင်းဟူ သော ဥပုသ်၏ အဓိပ္ပာယ် ပြီးပြည့်စုံချေမည်။ သည့်အတူ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့တို့ကိုလည်း ဆက်ဆံရချေ၏။”

“ယနေ့အဖို့ နံနက်ပင်ဖြစ်စေ၊ ညနေပင်ဖြစ်စေ အစားအသောက် သူ့အချိန်နှင့်သူ သုံးဆောင်ရာ၌ အာရုံ၊ အရသာတို့ဘက်သို့ စိတ်မရောက် စေဘဲ မိမိဘက်သို့သာ စိတ်ထားကာ သုံးဆောင်တတ်ကြရာ၏။”

“လှည်းစာ” ထိုးသော ဥပမာကဲ့သို့ အနာဆီ ထည့်သော ဥပမာ ကဲ့သို့ လှည်းသည် “အစာ” မထိုးက တက္ကိကျိမြည်လေဘိသို့ ခန္ဓာသည် လည်း အစာထိုးမပေးပါက ဝမ်းဗိုက်သည် တက္ကိကျိ မြည်အော်နေ

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဝေဒီးချစ်

တတ်ရကား ထိုအော်မြည်နေသော နေရာသို့ မိမိစိတ် စုရပ်အဖြစ်ထားကာ စားသုံးရမည်ဟူ၏။

အနာသည် ဆေးမလူးသော် တဖျဉ်းဖျဉ်း အဆိပ်တက်လေဘိသို့ ခန္ဓာသည်လည်း အရသာ၏ ကဆီဓာတ်ဖြင့် သုတ်လူးမပေးပါက အချင်းချင်း ပွတ်တိုက်မှုကြောင့် ဖြစ်သော ဒဏ်ရာသည် တဖျဉ်းဖျဉ်း တက်နေချေရကား ထိုတက်နေသော နေရာဆီသို့ မိမိစိတ် ပို့လွှတ်ထားကာ သုံးဆောင်ရမည် ဟူ၏။

ဤအလေ့အကျင့်မျိုး လေ့ကျင့်တတ်ပါမှ ဥပုသ်တော် သီလဖြစ်ရတော့၏။

သီတင်းဟူသည် အေးဆေး ငြိမ်သက်ခြင်း၊ သန္တိသုခ၏ အခြေခံအစိတ်အပိုင်းများ ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ထွက်ချေ၏။ ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါးလုံး အေးငြိမ်းမှုမရှိက “သီတင်းသည်” အမည်မရပြီ။ ယနေ့အဖို့ ကြိုက်စိတ်ကြီးပြင်းလာသဖြင့် ဘဝင်မငြိမ်၊ နှလုံးအိမ်ခန်း၊ ရင်တုန်လှုပ်လှုပ် ကိုယ်စိတ်နှစ်ရပ်တို့ကို ကိလေသာ အပူကပ်ခြင်းမှ ကင်းဝေး နေစေရာ၏။

စောင့်သုံးခြင်း ဟူသည် မိမိစိတ်နှင့် တစ်ဖက်အာရုံတို့ အကြား သတိ အစောင့်အကြပ်ထားလျက်က ခံစားခြင်းတည်း။

သို့မှသာ ဥပုသ်သည် အာရုံတို့နှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေလေသူ၊ သီတင်းသည် ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးနေလေသူ ဟူသော လူဖြူ အဆင့်မြင့်သို့ ရောက်စေနိုင်၏။ ကောင်းမှန်သော အမည်ထူးကို ခံယူနိုင်သူ ဖြစ်ချေ၏။ သို့မဟုတ်က အဟုတ် ဥပုသ်သို့ မဆိုက်၊ အချုပ် ဥပုသ်ဖြင့်သာ တစ်ရက်တာ ကုန်ဆုံးရချေမည်။ ကြည့်လိုပါ

လျက်က အောင်အည်း ချုပ်တည်းနေရခြင်း စသည့် အောင်လုံးများဖြင့် သာ အချိန်ကုန်လွန်ရသော် အချုပ်သားတို့ ဘဝနှင့် ဘာမှမခြားနား တော့ပြီ။

ထောင်တွင်းမှ အချုပ်သားကြီးများလည်း အာရုံလုံကြပါ၏။ ထောင်နံရံ ကာခြားထားသဖြင့် မယား မမြင်၊ သားမမြင်ချည်းသာ ဖြစ်ကြပါ၏။ သို့တစေလည်း စိတ်၌ကား ငါထောင်က ထွက်ရလျှင် တော့လား ဟူသော အောင်လုံး၊ တေးလုံး များစွာဖြင့် အချိန်ကုန်ရရာ အာရုံလုံလျက်က ဥပုသ်မရသူ၏ အဖြစ်သို့ ရောက်ရချေတော့၏။ သို့ကြောင့် စောင့်သုံးခြင်းဟူသော စကားလုံးကို ပုံစံပြည့် ဖော်ဆောင် သောအားဖြင့် စိတ်နှင့် အာရုံကြားမမြဲမပြတ် စောင့်ကြပ်သော သတိ အစောင့်ချထားသင့်၏။

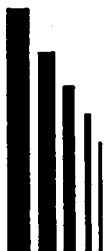
(အနုပုဗ္ဗိကကထာ၊ ၁၅၉၆မတ်လ၊ ၈-၁၀၃)

ဒါကတော့ ဥပုသ်သီတင်းစောင့်ထိန်းခြင်းရဲ့ အနှစ်သာရ၊ မိမိတို့ စောင့်ထိန်းလေ့ရှိတဲ့ ဥပုသ်နဲ့ တိုက်ဆိုင်ပြုပြင်ယူနိုင်ကြပါစေ၊ ဆရာ တော်ဘုရားကြီးက “ဥပုသ်သည် စစ်တမ်း” လို့ သီးသန့်ရေးသား လမ်း ညွှန်ထားတာ ရှိပါသေးတယ်။ ဆိုရပါသော် ...

ဥပုသ် စားမိမှ ဥပုသ်ကျိုးသည် မဟုတ်၊ ရေသောက်တာက အစ “ရေကလေး အေးလိုက်တာ” ဟူ၍ အာရုံနောက်လိုက်ပါ ခံစားမိချေ သော် ဥပုသ်ကျိုးသည်ဟူ၍ မှတ်ပါလေတဲ့။ ဒါကြောင့် တကယ့် ဥပုသ် သည် အစစ်ဖြစ်ဖို့ကတော့ တော်တော်လေ့ကျင့်ယူရမယ်လို့ နားလည် မိကြောင်းပါဗျာ ... ။

မဂ္ဂဗိမာန်တိုက်

ကုသိုလ်တွေပြုနေပါလျက် ဘာကြောင့် အကျိုးပေးညံ့နေပါသလဲ

ငါ လှူနေတာပဲ၊ ကောင်းတာတွေ လုပ်နေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အဆိုးတွေက မလွတ်သေးပါလိမ့်၊ ဘာကြောင့် အကျိုးပေးညံ့နေပါလိမ့် ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး အမေးမျိုး ခေတ်လူသား အတော်များများမှာ ပေါ်ပေါက်နေပါတယ်။ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်များ ယေဘုယျကျလှစွာ အဖြေပေးပုံမှာ "ရှေးက ပြုဖူးတဲ့ အကုသိုလ် ကံဆိုးတွေမကုန်သေးလို့" ပါတဲ့၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာရော ကိုယ်ပြုတဲ့ကုသိုလ်ကံ စင်ကြယ်ရဲ့လား၊ အကျိုးရှိရဲ့လား၊ အပြစ်မဲ့ရဲ့လား ဆိုတာ ပြန်သုံးသပ်ကြည့်လေ့ မရှိကြပါ။

ဥပမာ - အလှူပေးမယ့် ငွေတွေ ရှာဖွေစဉ်က ကောင်းရောင်း ကောင်းဝယ် စင်စင်ကြယ်ကြယ်နဲ့ ရခဲ့တဲ့ ဈေးနှုတ်အစစ် ဟုတ်ရဲ့လား။

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

သူတစ်ပါး မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျပြီးမှ ရလာတဲ့ပိုက်ဆံတွေလား။ သူတစ်ပါးဆီက ကျေကျေနပ်နပ်ရတာ ဟုတ်ရဲ့လား။ ဓားပြတိုက်ပြီး အလှူပေးရင် စင်ကြယ်ရဲ့လား ဆိုတဲ့ ဆန်းစစ်ပုံမျိုးနဲ့ သုံးသပ်ကြည့်ပါ လား။ ဒါက လှူဖို့ ငွေရှာတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုမျှသာ ရှိပါသေးတယ်။

အလှူဒါနစတဲ့ ကုသိုလ်ပြုနေချိန်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတတ်တဲ့သင့် စိတ်စေတနာကိုလည်း ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်ပါလေလို့ ဆရာတော်ဘုရား ကြီးက သတိပေးလေ့ရှိပါတယ်။

“သင်သည် အလှူကြီးတစ်ခုကို ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ စွန့်လွှတ် နေပါ၏။

သို့တစေလည်း ထိုအလှူ၌ သာယာ တပ်မက်စိတ် ကင်းရှင်းပါ ၏လော။ မိမိပြင်ဆင်မွမ်းမံထားသော မလ္လာင်ကြီးနှင့် တကွလှူရန် အသုံး အဆောင်များ၌ လည်းကောင်း၊ မိမိ အလှူသို့ ကြွရောက်တော်မူလာ သော သံဃာပရိသတ်ကြီး အပေါ်၌လည်းကောင်း၊ သတိလက်လွတ် ငှက်တောင်ကျွတ်သည့်ပမာ တစ်မိမိမိမိ ကြည့်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် သာ ရှိနေချိန်မည်ထင်၏”

ငါ လှူသော အလှူကြီးပဲ ဟူ၍ သာယာ တပ်မက်စွဲက လက်ခံ သိမ်းပိုက်လိုက်သည်နှင့် သူများနှင့် မတူ ရှက်စရာကြီး၊ သူများထက် သာကိုသာမှ ဟူသော “ရှက်စရာကြီး အလှူ၊ သာမှ အလှူ” မျိုးထဲသို့ စာရင်းဝင်နေချိန်မည် ထင်၏။

လောက်မှ လောက်ပါ့မလား၊ နည်းများ နည်းနေမလား။ များများ သွားနေလေလားနဲ့ တွေဝေစိတ်နှင့်တကွ နှလုံးမသာယာ စိတ်များက လည်း လွှမ်းမိုးလျက် နေချိန်မည်ထင်၏။ သတိမကပ်သော စိတ်သည်

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဖေါင်းရူဇီ

တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ကူးတတ်သည့် အားလျော်စွာ ကြားရာမှသည် တွေးမိ တွေးရာသို့ အထိပျံ့နှံ့ကာ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ရွာလျှောက်ပတ် ပြေး ရွာဆော်ကြီး ခွေးကဲ့သို့ ဂနာမငြိမ်ဘဲ လည်းနေချိမ့်မည်ထင်၏။

ထို ပူစိတ်တို့ဖြင့် အကြောင်းခံထားသော ကောင်းမှုသည် “အေးကျိုး” ကို မရစေနိုင်ပြီ။ ယနေ့ သင်ပြုကျင့်နေသော အလှူတို့ကို စစ်ဆေးကြည့်သော် သာယာစိတ်၊ အလိုမကျစိတ်၊ တွေ့စိတ် သုံးမျိုး တို့မှလွတ် မလွတ်သိနိုင်၏။ ထိုသို့ သိနိုင်ရန်ကိုလည်း ဆန်းစစ်ကြည့် ပါဦး။

မလွတ်ကင်းချေသော် ဘဝသမ္ပတ္တိ၊ ဘောဂသမ္ပတ္တိတို့ အကျိုး ပေးများအဖြစ် ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် ထိုအကျိုးတို့ကို သိမ်း ပိုက်ခံရလေသောအခါ အားရတင်းတိမ်ခြင်း၊ အလိုပြည့်ဝခြင်း ရှိစေ လိမ့်မည်မထင်၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ စိတ်မချခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းများ လည်း ကင်းစင်လိမ့်မည် မထင်။ ဤကားအမှား၊ ဤကားအမှန် ဟူ၍ ဝေဖန်သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ပေးတတ်သော အသိဉာဏ်မျိုးလည်း ပါရှိတော့ လိမ့်မည် မထင်။

ထိုအခါ လူမှာ ပစ္စည်းပေါလျက်က စိတ်မောရသောကြောင့် “သူဌေး လူဆင်းရဲ” ဘဝသို့ ရောက်တတ်လျက် ရေချိုးရင်း မတ်တပ်က ကိုယ်ပူနေတတ်၏။ ယင်လေ(ပန်ကာ) အောက်မှာ နေလျက်က ခွေး ပြန်နေတတ်၏။

(အနုပုဂ္ဂိုက ကထာ၊
၁၉၉၆ မတ်လ၊
၈-၆၄-၆၅)

ကုသိုလ်ပြုခဲ့စဉ်က စိတ်ထားမမှန် (ဝါ) စေတနာမှန် မသက်
ရောက်ခဲ့လို့ အကျိုးပေးညံ့ရပုံကို ခုလို ဆက်ရှင်းပြထားပါတယ်။

“ကုသိုလ် အကျိုးပေး စသည် အကုသိုလ် အကျိုးပေးကို ပယ်
ဖျက်နိုင်သော စွမ်းပကား ရှိသည်ဆိုပါသော်လည်း စေတနာသည်
အကုသိုလ် ဘက်လောက်ပြုချက်မပိုင်သော် ပတ္တမြားကျောက် မြေ
ကျင်းထဲဝယ် ငုပ်ကွယ်၍ ပျောက်လေဘိသို့ ကုသိုလ်သည်ငုပ်ကောင်
အဖြစ်သာရှိ၏။ ပြောက်ကျားမျှ သာအကျိုးပေးခွင့်ရ၏။ နံနေးစွာသာ
အကျိုးပေးခွင့်ရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကုသိုလ်သည် အကုသိုလ်
လောက် အရေအတွက်လည်း မများ၊ စေတနာထားရာ၌လည်း နှစ်နှစ်
ကာကာ ရက်ရော့စွာလည်း (အကုသိုလ်ပြုတုန်းကလောက်) မရှိ၊ အာရုံ
မှန်သို့လည်း တည့်တည့်မကျရောက်ခြင်းကြောင့်တည်း။

အကုသိုလ်ပြုရာ၌ စေတနာသည် သူတစ်ပါးလက်တို့စရာ၊
မျက်စပစ်ပြစရာပင် မလိုပြီ။ အလွန်လျှင် ထက်သန်၏။ ရက်ရော့၏။
နှစ်နှစ်ကာကာကြီး ရှိ၏။ ဟန်တားရန် လူကြီးတို့ကကြား ဝင်သော်မှ ထို
ကြားလွတ်ရာမှပင် တစ်အားကျုံး၍ ရုန်းထွက်ကာ ပြုကျင့်၏။ တားလေ
သွားလေ၊ ချိုးလေဆိုးလေ အထိလွန်တက် မွန်တက်နေတတ်၏။ စိတ်
သည်ကား မိမိမကောင်းမှု ပြုကျင့်တော့မည့် သက်ရှိသက်မဲ့ထံသို့ တန်း
မတ်စွာ ထိုးကျနေတတ်၏။ ရမ္မက်ကြီးလျှင် ကြီးသလောက် ထိုစိတ်
ထိုအာရုံမှ စွာမသွားတော့ပြီ။ အမျက်ကြီးလျှင်လည်း ကြီးသလောက်ပင်
အချိန်ပြည့် ထိုစိတ် ထိုအာရုံမှ ဖဲ့မသွားတော့ပြီ။

ကုသိုလ်တွေ ပြုနေပါလျက် ဘာကြောင့် အကျိုးပေး ညံ့နေ
သလဲ။

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

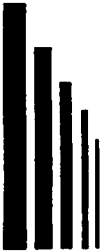
ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချင်

ဤအမေးကို သင်မေးသော် သင်လုပ်ခဲ့သော ကုသိုလ်ပြုစဉ်က စိတ်ထားလေးကို ပြေးမြင်လျှင် ကိုယ့်အမေးကိုယ်ပင် ရှက်စရာ ဖြစ်နေချိန်မည် မဟုတ်လော။ ထိုအမေးမျိုး ပညာရှိရှေ့သွားမေးမိချေသော် သင့်အား သနားကရုဏာ မြောက်များစွာဖြင့် ငုံ့ကြည့်ကာ ဪ... ဤသူသည်ကား ကုသိုလ် မပြုတတ်ရှာ သူလေးပဲကိုး ဟူ၍ စိတ်တွင်းမှ မှတ်ချက်ချတော့မည်မှာ ဧကန်ပင်တည်း။

(၎င်းစာ-၆၇)

ဒါဟာ အခြေခံ ရှင်းလင်းချက်မျှသာ ရှိပါသေးတယ်။ ဒေါသ စေတနာ၊ မောဟစေတနာ၊ လောဘစေတနာ ... စေတနာ တစ်ခုချင်း အလျောက် ရောက်ရှိ အကျိုးပေး ဝဋ်ကြွေးဆပ်ရတဲ့ ဘုံဘဝတွေကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဆက်ပြထားပါသေးတယ်။ အသေးစိတ်ကို ထုတ်နုတ် မပြသာပြီ။ အထက်ပါ အခြေခံဖြင့်ပင် ကုသိုလ်တွေ ပြုနေပါလျက် ဘာကြောင့် အကျိုးပေးညံ့နေပါသလဲ ဆိုတဲ့ အဖြေကို ချိန်ကိုက် နိုင်လောက်ပြီလို့ ယူဆပါတယ်။

လက်ငင်းအကျိုးပေး ဘာကြောင့်ရ

ငွေကုန်ကြေးကျ အများကြီးနဲ့ မော်မော်ကြားကြား၊ ခမ်းခမ်းနားနား အလှူကြီးပေးပေမယ့် အကျိုးပေး ညံ့ရှင်ညံ့နုတတ်ပါတယ်။ အဲ့ဒါ အလှူကြီးပေးစဉ် စိတ်ထားမမှန် စေတနာမထက်သန်ခဲ့လို့ပါပဲ။ တကယ်တော့ ငွေကြေးဝတ္ထုပစ္စည်းက အဓိကမဟုတ်၊ စေတနာကသာ ကောင်းကျိုးပေးစွမ်းနိုင်တာလို့ ဆိုပါတယ်။ လှူတဲ့အခါ ငါစွဲ၊ ဝတ္ထုစွဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ ဒီအစွဲ သုံးမျိုးက ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ်နဲ့ (ဘယ်သူကမှ မတိုက်တွန်းရပဲ) စေတနာ သုံးတန်ထက်ထက်သန်သန် လှူတဲ့ အလှူမျိုးသာ အကျိုးပေးကောင်းတယ်လို့ မှတ်သားခဲ့ရပါတယ်။ ဘယ်လောက်ထိအကျိုးပေး ကောင်းသလဲဆိုရင် ချက်ချင်း လက်ငင်းအကျိုးပေးခံစားရတာပါ။ ဒီသဘောကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “သုမနပန်းသည်” နဲ့ ပုံဆောင်ဟောကြားခဲ့ပါတယ်။

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချင်

ဘုရားရှင် ရွှေလက်ထက်တော်က...

ရာဇဂြိုဟ်မြို့မှာ ဝိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံ ပန်းတော်ဆက်ရတဲ့ သုမနပန်းသည်ဆိုတာရှိတယ်။ သုမနဟာ တစ်နေ့လျှင် မြတ်လေးပန်း ရှစ်စလွယ်ဘုရင်ကို ဆက်သရတယ်။ ဘုရင့်ဆီက တစ်နေ့လုပ်အားခ အသပြာ ရှစ်ကျပ်ရတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ ဘုရားရှင်ဟာ ရောင်ခြည်တော် ခြောက် သွယ် တစ်ခဲနက် ကွန့်ဖြူးပြီး မြို့တော်တွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွအလာ သုမန ကလည်း ဘုရင့်ထံ ပန်းတော် ဆက်ဖို့အလာ တစ်နေရာမှာ ဆုံမိကြပါ လေရော။ သုမန ပန်းသည်ဟာ ဘုရားရှင်ကို ဖူးလိုက်ရတယ် ဆိုရင်ပဲ ဘုရားကျေးဇူးတွေ တလှိုက်လှိုက် ကြည်ညိုလာပြီး

“ဘုရင့်က ငါ့ကို သတ်ချင်သတ်၊ ထောင်ချချင် ချလိုက်ဦး ဘုရင့်ကိုဆက်မယ့် ဟောဒီ ပန်းတွေ ဘုရားကို လှူလိုက်တော့မယ်။ ဘုရင်ပေးတဲ့ တစ်နေ့ရှစ်ကျပ် ဆိုတဲ့ အသပြာဟာ တစ်ဘဝသာ စားသုံး နိုင်တယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဓမ္မကျေးဇူး၊ စွန့်လွှတ်မှုရဲ့ တန်ပြန်အားကတော့ ကမ္ဘာကုန်ပေမယ့် ကုန်အုံးမထင်...”

အဲ့ဒီလို ခံယူဆုံးဖြတ်ပြီးသကာလ ပန်းနှစ်ဆုပ်ဖြင့် ဘုရားရှင် ရဲ့အထက်ဆီ ပစ်ကြဲပူဇော်လိုက်တယ်။ ပန်းတွေဟာ ပန်းဆိုင်းကြီးတွေ ဖြစ်ပြီး ဘုရားရှင် အထက်မှာ မျက်နှာကျက်လိုတည်နေတော့သတဲ့။ ကျန်တဲ့ ပန်းတွေနဲ့ ဝဲယာလှည့်ပတ်ပူဇော်ကြပြန်တော့ ပုဆိုးတင်းထိမ် တွေနဲ့ ကာရံထားသလို (ဘုရားရှင် မျက်နှာတော် ဖူးနိုင်ရုံမျှ အပေါက် ကလေးသာ ကျန်ပြီး) တည်နေတယ်ဆိုပဲ။ ပန်းတွေဟာ မြေမသက်၊ ဘုရားရှင်ကြွတော်မူရင် အတူလိုက်ပါသွားပြီး ဘုရားရှင် ရပ်တော်မူ

ပဋိပစာပေတိုက်

သော် အတူ ရပ်တန့်ကြတယ်။ သုမနဟာ သူလှူတဲ့ သူပန်းတွေရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အခြင်းအရာကိုကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်လာလိုက်တာ ရိုးတွင်း ခြင်ဆီထဲကတောင် တသိမ့်သိမ့် တက်လာသတဲ့ကွယ်။

မြို့သူမြို့သားတို့လည်း အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ဘုရားရှင်ရဲ့ထူးကဲ လွန် မြတ်ခြင်း၊ အလှူပေးသူ သုမနရဲ့ထူးကဲခြင်း၊ နှစ်ဖက်ဆုံရာက ပေါ်ထွန်း လာတဲ့ ပန်းတို့ရဲ့တည်နေဟန် အံ့ဖွယ်သရဲ ဖြစ်ပုံကိုမြင်တွေ့ကြပြီး ပီတိ အဟုန် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ဘုရားရှင်ကို လှူဖွယ်အစုံ၊ ပူဇော်အထူးနဲ့ သဒ္ဓါကိုအကြောင်းပြုပြီး သဒ္ဓါပေါင်းများစွာ ပွင့်ပေါ်လာကြတယ်။

သုမန အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဒီအကြောင်း ဇနီးဖြစ်သူဝမ်းသာ ပါစေတော့လို့ ပြန်ပြောပြတယ်။ မိန်းမက ဝမ်းသာတဲ့အပြင် ဆဲရေး တိုင်းထွာပါလေရော။ ဘုရင့်စီးပွား၊ သူ့စီးပွားထိမယ့် အလှူမျိုး လုပ်ခဲ့ လို့ဆိုပဲ။ သခင်အားရ ကျွန်ပါးဝ ဆိုတာလို ရှေ့တော်မှောက် အရင်ဦး အောင်အရောက်သွားပြီး သံတော်ဦးတင်(ကုန်းချော)ပါလေရော။

ဒါပေမဲ့ ဘုရင်ခိမ္မိသာရဟာ မိန်းမကုန်းချောရာကို မလိုက်ပါ။

မကြုံစဖူး ထူးကဲတဲ့ သုမနပန်းသည်ရဲ့အလှူပေါ်မှာ အံ့ဩလို့ မကုန်၊ ပီတိအဟုန်လည်း ဖြစ်လျက်က ချက်ချင်း မြှောက်စားလိုက်ပုံ ကတော့ ဆင်ရှစ်စီး၊ မြင်းရှစ်ကောင်၊ ကျေးကျွန်ယောက်ျား ရှစ်ဦး၊ ကျွန် မိန်းမ ရှစ်ယောက်၊ အကောင်းဆုံး ဝတ်စုံ ရှစ်စုံ၊ အသပြာ ရှစ်ထောင်၊ တန်ဆာအပြည့်အစုံ ဆင်ယင်ပြီးတဲ့ အပျိုတော် ရှစ်ယောက်၊ ရွာကြီး ရှစ်ရွာ ... စုစုပေါင်း ဆုအမျိုးအစား ရှစ်မျိုး တစ်မျိုးတစ်မျိုးမှာ ရှစ်စုစီ ပေးသနား ချီးမြှင့်လိုက်တော့တယ်။

အဲ့ဒါ ချက်ချင်းလက်ငင်း အကျိုးခံစားရတာ။ လက်ငင်း အကျိုး

ဘာဝကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချစ်

ပေး ဘာကြောင့်ရသလဲဆိုတော့ သုမနပန်းသည်မှာ ငါစွဲ၊ ဝတ္ထုစွဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲမရှိဘူး။ ဘုရားဆိုတဲ့အစွဲထက် ဘုရားရှင်ရဲ့ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်တွေကို အောက်မေ့ ကြည်ညိုခဲ့တာ အဓိကပဏာမကျပါတယ်။ ဘုရားကို ပန်းလှူလိုက်ပါကွာ၊ ကုသိုလ်ရပါတယ် ဆိုပြီးတော့လည်း ဘယ်သူမှ မတိုက်တွန်းရဘူး။ ဘုရင်ကိုဆက်ရမယ့် ပန်းတွေ လှူလိုက်လို့ ဘုရင်သတ်ချင်သတ်၊ ထောင်ချလို ထောင်ချဆိုတဲ့ ရဲရင့် ထက်သန်တဲ့ စေတနာလည်း ရှိတယ်။

အဲဒီလက်ဦး စေတနာက အကျိုးပေးတာ။

လှူလိုက်တာက ပန်း ရှစ်စလွယ်၊ ရလိုက်တဲ့ ဆုရှစ်မျိုး ရှစ်စစီက အဖိုးမဖြတ်နိုင်ဘူး။ ဘဝမခြား အကျိုးပေး ခံစားရတာ လက်ဦးစေတနာ ထက်သန်လို့၊ လှူစဉ်တုန်းကလည်း ရကောင်းစေ ဆိုတဲ့ လောဘစိတ် မျှော်စိတ်မရှိဘဲ စင်ကြယ်စိတ်နဲ့ လှူခဲ့တာ ဖြစ်လို့ လက်ငင်းအကျိုးပေးတာ။

သုမနပန်းသည် သံသရာမှာ ရရှိမယ့်ဆုကတော့ ၉၁ ကမ္ဘာလုံးလုံး အပါယ်မလားတော့ဘူး။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အဖြစ်နဲ့လည်း နိဗ္ဗာန် စံဝင်ရမယ် ဆိုတဲ့ ဆုထူး ဆုမြတ်ကြီးကိုလည်း ရရှိသွားပါသတဲ့ဗျာ။

အဲ့ဒါပါရမီဒါန၊ အဆင့်မီတဲ့ အမြတ်စားကုသိုလ် ပြုတတ်လို့ ပါပီလို့ ဆရာတော်ကြီးက သဘောတရား ထုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

မဟာဒုတ်ကဲ့သို့ သူဆင်းရဲလည်း လက်ဦးစေတနာ ထက်သန်လို့ လက်ငင်းအကျိုးပေးကာ ရွှေမိုးငွေမိုး ရွာခဲ့တဲ့အစဉ်အလာ ရှိပါတယ်။ ဒီဘက်ခေတ်မှာလည်း ဘယ်ဘုရားမှာ စိတ်အားထက်သန် စေတနာအမှန်နဲ့ လှူခဲ့လို့ ထိပေါက်တယ် ဆိုတာမျိုး၊ ဘယ်ဆရာတော်

၉၀

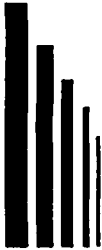
ခေတ်သွေးချွန်

ကို ပြင်းပြတဲ့ စေတနာနဲ့ ကြည်ညို လှူဒါန်းခဲ့လို့ ဘယ်လိုအကျိုးထူး
ပေးတယ်ဆိုတာမျိုး ... လက်ငင်း အကျိုးပေးပုံတွေ မြင်မိ၊ ကြားမိပါ
လိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် လက်ငင်းအကျိုးပေး ဘာကြောင့်ရသလဲ ဆိုရင်
လက်ဦးစေတနာ ပြင်းပြထက်သန်ခဲ့လို့ပဲလို့ အဖြေပေးရပါလိမ့်မယ်။

(အနုပုဂ္ဂိုလ်တကာ၊ ဝဇ္ဇစင်မတ်လ၊ ၈၃၇ - ၃၈)

ကိုယ်စောင့်နတ်၊
အိမ်စောင့်နတ်၊ ရွာစောင့်နတ်၊
ရိုးရာစောင့်နတ် စသည်
နတ်များကို ဘာကြောင့်
မေတ္တာပို့အမျှဝေအပ်သလဲ

ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုပြီးတိုင်း ကျွန်တော်တို့ မေတ္တာပို့တဲ့ အခါ “ ၃၁ ဘုံသားများ ” သို့ခြံငုံပြီး မေတ္တာပို့လေ့ရှိပါတယ်။ ကျေးဇူး တော်ရင် မင်းကွန်းဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ မှုအရ မေတ္တာပို့တဲ့အခါ “မြင်အပ် မမြင်အပ် နှစ်ရပ်များစွာ သတ္တဝါ ချမ်းသာကြပါစေ” ဆိုတာ ပါလာပါတယ်။ မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးက ကလေးတွေက အစ တတ်လွယ်ဆိုလွယ်အောင် “မေတ္တာသုတ်” နှင့်အညီ စီရင်ပေးခဲ့တာပါ။

စောင့်သွားရွှေ

၉၂

အဲ့ဒီ မမြင်အပ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတွေမှာ ကိုယ်စောင့်နတ်က စပြီး မိဆိုင် ဖဆိုင်လို့ခေါ်တဲ့ ရိုးရာနတ်တွေအလယ် သာသနာတော်စောင့် နတ်များအထိ ပါဝင်ပါတယ်။ လူနဲ့ နတ်ဆိုတာ “မကင်းတရား” အား ဖြင့် ဆက်စပ် ပတ်သက်နေတတ်ပါတယ်။ ဒါကိုမသိမမြင် မဆင်ခြင်မိ သူတွေက နတ်ဆန့်ကျင်ရေး လုပ်တတ်ကြပါတယ်။ ၃၁ ဘုံ မေတ္တာပို့ နေမှ နတ်တွေကို ဘာလို့ချန်လှုပ်ထားရမလဲ။

ကိုယ်စောင့်နတ်၊ အိမ်စောင့်နတ်၊ ရွာစောင့်နတ်၊ ရိုးရာစောင့် နတ် စသည့်နတ်များကို ဘာကြောင့် မေတ္တာပို့အပ်ပါသလဲ။

ဒီအဖြေကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “မဂ္ဂပဋိ သံယုတ္တကထာ” မှာ အဖြေပေးထားပါတယ်။

မဂ္ဂပဋိ သံယုတ္တကထာမှာ အခြားကျမ်းများနဲ့ မတူဘဲ ဝတ္ထု သဖွယ် ဇာတ်ဆောင်၊ ဇာတ်ကြောင်းများဖြင့် ခင်းကျင်း ရှင်းလင်းထား ပါတယ်။ နတ်တွေကို မေတ္တာပို့သင့်ကြောင်း ရှင်းလင်းချက်ကိုတော့ လောကပါလလောကကို စောင့်ရှောက်တဲ့ နတ်များက တစ်ဆင့် ဇာတ် ဆောင် “ကာယသင်္ခ” နဲ့ “အသင်္ခ” တို့ကို ပြောပြဟန် တင်ပြထားပါ တယ်။ လိပ်ပတ်လည်အောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကောက်နုတ်ဖော်ပြပေး လိုက်ပါတယ်။

သည်လိုလေ သားတို့ လူ့ပြည်မှာ မကောင်းစိတ်နဲ့ ကောင်း စိတ် ဆိုတာရှိတယ်။ အဲ့သည် စိတ်ထား နှစ်မျိုးကိုတော့ ဓေတနာ (နောက်ခံတွန်းအားပေးခြင်း) က ကြီးကိုင်တယ်။ စိတ်ထားများရှေ့က တော့ ဆန္ဒ (စိတ်ရှေ့ကလမ်းပြပေးခြင်း) ၊ ဝီရိယ (စိတ်ရဲတင်းစွာ ဖြစ် လာခြင်း) ၊ စိတ္တ (အလုပ်၌ စိတ်ဝင်စားလာခြင်း) ၊ ဝီမံသ (အလုပ် တိုး

ပဋိပစာပေတိုက်

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါ်ဒီးချစ်

တတ်ရာ တိုးတတ်ကြောင်း နည်းကောင်း ရှာဖွေလာခြင်း) တို့ကို ဦးဆောင်မှု ပေးနေတယ်။

ဟော ... စိတ်ထားကောင်းလေးက အတွန်းအဆွဲ တို့ဘက် လိုက်ပါချင်တော့ သူ မှီခိုနေရတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ပူဆာတယ်။ စိတ်ပူဆာရာ ကိုယ်မခံသာတော့ နှုတ်နဲ့ပဲ ကိစ္စပြီးက နှုတ်နဲ့လုပ်ပေးလိုက်ရတယ်။ အကယ်တိတိ ခြေလက်များနဲ့ အသုံးချပြီးလိုက်လံ ဆောင်ရွက်ပေးမှသာ ကိစ္စပြီးစီးမယ် ဆိုရင်တော့ အင်္ဂါခြေလက်စုံ အကုန်ဝင်ပြီး လိုက်လံပြုကျင့်ပေးရတယ်။ အားလုံးချုပ်လိုက်လျှင် စိတ်လိုကျရာ ကိုယ်ဝင်ပါ ပူဆာရက်မှ ပြီးပြေရပေါ့ ... သား။

သည်နည်းနဲ့ပဲ အကောင်း အကောင်းမြင်နဲ့ ပြုမှုနေကြတယ်။

သည်နည်းနဲ့ပဲ မကောင်း အကောင်းထင် ပြုမှုနေကြတယ်။

သည်အမှုအကျင့် အမှုအားလုံး ဘာဘာတို့ဆီကို လူ့ပြည်မှာ လွှတ်ထားတဲ့ -

- (က) တစ်ဦးချင်း အနီးကပ် စောင့်ကြပ်နေကြတဲ့ ကိုယ်စောင့် နတ်တွေက သတင်းပို့ကြရတယ်။
 - (ခ) တစ်ရွာလုံး၊ တစ်အိမ်လုံး စောင့်ကြပ်နေကြတဲ့ အိမ်စောင့်၊ ရွာစောင့်နတ်တွေကလည်း သတင်းပို့ကြရတယ်။
 - (ဂ) တစ်နယ်လုံး စောင့်ကြပ်ပေးနေရတဲ့ ကုန်းပိုင်၊ ကွင်းပိုင်၊ နယ်ပိုင် အသီးသီးတွေကလည်း ပို့ပေးကြတယ်။
 - (ဃ) တိုင်းပြည် တစ်ပြည်လုံး သိမ်းကျုံး စောင့်ကြပ်ပေးနေကြရတဲ့ နတ်မင်းကြီးများကလည်း သတင်းပို့ပေးတယ်။
- သည်နည်းအတိုင်း ရကွစိုး၊ ဘုမ္မစိုး၊ အာကာသစိုးနတ်များ

ရော တိုက်ကြီး လေးတိုက် စကြဝဠာ အသီးသီးရှိ နတ်တွေကပါ လူတို့ ဖြစ်သမျှမှာ အမှုစုဆောင်း သတင်းပို့ကြရတယ်။

(က) ဘာဘတိုက်က ဘာတွေပို့ နတ်တွေက ပိုင်းပြီး သတင်းပို့ရပါ သလဲ။

(ခ) ဘာဘတိုက်က သတင်းအရ ပေါ်လာတဲ့ အမှုကိစ္စဘယ်လို စီမံ ပိုင်ခွင့် ရှိပါသလဲ။

ဘာဘတိုက်ကို လောကပါလ နတ်မင်းကြီးများလို့ခေါ်တယ်။ လောကကြီးရဲ့ ကောင်းကျိုးဆိုးပြစ်များကို အမြဲစောင့်ကြပ်ပေးနေကြ ရတဲ့ အာဏာပိုင်များပေါ့။

ဟော ... ဟိုဘက် ရုံးခန်းက အလုပ်များနေတာကတော့ “ကမ္မ ရက္ခိတ” ကံထိန်း နတ်မင်းကြီးပဲ။ သူက သားတို့ရဲ့ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်များနဲ့ ပြုကျင့်နေကြတဲ့ အမှုကြီးငယ်များကို ယနေ့ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ...

(က) ကောင်းမှုဘက်၌ စိတ်ဖြင့် နှုတ်ဖွင့် ကိုယ်ပါ ပြုကျင့်မှု ဘယ်ရွေ့ ဘယ်လောက်

(ခ) မကောင်းမှုဘက်၌ စိတ်တွေ၊ နှုတ်ဆော့၊ ကိုယ်သောင်း ကျန်းမှုတွေ ဘယ်လောက် ဘယ်ရွေ့

(ဂ) တစ်နေ့ချင်း တစ်ဦးချင်း ဇယားကွက်ချပြီး မှတ်တမ်းတင် ပေးနေရတယ် သား။ သားတို့ ဆီက မှတ်ပုံတင်စာရင်း ရုံး မှတ်ပုံတင်ရုံးကြီးများတို့လိုပေါ့။

အသစ် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွား၏။ စကားတစ်လုံး တစ်လုံး ထွက်လာတိုင်း ထန်းရေခါးအိုးရှိ အခိုးသတ္တိများ ပုဇွန်ဆိတ် ခုန်တက် နည်းတက်သည့်ပမာ ကြက်သီးများ ဖြန်းခနဲ ဖြန်းခနဲ ထနေတော့၏။

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဝေါင်းချင်

ငါ့စာရင်း ဘယ်ဒင်းက များနေမလဲ ... ၊ သွားရောက်၍ပင် မေးကြည့်၊ လှန်ကြည့်လိုစိတ်ပေါက်သွား၏။

- (၁) အဲ ... တစ်လပြည့်ပြီလား၊ တစ်လစာရင်း ချုပ်ထားတယ်။
- (၂) တစ်နှစ်ပတ်လည် ရောက်ပြီလား ... တစ်နှစ် ... တစ်နှစ် နှစ်ချုပ်စာရင်း ပြုစုထားတယ်။
- (၃) ကံကုန်လို့ ဘဝဆုံးပြီလား၊ သူ့တစ်ဘဝအတွက် ဘဝချုပ် ပါ လုပ်ပေးထားတယ်။ မည်သူကား ...

ကောင်းမှုဘက်က ရှုံးနိုင် ပျက်ပြားသွားပြီ မကောင်းမှု ဘက်က နောက်ဆုတ် အရှုံးပေးပြီ။ နေ့၊ ရက်၊ လ၊ နှစ် ကနေ တစ်ဘဝစာအထိ အတိုးအလျှော့ စာရင်းကိုပါ ပြု စုနေရတယ် သား။ “ပြုစုပြီးတော့ ဘယ်မှာ အသုံးချသလဲ ဘဘ”

ယနေ့ ဘယ်သူ ဘယ်သူတွေ ကံကုန်သွားပြီ၊ သွားခေါ်တော့ မလို့ စာရင်းကြည့်ပြီး ကံထိန်းနတ်ကြီးက အမိန့်ထုတ်လျှင်ပဲ “ကံစောင့် နတ် သားများ” ကသွားခေါ်ရတယ်။ သားတို့ လှူပြည်က သင်္ချိုင်း စောင့်ကြီးနဲ့ အသုဘယာဉ် တာဝန်ခံများလိုပေါ့။

အဲ ... ကံထိန်းနတ်များက ကံကုန်လူများကို ဘာဘတို့ဆီ လာ ပို့ကြရတယ်။

ဘဘကြီးတို့က ဘယ်လို ဘယ်လိုများ ...

အသစ် စကားမဆက်နိုင်ပြီ။ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် သိလိုရာ မေးလိုက်၏။ လောကပါလ နတ်မင်းကြီးကလည်း ကရုဏာသက်သော မျက်လုံးဖြင့် အသစ်ကို ငုံ့ကြည့်နေ၏။ အင်း ... ဘဘတို့ကလား။

- (၁) မင်း လူ့ပြည်တုန်းက ဘာများ လုပ်ခဲ့သလဲကွယ်။
- (၂) မင်း လူ့ပြည်မှာနေစဉ် ဒေဝဒူတသုက္ကန်ကိုကော နာခံ မှတ်သားခဲ့ရဲ့လား။
- (၃) လူ့နဲ့ တိရစ္ဆာန်တို့ရဲ့ နယ်ခြားဖြစ်တဲ့ ဒါနမှ၊ သီလမှဘက် ကိုကော လိုက်စားခဲ့ရဲ့လား။
- (၄) အဲ့သည် ဒါန၊ သီလ ပြုကျင့်စဉ်တုန်းက ငါတို့ကိုကော အမျှ ဝေခွဲရဲ့လား။

သည်မေးခွန်း လေးမျိုးနဲ့ ဆီးကြိုစစ်ဆေးပေးကြတာပေါ့။
မမှတ်မိဘူး။ မသိဘူး။ မေ့နေပါတယ်ဆိုရင်ကော ဘာဘာ...။

ဒါဆို တကယ်ကောင်း လုပ်ထားတာမှန်တယ်။ မေ့နေတဲ့ အခါ၊ အရေးကြုံတဲ့အခါ သက်သေရအောင် တို့ကိုလည်း အမျှဝေထား မယ်ဆို တို့က သက်သေခံ ဖော်ပေးလိုက်ပြီး ကံထိန်းနတ်ကြီးရဲ့ မှတ် ရျက်တောင်းရတယ်။

- (က) ကံထိန်းနတ်ကြီးက ကောင်းမှုမှာ ဘယ်တုန်းက ကံက စွမ်းအားအကောင်းဆုံး အဲ့ဒီ ကံအရ လူ့ဘုံရောက်ထိုက် ပါတယ်လို့ မှတ်ရျက်ပေးလိုက်ရင် ...
- (ခ) လူ့ပြည်မှာ ဘယ်မျိုးရိုးထဲကိုလဲ။ ဘယ်ဘာသာဝင်အဖြစ် ကိုလဲ။ ဘယ်တိုင်းပြည် ဘယ်ဒေသကိုလဲလို့ ထပ်မံပြီး ရိုးရာ စောင့်နတ်၊ သာသနာစောင့်နတ်များနှင့် ကုန်းပိုင်၊ ကွင်းပိုင်၊ နယ်ပိုင်များကို ခေါ်မေးရတယ်။ အဲ ... သူတို့က ...
- (၁) သည်ကောင်းမှုကို ဘယ်ဘာသာဝင်အဖြစ် ခံယူပြီး ပြုခဲ့ ပါတယ်။

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ပေါင်းချုပ်

- (၂) ဘယ်ဒေသမှာ ဘယ်လူမျိုးဘဝနဲ့တုန်းက ပြုကျင့်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။
- (၃) သည်လို လာရောက်အစစ်ခံတော့မှ ရိုးရာစောင့်နတ်လက်ထဲ အပ်နှံပေးလိုက်ရတယ်။
- (၄) တကယ်လို့ ကံထိန်းနတ်မင်းကြီးက ၎င်း၏ စေတနာစိတ်ထက်သန်မှု လိုက်၍ နတ်ဘဝ ရောက်သင့်ပါတယ်။ ဘယ်ဌာန၊ ဘယ်ဘုံကိုဆိုလည်း သည်အတိုင်းပေါ့။ မလုပ်မိခဲ့ပါဘူး ... ပျော်သလိုပဲ နေခဲ့ပါတယ် ဆိုရင်ကော

ဘာ ...။

- ဒါဆိုရင်တော့လား။
- အင်း ... ကံမင်းကြီး၏ မှတ်တမ်းအရ သူနဲ့လိုက်ဖက်ရာ ...
- (၁) အချို့ငရဲခန်းထဲ တန်းပို့လိုက်ရတယ်ကွယ်။
- (၂) အချို့တိရစ္ဆာန်ကောင်အဖြစ် ဇာတ်သွင်းပေးလိုက်ရတယ်ပေါ့။ အချို့ကျတော့ ဆိုင်းငံ့အဖြစ်နဲ့ပဲ ...
- (၃) (က) ကိုယ်စွဲလမ်းရာ သူမမြင် လူမမြင် သာသာလေး သွားကပ်နေဖို့ ခွင့်ပြုထားတယ်။
- (၃) (ခ) အစွဲမရှိ အငြိတွေကျတော့ တူရာမြစ်ချောင်းအင်း အိုင်ပို့ ထားရတယ်။

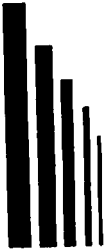
“ ဘာ ... သား စိတ်တွေ ပူအိုက်လာတယ်။ သား မသိတာတွေ သိခွင့်ရလို့လည်း ဘာကြီးကို ကျေးဇူးတင်တယ် ”

(မဂ္ဂပဋိသံယုတ္တကထာ၊ ၁၉၉၀ ဇန်နဝါရီလ၊ စာ - ၁၀၉ မှ ၁၉၃)

အဲဒီမှာ နတ်တွေ ဘယ်ပုံ အလုပ်လုပ်နေတယ် ဆိုတာထင် ရှား သိသာလောက်ပါပြီ။ လူနဲ့ နတ်တို့ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေပုံလည်း မြင် သာပါလိမ့်မယ်။ သက်သေခံလိုက်ရတဲ့ ရိုးရာစောင့်နတ်စတဲ့ နတ်များ ရဲ့ အရေးပါပုံကိုလည်း သတိပြုမိပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ် အကောင်းအဆိုးကို ဘယ်သူ မသိသိ ကိုယ်စောင့်နတ်က သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် “လူမသိ နတ်သိ” ဆိုတဲ့ စကားဖြစ်ပေါ်နေတာ မဟုတ်လား။ မကင်းတရားနဲ့ပဲ ဖြစ်စေ ပတ်သက်နေတဲ့ နတ်အသီးသီးကို ကုသိုလ် ကောင်းမှုပြုပြီးတိုင်း မေတ္တာပို့အမျှဝေအပ်တယ် ဆိုတဲ့ အဖြေမှန်ရ လောက်ပြီ ထင်ပါတယ်။

နတ်အသီးသီးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ကြားဖူးနားဝ မရှိခဲ့တဲ့ “ကံ ထိန်းနတ်၊ ကံစောင့်နတ်” ကိုလည်း “နတ်အသစ်” သဖွယ် သတိပြုမိ လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရပါကြောင်း ... ။

ဘာကြောင့် အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုး

အိမ်ရှိလျှင် အိမ်မြှောင်ဆိုတာ ရှိတတ်မြေ။ သူ့ စုတ်ထိုးသံ
ကြားရတတ်မြေ။

အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံကိုလည်း လူတွေ အတိတ်ကောက်ကြ
လေ့ရှိတတ်ကြရဲ့။

ဘာကြောင့်အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးပါသလဲ။ အိမ်မြှောင် စုတ်ထိုး
ခြင်းဟာ နတ်တွေနဲ့ ပတ်သက်နေတတ်ကြောင်း ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးက ဒီလိုရှင်းပြထားပါတယ်။

မိဘနဲ့သာသမီး၊ ဆရာနဲ့ တပည့်၊ လင်နဲ့မယား ဆက်ဆံ
ရေးမှာ လိုက်လျောမှု မရှိခဲ့လျှင် တကျွန်ကျွန်ဖြစ်ပြီး ကျွန်သရေ
မင်္ဂလာလည်း ပျက်တတ်တယ် ဆိုပါတယ်။

“ ကိုယ်စောင့်နတ်၊ အိမ်စောင့်နတ်တွေ နားမခံသာ။ ကံထိန်းနတ်၊ ဥစ္စာစောင့်နတ်တွေလည်း နားမခံသာ။ နတ်တို့ နားမခံသာလို့ ရှောင်သွားမည်။ သို့မဟုတ် လက်ပိုက်ကြည့်နေမည် ဆိုပါက အဲ့ဒီ အိမ် စီးပွားမတတ် နေသမျှ လူစိတ်မအေးရ၊ လာသမျှ ဧည့်မဆက်ဆံ ချင်ဖြစ်ပြီ သားတို့ သမီးတို့ ... ”

လူတွေအပေါ် လူအုပ်ချုပ်ရေး ရှိသလို နတ်တွေအပေါ် နတ်အုပ်ချုပ်ရေးလည်း ရှိသေး။ လူလူချင်း အုပ်ချုပ်တဲ့ လူမင်းကိုတော့ လောကနတ် ခေါ်ရတယ်။ လူ အုပ်ချုပ်တဲ့ နတ်မင်းများကိုတော့ သမ္မုတိနတ် ခေါ်ရတယ်။ လောကသုံးပါး ရှေ့ဆောင် လမ်းပြတော်မူတဲ့ ဘုရားရှင်ကိုတော့ “ဝိသုဒ္ဓိနတ်” ခေါ်ရတယ်။ အဲ့ဒီ သမ္မုတိနတ်မျိုးထဲမှာ “ကိုယ်စောင့်နတ်” က ရပ်တွက်အုပ်ချုပ်ရေးမင်းနဲ့ တူတယ်။ “အိမ်စောင့်နတ်” က အိမ်ထောင်ဦးစီး မိဘများနဲ့ တူတယ်။ ကံထိန်း (မိမိ ဘဝရဲ့ ကောင်းကံ ဆိုးကံ မိမိစေတနာ ဖန်တီးထားတိုင်းကို တွက်ချက်ကာ ဆုပေး ဒဏ်ပေးတဲ့) နတ်က အလုပ်ရှင်နဲ့ တူတယ်။

ဥစ္စာစောင့် (မိမိရဲ့ လက်ရှိပစ္စည်း၊ အတိတ်က မြှုပ်နှံပစ္စည်းများကို စောင့်ရှောက်ပြီး ပေးသင့်ချိန်၊ သိမ်းသင့်ချိန် တွက်ချက်ကာ ဆုပေး ဒဏ်ပေးတဲ့) နတ်က ထိုအလုပ်ရှင်ရဲ့ ဇနီးနဲ့ တူတယ်။ သားတို့ သမီးတို့က လုပ်သားတွေနဲ့ တူတယ်။ သူတို့ကူမှု စီးပွားတက်တာ သူတို့ကူလျှင် စီးပွားကျစေဦးတော့ ရွေးကျ မကျတတ်။ သူတို့ကို ယုံလည်း ယုံမယ်၊ ရိုသေလည်း ရိုသေမယ် ဆိုလျှင် သူတို့ပျော်လေရဲ့။ သူတို့ ပျော်လို့ သားတို့အပေါ်စေတနာ သက်ရောက်လာလျှင် စီးပွားရေး အဆင်ပြေ အိမ်ထောင်ရေးအခြေလှ၊ လူမှုရေးတွေမှာ မျက်နှာဝန်းလှရော။ အဲ့ ...

ပဏ္ဍိတပေတိကံ

ဘာဝကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချဉ်

သူတို့နှောင့်ယှက်လျှင်တော့ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းပဲ။

သားတို့၊ သမီးတို့...

အိမ်တစ်အိမ်မှာ ညနေ နေဝင်ခါနီးကွဲ့၊ မီးဖိုချောင် စီးပွား သို့လှောင်ရာ အရပ်တို့က အိမ်မြှောက်စုတ်ထိုးသံကြားလျှင် အဲ့ဒါ သူတို့က သားတို့အတွက် စားသုံးဖို့ ပစ္စည်းလာထားတာတဲ့။ အချို့အိမ် ဆန်အိုး ဆန်မလျော့၊ ဆီအိုး ဆီမလျော့ ဖြစ်တတ်တယ်။ နမော်နမဲ့မို့ မသိကြတာ။ တစ်ခါတစ်ရံသူ ထားသလို ကိုယ်ထားသလိုလိုနဲ့ ငွေများ လည်း ရတတ်တယ်။ အမှတ်မထင် ရွှေစ၊ ကျောက်မျက်စလေးများ လည်း ကောက်ရစေတတ်တယ်။ နတ်မတယ် ဆိုတာ နားကင်းကြီးနဲ့ ရော့၊ အင့်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ရှေ့ခန်းက စုတ်ထိုးလျှင် မင်းမှုစိုးမှုများနဲ့ စကားများတတ်သတဲ့။ အိမ်လယ်ခန်းက စုတ်ထိုးလျှင် သားကိစ္စ၊ သမီး ကိစ္စ စကားပြောရတတ်သတဲ့။ အိမ်ခန်းထဲက စုတ်ထိုးလျှင်တော့ လင် မယားချင်းရန်ဖြစ်ကြကရော။ အိမ်မြှောင်ဆိုတာ ဈာန်ကွက် (ကသိုဏ်း ကွက်) ဝင်နေတဲ့ မျက်လုံးရှင်ဆိုတော့ သူတို့ (နတ်)လာတာ မြင်ရ သိရသတဲ့။

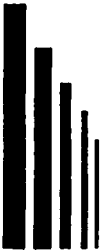
(မင်္ဂလာစာရက ကထာ၊ ပ-အကြိမ်၊

ဥဒုမေ၊ စာ ၁၃၂-၁၃၃။)

ဒါကြောင့်အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံ ဆိုတာ လူနှင့်နတ်တို့ရဲ့ဆက် သွယ်ရေး အချက်ပြ သင်္ကေတသဗ္ဗယ်လည်း ရှိပါတယ်။ လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ ဆိုတာလည်း အပြန်အလှန် ဆက်သွယ်နေတာမို့ လူတို့ ဘက်က ကောင်းအောင်နေပြဖို့ အရေးကြီးတယ်လို့ ဆိုသင့်လှပါတယ်။

မဂ္ဂိမစာပေတိုက်

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ဘာကြောင့်အရှေ့အရပ်ကို ခေါင်းတော်ပြီးအိပ်ကြသလဲ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဟာ အရှေ့အရပ်ကို ခေါင်းပြု ခေါင်းတော် ပြီး အိပ်ကြလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါဟာ မိရိုးဖလာ အစဉ်အလာလေ့ထုံးတမ်း တစ်ခုလည်း ဖြစ်နေပါပြီ။ နှိုက်နှိုက်ရွက်ရွက် မေးတတ်လေ့ ရှိတဲ့ ငယ်စဉ်ကပင် ဘာဖြစ်လို့ အရှေ့အရပ်ကို ခေါင်းတော်ပြီးအိပ်ရသလဲ ဆိုတာ လူကြီးတွေကို မေးကြည့်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဖြေက မတင်မကျ နဲ့ပါပဲ။ ကြီးလာတော့လည်း သဲကွဲရေရာတဲ့ အဖြေမျိုး မရခဲ့ပါ။ ဆရာ တော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဩဝါဒခံတပည့် ဖြစ်လာပြီးချိန်မှာတော့ ဒီအဖြေကို ကြောင်းကျိုးဆက်နားလည်ခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။

အရှေ့ကို ခေါင်းတော်ပြီး အိပ်တာ နေရဲ့အတက်ဓာတ်ကို ရအောင်လို့တဲ့ . . . ။

အဖြေက တိုတိုကလေးပါ။ ဓာတ်သဘောကိုနည်းနည်းဆက်

ဖဇ္ဈိမစာပေတိုက်

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချင်

ပြောမှ ပိုပြီး နားလည်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဓာတ်ဆိုတာ သူ့သဘော သူ
 ဆောင်နေတာကို ဓာတ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ နေရဲ့သဘောက အရှေ့က
 ထွက်တယ်။ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တတ်ထွန်းလင်းတောက်ပလာတယ်။
 အဲ့ဒီ နေရဲ့သဘော (ဓာတ်)ကို ကူးယူတာပါ။ ဓာတ်ကူးတယ်ဆိုတဲ့ စကား
 ကိုလည်း ကြားဖူးမှာပါ။ တညင်းသီး ဆားရည်စိမ်မှာ တညင်းသီးထဲ
 အဝန်ဓာတ်တွေ ပျံ့နှံ့စိမ်ဝင်ကူးစက်သွားတဲ့ သဘောပါ။ ဟိုမှာဘက်က
 လူတစ်ယောက် သံပရာသီး စားနေတာကို မြင်ရုံနဲ့ ဒီမှာဘက်က လူရဲ့
 ပါးစပ်ထဲ ချဉ်လာပုံမျိုးဟာ ဓာတ်ကူးတာပေါ့။ တချို့များ သံပရာသီး
 ဆိုတဲ့ အသံကြားရုံနဲ့ ချဉ်လာပါတယ်။

မီးလှောင် ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ဝါယာကြိုးတစ်လျှောက်လျှပ်စစ်
 ဓာတ် စီးသွားပြီး မီးသီးလင်းလာတာ ဓာတ်ကူးတာပါပဲ။ သံလိုက်တုံးမှာ
 ကြာကြာကပ်ထားတဲ့ သံပစ္စည်းတွေမှာ သံလိုက်ဓာတ် စီးဝင်နေပုံမျိုး
 ဟာလည်း ဓာတ်ကူးတာပါပဲ။ လဆန်း လဆုတ်ရက် လိုက်ပြီး ဒီရေ
 အတတ်အကျ ဖြစ်နေတာလည်း ဓာတ်သဘောပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တီဗွီ
 တိုင်တွေ၊ စလောင်းတွေကို အသံလှိုင်း လာရာအရပ်ဆီ ဦးလှည့်ပေး
 ထားတာလည်း လေထဲက ရုပ်သံဓာတ်တွေကို ဖမ်းယူဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။

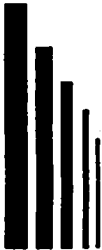
အဲ့ဒီ ဓာတ်သဘောကို လက်ခံရင် "အရှေ့ကို ခေါင်းတော်ပြီး
 အိပ်တာ နေရဲ့အတက်ဓာတ်ကို ရအောင်လို့" ဆိုတဲ့ အဖြေကိုလည်း
 ကျေနပ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ တစ်ဆက်တည်း "မွန်းလွဲပိုင်းမှာ ဘာကြောင့် အသုဘချ
 ရသလဲ" ဆိုတဲ့ ဆန်းစစ်ချက်ရဲ့ အဖြေမှန်လည်း ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။
 မွန်းလွဲပိုင်း ဆိုတာ နေကျချိန်။ အသုဘ ဆိုတာလည်း အကျမှ တကယ့်

အကျ။ တစ်ဘဝ ကျသွားချိန်မှာ နေရဲ့အကျဓာတ်နဲ့ အတူလိုက်ချပေး
 လိုက်ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ နေတက်ချိန်မနက်ပိုင်းမှာ လူရဲ့စိတ်ကလည်း
 တဟုန်းဟုန်းတက်ပြီး ရှုပ်ကိုယ်ကလည်း စိတ်တက်သလောက် တက်
 ပြီး အလုပ်များများလုပ်နိုင်ပါတယ်။ နေကျတော့ စိတ်ကျ။ နေညိုတော့
 စိတ်ညိုပြီး ညရောက်လို့ အအေးဓာတ်ဝင်လာမှ စိတ်လည်း အေး
 ကြည်လာရပါတယ်။ လသာညဆိုရင် လရဲ့အအေးဓာတ်ကူးပြီး စိတ်
 လည်း ပိုအေးကြည်သာနေတတ်ပါတယ်။

လူတွေရဲ့စိတ်ဟာ နေဓာတ်၊ လဓာတ်တွေနဲ့ သာမကဂြိုဟ်
 တာရာ နက္ခတ်တွေနဲ့ပါ ဆက်စပ်နေတတ်ပါတယ်။ ဒီသဘောကတော့
 ကျယ်ပြောလှပြီး “အရှေ့ကို ခေါင်းတော်အိပ်တာ နေရဲ့အတက် ဓာတ်ရ
 အောင်လို့” ဆိုတဲ့ အဖြေတစ်ခုနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဖြင့် ဘဝင်ကျလှပါပြီ။

ဘုရားစေတီတွေကို ဘာကြောင့် ရွှေချ ရွှေသင်္ကန်းကပ်ရသလဲ

ဘုရားစေတီရယ်လို့ တွဲခေါ်တဲ့အထိ ဘုရားနဲ့စေတီ သီးခြားစီ မဟုတ်တော့ဘဲ နှောင်းခေတ် တည်ထားသော စေတီများပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ကိုယ်စားတော်များ အဖြစ် ကြည်ညိုကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဘုရားစေတီ အတော်များများဟာ ရွှေချ၊ ရွှေသင်္ကန်း ကပ်ထားပြီး မှန်စီ မှန်သင်္ကန်းကပ်ထားတဲ့ ဘုရားများကိုလည်း ဖူး၊ ဖူးကြပါလိမ့်မယ်။ တချို့ ဘုရားတွေကတော့ ရွှေတစ်ဝက်၊ မှန်စီတစ်ဝက် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲ့ဒီလို ဘာကြောင့် ခြားနားနေရပါသလဲ။ မဟာတေမိမြိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံမှ ဒီလိုကြားနာခဲ့ရဖူးပါတယ်။

မဂ္ဂိမာဏပတိုက်

ဘုရားတစ်ဆူလုံး ရွှေချ၊ ရွှေသင်္ကန်းကပ်ထားတာ မေတ္တာရဲ့ သင်္ကေတ၊ ဒီဘုရားတည်သူဟာ မေတ္တာပါရမီကိုအထူးဖြည့်ဆည်း သွားပါတယ်လို့ သက်သေထူခဲ့တာ။ မေတ္တာဆိုတာ အအေးဓာတ်။ ဒါကြောင့် “လ” နဲ့ ထပ်တူပြုလေ့ ရှိတယ်။ လရောင်ဆိုတာ ရွှေရောင် ပဲမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်တွေ တည်သွားတဲ့ ဘုရား များ ဖူးရရင် ရွှေသင်္ကန်း ကပ်ခဲ့လို့ကတော့ မေတ္တာကိုအား ပြုလုပ်ကိုင် သွားတယ်လို့ သဘောပေါက်ပြီး မိမိကလည်း မေတ္တာအလုပ်ကို အဓိက ထားပြီး လုပ်ရမယ်။ ဒါမှ ဓာတ်အမှန်ကို ရမယ်။

ဘုရားတစ်ဆူလုံး မှန်စီ၊ မှန်သင်္ကန်း ကပ်ထားတာ က သစ္စာကို ကိုယ်စားပြုတယ်။ သစ္စာဆိုတာ မှန်လို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား။ သစ္စာဆိုတာ စူးရှထက်မြက်လို့ “နေ” နဲ့ နှိုင်းလေ့ရှိတယ်။ နေရဲ့အရောင် ကလည်း စူးစူးရဲရဲတောက်တောက်ပြောင်ပြောင်မှန်နဲ့ သဘောချင်း မတူပေဘူးလား။ ဒါကြောင့် မှန်စီ၊ မှန်သင်္ကန်းကပ်ထားတဲ့ ဘုရားများ ဖူးရပြီဆိုရင် ဒီဘုရားတည်သွားတဲ့ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သစ္စာပါရမီ ဖြည့်သွားတယ်။ သစ္စာကို အားပြု လုပ်ကိုင်သွားတယ်လို့ သဘော ပေါက်ပြီး ကိုယ်ကလည်း သစ္စာအလုပ်ကို အဓိကထားပြီး လုပ်ရမယ်။ ဒါမှ အောင်မယ်။

ရွှေတစ်ဝက်၊ မှန်တစ်ဝက် တည်ထားခဲ့ရင်တော့ မေတ္တာ သစ္စာပေါင်းပြီး အားထုတ်သွားတယ်လို့ နားလည်ရတယ်။ ဘုရားစေတီ ရဲ့အောက်ခြေကို ရွှေချထားရင် မေတ္တာကို အခြေခံတဲ့သဘော၊ ဘုရား စေတီ အောက်ပိုင်းကို မှန်စီထားရင်တော့ သစ္စာအခြေခံပြီး လုပ်သွား တာ။ ကိုယ်က ဘုရားဖူးပြီး အားထုတ်လုပ်ကိုင်တော့မယ် ဆိုရင်တော့

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချင်

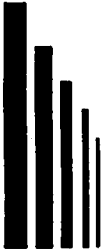
၁၀၇

ဒီသဘော လိုက်ပြီး အားထုတ်တဲ့အခါ ထိရောက်မှု ရှိတာပေါ့လို့ သာစည်ရွှေကျောင်း ကုန်းတောင်မှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အမိန့် ရှိဖူးပါတယ်။

ဒါက သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ မူလဓာတ်သဘော ရည်ရွယ်ချက်ပါ။

ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ ဘုရားရောက်လို့ ရွှေသင်္ကန်း ကပ်ကြ၊ ရွှေသင်္ကန်း အလှူငွေ ထည့်ကြတာကတော့ သဒ္ဓါကြည်ညိုမှု တစ်ခု တည်းအပေါ်မှာ အရင်းခံတယ် မဟုတ်ပါလား။

၄၉ရက်အဓိဋ္ဌာန် ဘာကြောင့်ဝင်ကြသလဲ

အကျင့်စခန်းမှာ အဓိဋ္ဌာန်သမား အတော်များများ ၄၉ ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လေ့ ရှိကြပါတယ်။ အဲ့ဒါဘာကြောင့်ပါလဲ။ မဟာဗောဓိမြိုင် ဆရာတော် ဘုရားကြီးက ပြုံးပြုံးအေးအေးနဲ့ ဒီလို အဖြေပေးတော်မူ ခဲ့ပါတယ်။

“ဘုရား အရိယာတို့ မည်သည် ... ကျင့်ကတည်းက ကိုယ့် အတွက် မဟုတ်ဘူးဗျ။ သတ္တဝါ ဝေနေယျများအတွက်၊ ခုနစ်ရက်သား သမီးများ အတွက်ဗျ။ ခုနစ်ရက် သားသမီးများအတွက်ဆိုတော့ ခွန် ခွန် နှစ်လီ ၄၉ မို့လားဗျ။ အဲ့ဒါကြောင့် ၄၉ရက် အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ပြီးဆိုကတည်းက ခုနစ်ရက်သားသမီးအတွက် အလုပ်လုပ်ရတယ်” လို့ အစချီပြီး ...

“ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက စပြီး ၄၉ ဂဏန်းကို သုံး သွားတာပဲ ...”

ဖဋ္ဌိမစာပေတိုက်

ဘုရားကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချစ်

“ဘုရားအဖြစ်ရောက်တော်မူမည့်နေ့ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့ မနက်စောစော သုဇာတာ သူဌေးသမီးကပ်တဲ့ ယနာနို့ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတာ ဘယ်နှလုတ်လဲဗျ”

“၄၉ လုတ်ပါ ဘုရား ...”

“အဲ့ဒါ ခုနှစ်ရက် သားသမီးအကျိုး၊ လောကအကျိုး ရည်ညွှန်း တာပဲဗျ။ ဘုရားဖြစ်တော့ကောဗျာ။ ဧတမိပင်နဲ့ ရွှေပလ္လင်ကစပြီး သတ္တ ဌာန ခုနှစ်ဌာန သီတင်းသုံးသွားတယ် မဟုတ်လား။ တစ်ဌာန တစ်ဌာနစီ မှာလည်း ဘယ်နှစ်ရက် သီတင်းသုံးသွားတာလဲဗျ”

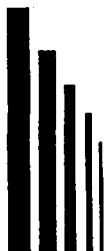
“ခုနှစ်ရက်ပါ ဘုရား”

“ခုနှစ်ဌာန ခုနှစ်ရက်စီ ဆိုတော့ ခုနှစ်ရက်သားသမီး ကယ် ချွတ်ဖို့ ရည်ရွယ်တော်မူတာပဲ။ ဒါလည်း ခုနှစ်ဌာန၊ ခုနှစ်ရက်စီဆိုတော့ ၄၉ ပဲမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် နှောင်းခေတ် အဓိဋ္ဌာန်သမား ဧဝ္ဂဟာ လည်း ဘုရားသာသနာမှာ ဘုရားလမ်းစဉ်လိုက်ပြီး ၄၉ ရက် အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ကြလေ့ ရှိတယ်” လို့ ကြောင်းကျိုးညီညွတ်စွာ ရှင်းပြတော်မူပါတယ်။

ဒီတော့မှ အကျင့်စခန်းမှာ ၄၉ ရက် အဓိဋ္ဌာန် ဘာကြောင့် ဝင်ရ တယ် ဆိုတာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိမြင်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။

“ဘုရား အရိယာတို့ မည်သည် ကျင့်ကတည်းက ကိုယ့် အတွက် မဟုတ်ဖူးဗျ။ သတ္တဝါဝေနေယျများ အတွက်၊ ခုနှစ်ရက်သား သမီးများအတွက်” ဆိုတဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ မိန့်ကြားသံက ရင်မှာ အမြဲပဲ့တင်ဆဲ။

ဘာကြောင့် အရှေ့မျှော်ရသလဲ

တေဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ကို အောင်တော်မူပြီး သဗ္ဗညုတရွှေ
ဉာဏ်တော်ကို ရတော်မူ၍ ဘုရားအဖြစ် ပွင့်တော်မူချိန်မှာ ဘုရားရှင်
ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ အရှေ့အရပ်သို့ မျက်နှာတော်မူ၍ ပွင့်ခဲ့ပါ
တယ်။ ဝန်းကျင်အရပ် ရှစ်မျက်နှာမှာ ဘာကြောင့်အရှေ့အရပ်ကို မျက်
နှာမူပြီး ပွင့်တော်မူခဲ့ပါသလဲ။ ဒါလည်း အကြောင်းရှိပါတယ်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာတေဓိမြိုင် ဆရာတော်ကြီးက ...

“တို့ မြန်မာပြည်က မဇ္ဈိမဒေသရဲ့ အရှေ့အရပ်မှာ ရှိတာ။
ဘုရားရှင်ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူပြီးရင် ဘုရားပွင့်ရာ အရပ်မှာ တစ်စ တစ်စ
သာသနာဆိတ်သုဉ်းမှာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ကြိုသိတော်မူ

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဝေဒါဏ်းချုပ်

ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ပစ္စန္ဒရစ် ဖြစ်တဲ့ တို့မြန်မာပြည် အရှေ့အရပ် ဒေသတွေမှာ နောင်အခါ သာသနာတော်ထွန်းမှာကိုလည်း မျှော်ကြည့် ခဲ့တဲ့သဘော လို့ ရှင်းပြခဲ့ဖူးပါတယ်။

“ဘုရားရှင်တို့မည်သည် ရှေ့သို့ အညွန့်ထွက်စေတဲ့ တရား မျိုးကိုသာ ဟောလေ့ရှိတယ်” လို့လည်း ထောက်ပြခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား တရားတော်တွေက တစ်ဆင့် သာ အဋ္ဌကထာဋီကာကထာ စတဲ့ ကျမ်းကြီးကျမ်းမြတ်တွေ စဉ်ဆက် မပြတ် အညွန့်ထွက်ခဲ့တာ ဒီနေ့ခေတ်တိုင် မဟုတ်ပါလား။

“ဘုရားရှင်သည် နေ့ဦးစ သစ်ကိုင်းများ၏ အညွန့် နီနီထွက် သကဲ့သို့ ရှေ့သို့ အညွန့်ထွက်စေသော တရားတော်တို့ကိုသာ ဟော ခြင်း၊ ပွင့်သောကာလ၌လည်း အရှေ့သို့လှည့်၍ ပွင့်ခြင်းများကြောင့် ရှေး ခေတ် ဘုရားတည်ရာ၌ ဘုရားကိန်းဝပ်ရာ မုခ်ဦးသည် အရှေ့ဘက် မှာသာ ရှိချေ၏။ ငါတို့ ခေတ်နှောင်း၌ကား မိမိက ဘုရား ခြေတော်ရင်း မှနေ၍ ကြည်ညိုလိုသောကြောင့် မုခ်တို့သည် အနောက်လှည့်ကြလေ့ ရှိပြန်၏။ စင်စစ် အရှေ့မျှော်သည် အနောက်မျှော်ထက် အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝ သည်ကို သဘောပေါက်သင့်ပြီတည်း။

(အနုပုဗ္ဗိကကထာ၊ ဇုမိ၊
မတ်လ၊
၈ - ၁၇၉)

ပိတ်ဖြူ၊ ပိတ်ညို၊ ပိတ်ဝါ ဘာကြောင့်ဝတ်

ဘာဝနာလမ်း အကျင့်စခန်းတွင် ပိတ်ဖြူ (ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်)၊ ပိတ်ညို၊ ပိတ်ဝါ (သင်္ကန်း) ဆင်မြန်းအားထုတ်နေသူများကို တွေ့ဖူးကြပါလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်ဒီလို ဝတ်ဆင်ရတယ်ဆိုတာကို ဆရာတော် ဘုရားကြီးက ဒီလို ရှင်းပြထားပါတယ်။

သူတော်ကောင်း အမည် ခံယူပြီး သူတော်ကောင်းမှန်း သိအောင် အများတို့ကို အသိပေးကြေငြာရာမှာ ...

ပိတ်ဖြူဖြင့် အလံစိုက်ထားလေသူ တစ်ယောက်

ပိတ်ညိုဖြင့် အလံထောင်ထားလေသူ တစ်ယောက်

ပိတ်ဝါဖြင့် အလံလှင့်ထားလေသူတစ်ယောက် (တစ်ပါး)

ဒီလို သုံးမျိုးသုံးစား သားတို့ တွေ့မိမြင်မိကြ မဟုတ်လား။

ဘာကို ဆိုလိုပါသလဲ။ သားတို့ သိအောင် မှတ်ထား။

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဖေါင်းရူဇီ

ပိတ်ဖြူဝတ်က သူ့မှာ သီလစင်ကြယ်ပါကြောင်း ပြောတာ။
 ပိတ်ညိုကတော့ သမာဓိရှင် ပါလို့ဆိုတာ။ ပိတ်ဝါကတော့ သူ့မှာ ပညာ
 ရှိသူ ဖြစ်ကြောင်းအသိပေးတာပဲ။ အဖြူမှာ သီလပါဝင်နေလို့ သတိကို
 တိုးတတ်စေတယ်။ အညို ကြည့်မိလျှင် သမာဓိရှိလို့ ပီရိယတိုးစေတယ်။
 အဝါကို ကြည့်မိလျှင် တော့ ပညာပါဝင်နေလို့ သဒ္ဓါကို တိုးပွားစေတယ်။
 အဝါရောင် သင်္ကန်းက ဖူးမြင်သူတို့ရဲ့ သဒ္ဓါကို လွှမ်းခြုံပေးနေတယ်လို့
 ဆိုလိုတယ် သားတို့ ... ။

ဒီမှာ ပညာရှင်မှာ သမာဓိ၊ သီလပါမှ ဖြစ်တာဆိုတော့ သူ့ မှာ
 သီလရော၊ သမာဓိရော၊ ပညာရော သိက္ခာစုံ အကုန်ရှိကြောင်း ဖော်ကျူး
 ပြီးသားပဲ။ သမာဓိရှင်များ သီလပါမှ ဖြစ်တာမို့ သိက္ခာနှစ်ပါး ဆောင်
 ထားသူသာ ဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ဟနေတာ။ သီလရှင်မှာတော့ အခြေတည်
 စ ဖြစ်သေးတော့ ရှေ့တက်ရန် တာဝန်ပေးကြောင်း သက်သေခံနေတာ
 ပဲ သားတို့။

ဒါကြောင့် ပိတ်ဖြူဝတ်သူတော်စင်တွေလျှင်

“ ဪ ... သူက သီလစခန်းက သူပေပဲကိုး” လို့ အသိ
 အမှတ်ပြုကြရမယ်။

ပိတ်ညိုဝတ် သူတော်ကောင်းတွေလျှင်တော့

“ ဪ ... သူကတော့ သမာဓိစခန်းထိ တိုးတတ်နေတဲ့ သူ
 ပေပဲကိုး” လို့ ရိုသေရမယ်။

အဲ့ ... ပိတ်ဝါဝတ်သူမြတ် လောင်းများ ဖူးတွေ့မိလျှင်တော့

“ ဪ ... သူက သိက္ခာစုံလို့ နိဗ္ဗာန် ကူးဖို့စောင့်ဆိုင်းနေတဲ့
 သိက္ခာရှင်ပေပဲကိုး” လို့ အသိအမှတ် ပြုပြီး ဖူးမြင်တတ်ရမယ်။

၁၁၄

စောဇိသေဋ္ဌးဋ္ဌာနိ

ဒါက သူ့ဂုဏ်ရှိမှ ဝတ်တာမျိုးကို ဆိုလိုတာ။

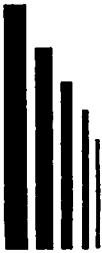
အများစုလို့ လိုက်ဝတ်တာမျိုး ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဂုဏ်
မရှိဘဲ ဂုဏ်ရောင်တင်မိလျှင် သစ်ပင် အဝတ် ချိတ်ဆွဲသလိုပဲ ဖြစ်မှာ
ပေါ့။

(မင်္ဂလာစာရကကထာ၊

ပ-ကြိမ်၊ ၁၉၉၄၊ မေ

စာ-၁၃၈)

ဘာကြောင့်ရေစက်ချ

ကုသိုလ် ကောင်းမှုတွေ ပြုပြီးတိုင်း အထူးသဖြင့် အလှူဒါန ပြုပြီးတိုင်းမှာ ရေစက်ချ အမျှဝေလေ့ရှိတာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးမှု တစ်ခုပါ။ မိမိတို့ရဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို ဝသုန္ဓေမြေစောင့်နတ်ကို သက်သေပြုရတဲ့အနေနဲ့ ရေစက်ချတယ် ဆိုတာတော့အများ သိပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေစက်ချ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ဆိုပုံ ကတော့ ...

ကိလေသာ အပူမီးတွေကြားက ရုန်းထွက်နိုင်အောင်၊ လောကဓံကို တရားရှိရှိနဲ့ ရင်ဆိုင်နိုင်အောင် မိမိတို့ စိတ်ကလေး ကြည် နေ အေးနေ တည်ငြိမ်နေရတယ်။ ရေလို ကြည်ပြီး ရေလိုအေးနေပါမှ မိမိတို့ ဒါနမူဟာ အစွဲအငြိတွေက လွတ်မြောက်စင်ကြယ်တယ်။ အလှူ ဒါန စင်ကြယ်မှ အကျိုးပေးတယ်။ ဘယ်အထိ အကျိုးပေးမလဲ ဆိုတော့

ပဏ္ဍိတမဟာနိကာယ

နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အကြောင်း အထောက်အပံ့ ဖြစ်စေတဲ့အထိ အကျိုးပေးမယ်။

ရေစက်ချနေစဉ် အခါမှာလည်း ရေစက်ခွက်ထဲက ရေတွေ “ရှိရာမှ မရှိရာသို့” သွားနေတဲ့သဘော။ ဖြစ်ပျက်နဲ့ အနိစ္စလက္ခဏာကို ဆင်ခြင်မိတတ်ပါစေ၊ ဉာဏ်ဦးစီးတဲ့ ကုသိုလ်မျိုးသာ နိဗ္ဗာန်ထိ အကျိုး ပေးနိုင်တာ။

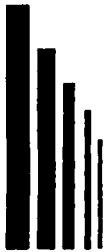
ရေစက်ချတဲ့ ဓလေ့ ဘယ်အချိန်က စခဲ့သလဲ ဆိုရင်တော့ ဝေဿန္တရာမင်းကြီးက စခဲ့တယ်လို့ ပြောရမယ်။ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး ဟာ သားတော်၊ သမီးတော်တို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်ကို လှူတဲ့အချိန်မှာ သူ့နလုံး ဟာ အင်မတန် ပူလောင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ရေစက်ချပြီးရေရဲ့အေးတဲ့ အထိအတွေ့စွာတစ်ဆင့် ဓမ္မဓာတ်ရဲ့ အေးမြတဲ့သဘော၊ သောကစတဲ့ ကိလေသာအပူကို အေးငြိမ်းအောင်နိုင်တဲ့ ဓမ္မဓာတ်ကို ကူးယူရတယ်။

ဒီဘက်ခေတ်မှာကျတော့ သားတွေ၊ သမီးတွေ ပေးလှူပစ် တဲ့ အထိ မရက်ရောနိုင်ပေမယ့် လှူတဲ့ အလှူတွေမှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ သောက၊ မာနစတဲ့ ကိလေသာ မကင်းကြဘူး။ ကိလေသာ မ ကင်းသမျှ ပူနေမှာပဲ။ ဒါကြောင့် ပူနေတဲ့စိတ်ကလေး ရေလိုအေးပြီး ရေလို ကြည်အောင် ရေစက်ချနေစဉ်မှာ စိတ်တည်ငြိမ်အောင်ထားနိုင် ရမယ်။ ခုနပြောသလို ခွက်ထဲက ရေတွေ “ရှိရာမှ မရှိရာသို့” သွားနေတဲ့ ဖြစ်ပျက်သဘောကိုလည်း ဒီရေစက်ချကပဲ ဆင်ခြင်ကြရလိမ့်မယ်။ ဒါက တရားသဘောအရ ဘာကြောင့် ရေစက်ချရတယ် ဆိုတာပါပဲ။

(၁၃-၃-၉၇ သာစည်မြို့နယ်၊ လှိုင်းတက်စည်သွပ်စက်ရုံ တရားပွဲ)

မဂ္ဂိမ္မာပေတိကံ

ဩကာသနဲ့ ဘာကြောင့် ကန်တော့

ဩကာသ ... ဩကာသ ... ဩကာသ ...

ဩကာသ ကန်တော့ချိုး ရွတ်ဆို ပူဇော်သံတွေဟာ ကျွန်တော် တို့ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး အိမ်တိုင်းစေ့မှာ ကြားရလေ့ ရှိတဲ့ အသံများ ဖြစ်ပါတယ်။ သားသမီးတွေ ရလာလို့ စကားပြောတတ်စအရွယ်မှာက တည်းက ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံး သင်ကြားပေးလေ့ရှိတာ "ဩကာသ ... ဩကာသ ..." နဲ့ ဩကာသက စပြီး ဓမ္မအမွေကို စတင်ပေးဝေလေ့ ရှိတတ်ပါတယ်။ အင်မတန် ရျစ်စရာကောင်းတဲ့ ဝုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးမှု မြန်မာမှု တစ်ခုပါပဲ။ သို့ ဧသော် ကြီးလာတော့ ... ကြီးလာတော့လည်း ဩကာသကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ရွတ်ဆိုပြီး ကန်တော့ကြပြီ။

ဖဇ္ဈိပစာပေတိုက်

ကန်တော့ကြဆဲ ဖြစ်ပေမယ့် ဘာကြောင့် သြကာသ ကန်တော့ချိုးနဲ့ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရတယ်ဆိုတာ ကျိုးကြောင်း ခိုင်လုံစွာ မသိခဲ့ပါ။ မိရိုးဖလာ အစဉ်အလာတိုင်းသာလျှင် ခရီးနှင့်ခဲ့ကြပါတယ်။ ရဆို ရမ်းဆို သြကာသဖြင့် လှိုက်လဲ့သော စေတနာ မပါဘဲ ပါးစပ်ဖျားကသာ ဘုရားရှိခိုးခဲ့ကြပါတယ်။ မိုးဦးကျ ဖားတွေ အော်သလို တစ်ကောင် အော်လို့ လှိုက်အော်တာမျိုး ဖြစ်နေတယ်လို့ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာ ဇောမိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ထောက်ပြညွှန်ပြခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက သြကာသနဲ့ ဘာကြောင့် ကန်တော့ရသလဲ ဆိုတဲ့ အခြေခံအကျဆုံး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ရဲ့ ထုံးတမ်း စဉ်လာကို စတင်ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။

သြကာသ ဆိုတာ ခွင့်ပေးပါလို့ ခွင့်တောင်းတာ၊ အပြည့်အစုံ ဆိုရင် ...

သြကာသံ ဒေထ၊ သြကာသံ ဒေထ၊ သြကာသံ ဒေထ လို့ ဆိုရမယ်။

ခွင့်ပေးတော်မူပါဘုရားလို့ သုံးကြိမ် တောင်းပန်တာကလား။ ဘာလို့ ခွင့်တောင်းရတာတုန်းလို့ မေးကြည့်။

တပည့်တော်တို့ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်ထား သုံးပါးများနဲ့ပြစ်မှားမိခဲ့တဲ့ အပြစ်ဟူသမျှတို့ကို ပျောက်ကင်းစေချင်လို့ပါ ဘုရားလို့အဖြေပေါ်လာတယ်။

ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ်မှာ ပြစ်မှားထားသတုန်းလို့ ဆက်မေး၊ ဘုရားအဆူဆူတို့အပေါ်၊ တရားသံဃာ အဆူဆူတို့ အပေါ်မှာပါ ဘုရားလို့ အဖြေထွက်လာမယ်။

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဝေးဦးရဲ့

ဖြစ်မှားခဲ့ပုံ၊ ဖြစ်မှားနေပုံတွေကတော့ ဒီဘဝဓဒ္ဒဘာသာဝင်
ဘဝမှာတောင် မနည်းလှပါဘူး။ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ကသာဓက ဆောင်ပြပုံမှာ ...

“သားတို့ချင်း ခရီးသွားမည်ကြံလျှင် ဟေ့ကောင်... သုတ်
သုံးကျမ်း နားလည်ရမတဲ့ကွ၊ မင်းသုတ်သုံးကျမ်း သိရဲ့လား။ စားသုတ်
သုတ်၊ သွားသုတ်သုတ်၊ လာသုတ်သုတ် ပြောတာကွရယ်လို့ ဘုရားရှင်
ဟောကြားထားခဲ့တဲ့ သမာဓိပိုင်းဆိုင်ရာသုတ်မဟာ၊ သုတ်သီလကွန်။
သုတ်ပါတေယျများကို သရော်ထားတယ် မဟုတ်လား။ ဒါ ဒီဘဝမှာပဲ
တရားတော်အပေါ်ပြစ်မှားပုံ... သားတို့ ရပ်ထဲ ရွာထဲမှာ အငြိမ့် ကဇာတ်
က တစ်ဆင့်ရထားတဲ့ တရားပြက်လုံးတွေ အများကြီးပါပဲ ဘုရားဖျက်
သံဃာဖျက်ဖျက်ထားတဲ့ ပြက်လုံးတွေလည်း မနည်းပါဘူး...”

“.....”

ဒီဘဝသာမဟုတ် ဘဝတိုင်း၊ ဒီကမ္ဘာသာမဟုတ် ကမ္ဘာကမ္ဘာ
မှာပေါ့။ ဒီဘုရားသာမက ဘုရားအဆူဆူ၊ ဒီသံဃာမျှမက တရားတော်
အစားစား သံဃာအများအပြားပါပဲ၊ မပြစ်မှားဖူးခဲ့သည် မရှိ၊ တစ်ကြိမ်
မဟုတ် တစ်ကြိမ်၊ တစ်ကွေ့မဟုတ်တစ်ကွေ့ပြစ်မှားခဲ့ဖူးကြတာရည်းပဲ၊
ကုန်ကုန် ပြောရလျှင် သားတို့ သမီးတို့ကလည်း ဓမ္မဘဝ ရောက်နေ
တုန်း ဘုရားကလည်း အပွင့်၊ သားတို့နဲ့ဘုရား တစ်ခုသောလမ်းကြား
ရင်ဆိုင်တွေ့ကြစဉ် ဘုရားကို မိုက်ကြည့်ကြည့်ပြီး ဟောင်ခဲ့သည်မှာ
အမှန်၊ သံဃာကို ဟိန်းဟောင်ခဲ့သည်မှာလည်း အမှန်ပါပဲကွယ်။

ဒီဘုရားအဆူဆူ၊ တရားအစားစား၊ သံဃာအများအပြား
အပေါ်ပြစ်မှားမိခဲ့တဲ့ မိုက်ပြစ်၊ မသိပြစ်၊ မလိမ္မာပြစ် အားလုံးကို တကယ်

မရှိမစာပေတိုက်

လည်း ဆင်ခြင်ဉာဏ်နဲ့ မြင်သိ၊ တကယ်လည်း ကင်းပျောက်လိုတဲ့ ဆန္ဒကလည်းရှိမှ အပြစ်ကကျေမှာ၊ ဆိုကျင့်ပါလို့ ဆိုရုံနဲ့တော့ စင်းလုံး ရော မကျေပျောက်နိုင်ဘူး။

(ဧက-ဩဂုတ်လထုတ် - မဂ္ဂင်္ဂပဗ္ဗေဒေသီကကထာစာ - ၃၃)

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်သော်မှ ဟိုရှေးအလွန်ဘဝများ က ရတနာသုံးပါး ပြစ်မှားဖူးလို့ ဝိပါက်တော်များ ခံယူတော်မူရတာ အားလုံးသိပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ လူသာမန်တို့က ဆိုဖွယ်ရာမရှိပြီ။

ဒါကြောင့်...

နှစ်သက်သလို ဝန်ချတောင်းပန်ကြဆိုတော့မှ ပထမ၊ ဒုတိယ စသည်မှ အရိုအသေ အလေးအမြတ် လက်စုံမိုး၍ ရှိပူဇော် ဖူးမြော် မာန်လျော့ ကန်တော့ပါ၏ ဘုရားဆိုတဲ့ ဝန်ချစ တောင်းပန်ခန်းဆိုက်လာ တယ်။

သည်ဩကာသ ကန်တော့ခန်းကို အတိုချုံးပြီး အဓိပ္ပါယ်ဖွင့် ပြရလျှင်...

“တပည့်တော် တပည့်တော်မတို့သည်...”

ဘဝ အဆက်ဆက် သံသရာ အဆက်ဆက်တုန်းက ဘုရား အဆူဆူ၊ တရားအဆူဆူ၊ သံဃာအဆူဆူ တို့အပေါ်မသိမိုက်မှား ဇော် ကားကျူး လွန်ခဲ့တဲ့ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ၊ အပြစ်ကြီး အပြစ် ငယ် အသွယ်သွယ်တို့ကို ထိုအားလုံးတို့ ကိုယ်တော်အရှင်ဘုရားထံပါး မှာ ဝန်ချတောင်းပန်လိုပါတယ်ဘုရား၊ အကယ်၍သာ အရှင်ဘုရားက ထိုဘုရားအဆူဆူ၊ တရားအဆူဆူ၊ သံဃာအဆူဆူတို့ ကိုယ်စားကျေ အေးစကား ဆုပေးသနားခဲ့မယ် ဆိုလျှင် တပည့်တော်များ အပါယ်

ဘာဝကြောင့် ၁ + ၂ ဖေါင်းချင်

လေးပါး အစ၊ ဗျဿနာအဆုံးရှိသော ဝဋ်ဒုက္ခအားလုံးတို့မှ လွတ်မြောက် ရာ မင်္ဂုလိန်နိဗ္ဗာန်လမ်း တန်းတန်းကြီးသွားချင်ပါတယ် ဘုရား။”

(၎င်း-၈၂၅)

ဒါကြောင့် သြကာသဟာ ပေါ့သေးသေးမဟုတ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်တို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် လမ်းစဉ်ကြောညာချက် ဖြစ်တယ်လို့ ဆုံးမ တော်မူပါတယ်။

ဒီလို အပြစ်ဝန်ချ သြကာသနှင့် ကန်တော့တာကို “ပဏာမ ဂါရဝ” လို့ ခေါ်ပါတယ်တဲ့။ ပဏာမဆိုတာ ရှေ့ပြေးလမ်းခင်း သွားလမ်း လာလမ်းကို ရှင်းလင်းခြင်း၊ ဂါရဝဆိုတာ ရှိသေထိုက်သည်ကို ရှိသေပြီး အားမယှဉ် မာန်မတင်းခြင်းဘဲ ဖြစ်တယ်။

သြကာသနဲ့ ကန်တော့ခြင်း အကြောင်းရင်းတစ်ခုကတော့ သန္တိပေါ်လို့ ပူဇော်လိုတဲ့အခါ သြကာသနဲ့ ကန်တော့ရပုံ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါလိုတော့ “သကစ္စဂါရဝ” လို့ ဆိုရတယ်။ သတ္တစွဆိုတာပူဇော်ထိုက်သူ ဝို့ ပူဇော်လိုခြင်း၊ ဂါရဝကတော့ အရှိအသေပြုတာ။

ဒီမှာ ဘုရားရှင်ရဲ့ လက်ထက် ဘုရားရှင်အကြောင်း နည်းနည်း ပြောဦးမယ်။

ဘုရားရှင်မှာ သားတို့သမီးတို့လို အချိန်အားမထားဘူး။ အချိန် ကို အလကားအကုန်မခံဘူး။ အချိန်ကောင်း ဘဝကောင်းနှစ်မျိုးနဲ့ တိုးမိ နေကြတဲ့ ဝေနေယျများအတွက် တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု အကျိုးပြုကျင့် ပေးတော်မူနေတယ်ကွဲ့။ အဲ ဝေနေယျများကိစ္စ ပြီးစီးလို့ဖြစ်ဖြစ်၊ စောင့် ဆိုင်းနေဆဲ ဖြစ်ဖြစ် နည်းနည်းအချိန်ရသေးလျှင် ဖလသမာပတ် ဝင်စား နေတော်မူသတဲ့ကွဲ့... ဖလသမာပတ် ဝင်စားတယ် ဆိုတာ ရပြီး မင်

ချမ်းသာများရဲ့ အကျိုးကို ခံစားနေတာ၊ မျက်လုံးတော်များက မှိတ်
တာလည်း မဟုတ်၊ ဖွင့်တာလည်း မဟုတ် ဆိုတဲ့၊ မမှိတ်မသုန် နေတော်
မူမျိုးကွဲ့၊ သည်တော့ ဝေနေယျတွေလာလျှင် ဘယ်အာရုံပြုပါ့မလဲ။
အနန္တဂေါစရစားကျက် ဆိုတဲ့ တစ်လောကလုံးကြီးရဲ့ လွတ်မြောက်ရေး
ကိစ္စ ဝင်စားနေတော်မူရတာကိုး။

ဒီအခါ ဝေနေယျတို့က မိမိတို့လာကြောင်းသိစေလိုလို့ မိမိ
တို့သို့ အာရုံညွတ်တော်မူစေလိုလို့ အသံပြုနေတဲ့အနေနဲ့ သြကာသ
သြကာသ ခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား စတဲ့ ရှေ့ပြေးစကားဆိုရတယ်။

ဒီတော့မှ အသိအမှတ်ပြုတော်မူသောအားဖြင့် မျက်လွှာ
တော်လေး အနည်းငယ်မျှ ဖွင့်ပြတော်မူတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ် ကျွတ်ထိုက်
မထိုက် ဆင်ခြင်တော်မူတယ်။ ကျွတ်ထိုက်သော် အဘယ်စရိုက် ရှိမရှိ
ရှေ့ရွတ်တော်မူတယ်။ ဆက်လက်ပြီး အဘယ်တရားမျိုးဟောမှ ကျွတ်
မည်၊ မကျွတ်မည်ပေါ့။ တကယ်လို့ မကျွတ်ထိုက်သေးဘူး၊ ဘာတရား
ဟောလို့မှ နားဝင်မယ့်သူ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွတ်လိုတဲ့ ဆန္ဒ နာကြားလိုတဲ့
ဆန္ဒလည်း ကျိုးတိုးကျဲ့တဲ တခြားပဲဆိုရင်တော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကဦးသုံးကြိမ်ချ
ကန်တော့ပြီးတာနဲ့ မျက်တောင်ချမြဲ ချပြီး ဖလသမာပတ် ဖြစ်ဖြစ်၊
တစ်လောကလုံး ဖြန့်ကျက်ပြီး ဖြစ်စေနေတော်မူ သတဲ့ကွဲ့။

(၎င်း-စာ ၃၅)

ဒါကြောင့် သြကာသဆိုတာ ...

ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်၊ သံသရာဖြစ်တို့မှ ဝန်ချရာ၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အထိ
လမ်းစဉ်ကြေညာရာ၊ သဒ္ဓါဖြစ်ပေါ်လို့ ပူဇော် ခွင့်တောင်းရာ ဖြစ်တဲ့
အတွက် လေးလေးနက်နက် စိတ်နဲ့အသံ တစ်သားတည်းကျ သြကာသ

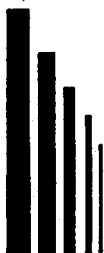
ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချစ်

၁၂၃

ပူဇော်ကြဖို့ လိုတယ်ဆိုတာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောပေါက်နိုင်
ကြောင်းပါချာ။ ။

(အညွှန်း-ဇရာ၊ သရုပ်လထုတ်၊ မဂ္ဂဗျူဟာညီညွတ်ရေးသိကတာ)

နမောတဿနဲ့ ဘာကြောင့်ရှိခိုး

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ဩကာသနဲ့ ကန်တော့ခြင်းဟာ ...

- ၁။ ပမာဏ ဂါရဝ
- ၂။ သတ္တဝါ ဂါရဝ (သဒ္ဓါဖြစ်ပေါ်ပူဇော်ခြင်း)
ဆိုတာ ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။

ဒီလို ဩကာသနဲ့ ကန်တော့ပြီးတဲ့နောက် သရဏကုံဆောက်
တည်ခြင်း၊ သီလယူခြင်း မပြုမီမှာ တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီးတော့ ဘုရားရှိခိုး
ကြပြန်ပါတယ်။ ဒီဘုရားရှိခိုးကိုတော့ ကိုယ်တိုင် (သို့) ရဟန်းသံဃာများ
က တိုင်ပေးလေ့ရှိပါတယ်။

ပဏ္ဍိတမဟာပေတိကံ

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဝေဒါဏ်ရည်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ဒီလို သုံးကြိမ် ရှိခိုးကြပြန်ပါတယ်။ သြကာသနဲ့ ကန်တော့ ပြီးပြီပဲ။ နမောတဿနဲ့ ဘာကြောင့် ထပ်ပြီးရှိခိုးရပါသလဲ။ ဒီမေးခွန်းကို ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဗောဓိဗျိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဒီလိုဖြေရှင်းပေးထားပါတယ်။

နမောတဿ ဂါထာဟာ ဘုရားအာရုံပြုပြီး ရှိခိုးတဲ့ဂါထာကွယ်၊ ဘုရားလက်ထက်က သိကြားမင်း ဘုရားထံမှောက်ရောက်တဲ့ အခါ သင့်ရာအရပ်ကနေပြီး ခြေစုံရပ်ကာ ရှိခိုးတဲ့ဂါထာမို့ "သိကြားမင်း ဥဒါန်း" လို့ ဆိုကြတယ်။ သရဏဂုံ မယူမီ နမောတဿဂါထာနဲ့ ဦးတိုက်ကြရတာကဖြင့် ဆိုပါစို့ကွယ်။ လောကီမျက်မြင် ဥပမာ ...

သားတို့သမီးတို့ မြို့ရွာရပ်ရွာတွေမှာ အစိုးရအသင်းအဖွဲ့ဖြစ်စေ၊ ပြည်သူ့ အသင်းအဖွဲ့ဖြစ်စေ အသင်းဖွဲ့စည်းဖို့ (သို့) ဖွဲ့စည်းပြီး အသင်းနှစ်ပတ်လည် ညီလာခံကျင်းပဖို့ အချိန်ကျရောက်ပြီ ဆိုလျှင် ဦးစွာ ကျဆုံးလေပြီးသော အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးများကို အလေးပြုလို့ အခမ်းအနားမှူးက မအော်ဘူးလား။ အဲ့ဒီ လွတ်လပ်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီးကို အလေးပြုကြရတယ်။ သူ့ကြောင့်ရလာတဲ့ လွတ်လပ်ရေးအရသာ ခံစားခါနီး သတိတရ အောက်မေ့တသတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပဲ။

တို့ဒီမှာကလည်းပဲ သရဏဂုံသုံးပါးဟာ ဘုရားမှ စတင်ဖြစ်ပေါ်လာတာ၊ တရားကျင့်လို့ ဘုရားပွင့်၊ ဘုရားပွင့်လို့ တရားပေါ်၊ တရားတော်ကျင့်ကြံမှသာ သံဃာဖြစ်လာတာ၊ သရဏဂုံရဲ့မူလဘူတ

ပဗ္ဗိပစာပေတိုက်

အစဟာဘုရားပဲ၊ ဝိမုတ္တိရသ ဆိုတဲ့ ဘဝနဲ့ ခန္ဓာတို့မှ လွတ်မြောက်ရာ အရသာကိုလည်း ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြီး မာန် ငါးပါးကို တိုက် ခိုက်ကာ ရယူပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။

အေး ... သို့ကြောင့် သားတို့သမီးတို့ (စစ်ထဲဝင်စ၊ လွတ်လပ် ရေးပွဲ ကျင်းပစ အခမ်းအနားများမှာလို့) ကိလေသာ စစ်တိုက်တော့မှာမို့ သရဏဂုံလက်နက် တောင်းခံရာမှာလည်းပဲ ဘုရားအာရုံ ပြုပြီးမှ သီလ ခံယူရတာကိုးကွယ်၊ ကဲ ဒီတော့ သံဃာတော်များက သရဏဂုံတိုင်ပေး ခါနီး နမောတဿဦးစွာ တိုင်ပေးလိုက်လျှင် ဪ ငါတို့ကို ဘုရားဂုဏ် အာရုံပြုခိုင်းတာပဲလို့ သဘောပေါက်ပြီး လုံးစေ့ပတ်စေ့ မသိတောင် ဘုရားအာရုံပြုပြီး ဆိုရမယ်၊ နို့မဟုတ်လျှင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သူ့ထက်ငါ အကျောမခံ၊ နမောတဿ အပြေးပြိုင် ပွဲကြီး ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဘုရား ဂုဏ်ဖော်ရာမရောက်ပဲ သရော်ရာ ရောက်သွားတတ်တယ်။

ကဲဘုရား အာရုံပြု လိုက်ဆိုကြ ...

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ဆိုလိုချက်ကတော့ -

- ဘဂဝတော = ဘုန်းတော်ကြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ရှင် တော်မြတ်ဘုရား။
- အရဟတော = ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်ပါသော ရှင် တော်မြတ်ဘုရား။

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချစ်

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ = သစ္စာလေးတန် တရားမှန်ကို မဖောက်မပြန်မိမိ အလိုလို ကိုယ်တော်တိုင် သိတော်မူ၊ မြင်တော် မူပါသော ရှင်တော်မြတ်ဘုရား။

ဒါက ဘုရားရဲ့ အဓိကဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုပြီး ဖော် ကျူးလိုက်တာ၊ ပြီးမှ --

တဿ = ထိုကဲ့သို့ ဂုဏ်အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ရှင် တော်မြတ်ဘုရားအား

နမော = ဘုရားတပည့်တော် ရှိခိုးပါ၏ ဘုရားလို့ အဓိပ္ပာယ် ရတယ်။

ဒီအဓိပ္ပာယ်ကို အာရုံပြုပြီး သုံးခေါက်ဆိုကြ။

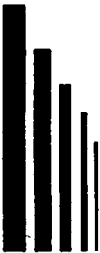
ဒါကြောင့်

သရဏဂုံ မဆောက်တည်မီ နမောတဿနဲ့ ဘုရားရှိခိုးရခြင်း ဟာ သရဏဂုံ သုံးပါးရဲ့ မူလပိုင်ရှင်ဟာ ဘုရားရှင် ဖြစ်တော်မူသော ကြောင့် ဘုရားဂုဏ်အာရုံဖြု ပူဇော်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း မှတ်သားအပ် ပါတယ်။

(အညွှန်း-ဇဂျ၊ ဩဂုတ်လထုတ်၊ မဂ္ဂင်္ဂပွဲပွားညနေသီကဏ

စာ ၁၁-၁၂)

သုံးကြိမ် ဘာကြောင့်ဆိုရ

ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေမှာ -

ဩကာသကိုလည်း သုံးကြိမ်၊ နမောတဿ ကိုလည်း သုံးကြိမ်၊ သရဏဂုံ ဆောက်တည်ရာမှာလည်း ဒုတိယမ္ပိ၊ တတိယမ္ပိအား ဖြင့် သုံးကြိမ်၊

“အဟံဘန္တေ တိသရဏေန သဟ ပဉ္စသီလံ ဓမ္မရာစာမိ”
ရယ်လို့ သီလခံယူရာမှာလည်း သုံးကြိမ် ဒီလို သုံးကြိမ်ဘာကြောင့် ရွတ်ဆိုရပါသလဲ။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဗောဓိမြိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဒီလို အဖြေပေးထားပါတယ်။

“ထိုသို့ တစ်ကြိမ်မက နှစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်မက သုံးကြိမ်တိုင် တောင်းပန်ခြင်းမှာ -

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချင်

(က) ဂုဏ်ကြီးသူတို့ထံ ချဉ်းကပ် ဆက်ဆံရာ၌ အလေးမြတ်ထားပုံ ပေါ်လွင်စေခြင်းဖြင့် မိမိဘက်၏ သိက္ခာကို သက်သေပြရာလည်း ရောက်ပါသည်။

(ခ) တစ်ဖက်၏ တာဝန်သည်လည်း မိမိထံမှ တစ်ကြိမ် တောင်းပန်ခြင်းသည် မခိုင်လုံသေး၍ နှစ်ကြိမ်အထိ ငဲ့လင့်ရ၏။ နှစ်ကြိမ်မျှဖြင့်လည်း မခိုင်လုံသေး၍ သုံးကြိမ်အထိ ငဲ့လင့်ရ၏။ သုံးကြိမ် တောင်းပန်လာလျှင်ကား။

(၁) ဤသူတော်စင်သည် တကယ်လျှင် သရဏဂုံလက်နက်ကိုင်စွဲ ထွက်၍ ရန်ဘက် ကိလေသာ အယုတ်တရားစု များကို တွန်းလှန် ချေဖျက်ဖြိုဖျက်လိုသူ ပေတကား။

(၂) ဤသူတော်စင်သည် တကယ်လျှင် ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာ မြင့်မြတ်ရာကို လိုက်ပါလိုသူပေတကား။

ဤသို့လျှင် ပိုင်နိုင်စွာ အသိအမှတ်ပြုနိုင်လာတော့သဖြင့် မိမိထံရှိ သရဏဂုံနှင့် သီလကျင့်စဉ်များကို ချီးမြှင့်ပေးသည်။ ဓွင့်သာစေပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် -

သရဏဂုံ လက်နက် မကိုင်ဆောင်လိုသူ ထံသို့ မိမိ၏ သရဏဂုံများ တည်ဆောက် တပ်ဆင်ပေးမိမှားက ထိုသူ ပေါ့လျော့သဖြင့် အကယ်တိတိ ထိုသရဏဂုံများ ကိလေသာတို့ အဝါးခံရသော် မိမိမှာလည်း (သီလပေးသူမှာလည်း) တာဝန် မကင်းသောကြောင့် သီလတောင်းသူက ဝတ်ကျေတန်းကျေ တစ်ကြိမ်မျှတောင်းပန်ရုံဖြင့် မပေးတောင်းသေးပြီ။

ကိုယ်ကျင့်မစင် အာရုံဆိုးများ အဝင်ခံလိုသူထံသို့ မိမိ၏

သိက္ခာပုဒ်များကို တည်ဆောက်ပေးမိမှားကလည်း ထိုသူမေ့လျော့သဖြင့် အကယ်တိတိ အကျင့်ပျက်နေသော် တည်ဆောက်ပေးသောသူ မိမိမှာလည်း လူမိုက်လက်သပ် မွေးဖွားမိသော ဆရာညံ့ပမာ တာဝန်မကင်းသောကြောင့်လည်း စိတ်မပျိုတပါ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ တောင်းပန်ရုံမျှဖြင့် သီလမပေးကောင်းသေးပြီ။ သို့ကြောင့်လျှင် သုံးကြိမ်တိုင်တောင်းပန်ရခြင်း၊ သုံးကြိမ်စေ့မှ ပေးရခြင်းများကို သဘောပေါက်ပါလေ။

(မဂ္ဂုဒ္ဓေသကကထာစာ - ၂၉၊ ၃၀)

သရဏဂုံ သုံးကြိမ် ဆောက်တည်ခြင်း အကြောင်းရင်းကို အဲ့ဒီလို ရှင်းပြတော်မူပါတယ်။

အဲ့ဒီသုံးကြိမ် တောင်းပန်ပြီးတဲ့နောက် သီလပေးမယ့် ရဟန်းတော်ဟာ -

“ယမဟံ ဝဒါမိ၊ တံ ဝဒေထ” လို့ သတိပေးတော်မူပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ “အကြင်စကားကို ငါဆိုတော့မည်၊ သင်တို့လိုက်လံ၍ ရွတ်ပွားကြပါကုန်” လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲ့ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ကလည်း “အာမဘန္တေ” လို့ ဝန်ခံချက်ပေးလိုက်ကြပါတယ်။ ဒီမှာ သတိပေးခြင်းနှင့်ဝန်ခံခြင်း ကို တွေ့ရပါမယ်။ ဒါဟာရဟန်းတော်များ ရွတ်ဆိုပေးမယ့် စကားရပ် စကားလုံးတွေမှာ စိတ်မပါ သတိကင်းမဲ့ ရွတ်ဆို မှားမိခဲ့ပါသော် ...

- (က) ဆိုသည့် စိတ်မပါတော့သဖြင့် သရဏဂုံ မတည်တော့ပါ။
- (ခ) ခံယူစဉ်ကပင် သရဏဂုံ မတည်တော့သဖြင့် ပွားစရာလမ်းလည်း မရှိတော့ပါ။

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဝေါင်းရမည်

ဆိုပါစို့။ ယာတစ်ခင်း ဖျိုးစေ့များ စိုက်သွင်းလျက်က ကြီးပွားခြင်း ဖြစ်စေရာ၌ မြေဆီရိရာက မြေထဲသို့ ဖျိုးစေ့များ စိုက်ကျမသွား ခဲ့ပါစေသော် အညွန့်အညောက်ထွက်ခြင်း၊ အလျဉ်းမရှိဘိသို့ အညောက်မထွက်က အပင်တတ်ခြင်းလည်း ကင်းဘိသို့ အပင်မှမသန်သော် အပွင့်အသီးမသီး အချည်းနှီးဖြစ်ဘိသို့ အကယ်တိတိ သရဏာဂုံ တည်စဉ်ကပင် သတိဖြင့်ပိုက် စိတ်စိုက်ကျ မသွားစေခဲ့သော် ရေ သောက်မြစ်ကင်း၊ ရေသောက်မဆင်းသော သစ်နွယ်သစ်ပင်ပမာ စိတ်စင်ကြယ်မြင့်မြတ်ခြင်းမှ ဖြစ်သော စိတ်တန်ခိုး စိတ်သတ္တိကြီးထွား ရင့်ကျက်မှု ညံ့ဖျင်းပါတော့မည်။

သို့ကြောင့်လျှင် ရှေ့ဆက်လက် ဆိုရတော့မည့် သရဏာဂုံ သီလများ၌ အမှတ်မဲ့မဆိုမိပါရန် သတိစကားလက်ဦးပေးထားခြင်း၊ ပေးထားသောအတိုင်း သတိအနေအထားဖြင့် ပြင်ဆင်ထားခြင်း၊ ပြုလုပ်ရသည် ဟူ၍ မှတ်ပါလေ။

(မဂ္ဂုဒ္ဓေသကကထာစာ - ၃၁)

ဒါကတော့ သရဏာဂုံ သုံးကြိမ် ဆောက်တည်မှုအပေါ် ရှင်းပြချက် ဖြစ်ပါတယ်။

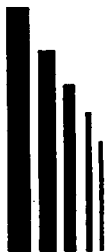
ဩကာသ၊ နမောတဿ တို့ကိုလည်း ဒီနည်းတူ နားလည်အပ်ပါတယ်။

တောင်းသူဘက်ကလည်း တရိုတသေ၊ ပေးသူဘက်ကလည်း အလေးအနက်၊ ဒီအချိန်မှာ စိတ်ကလေး အပြင်ထွက်မသွားသာအောင် တစ်ကြိမ်မမိ နှစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်မမိ သုံးကြိမ် အထိရွတ်ဆိုကြရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့် လုံးစေ့ပတ်စေ့ မိမိရရ အရ

ယူဆောက်တည်နိုင်ကြပါလျှင်ကား ကောင်းလေစွ၊ သို့သော် စိတ်သည် မငြိမ်၊ အချိန်နှင့် အမျှ ပြေးဆော့နေတတ်ပေရာ သံဃာတော်တို့ စကား စိတ်နှင့် တစ်သားတည်းဖြစ်ဖို့ မလွယ်ကူပြီ။ ဒါကြောင့် ခြေကမမြဲ လက် ကမြဲဆိုသလို တစ်ကြိမ်နှင့် မလုံလောက်သောကြောင့် သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို ရခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း နားလည်အပ်ပါတယ်။

(အညွှန်း - ၁၃၅၇ ခုနှစ်ထုတ်၊ မဂ္ဂဇ္ဈသကာကထာ)

ပုံတော်မှဂုဏ်တော်သို့ ဘာကြောင့်ရည်မျှော်

ကျွန်တော်တို့ဟာ ဆွမ်းကပ်၊ ပန်းကပ်၊ ရေချမ်းကပ်၊ ဆီပီး၊
နံ့သာကပ်လှူ ပူဇော်တဲ့အခါမှာ ...

“အရဟတာဒိ နဝဂုဏောဟိ” အစရှိပြီး ဘုရားရှင်ပုံတော်
ကို ပူဇော်လေ့ရှိကြပါတယ်။

ဗုဒ္ဓမြတ်ဘုရား မဟာပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားတာ နှစ်ပေါင်းနှစ်
ထောင်ကျော်ရှိပြီ ဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ်စားတော်အဖြစ် ပုံတော်၊ ဆင်းတု
တော်များကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ရဲ့ နေအိမ်တိုင်းမှာ ပူဇော်ထားရှိပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရွတ်ဆိုပူဇော်ခြင်းမှာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အတုမရှိ ဂုဏ်
တော် ပါဝင်နေပြီးဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်အာရုံက ဘုရား
ပုံတော်ဆီမှာပဲ ရပ်တန့်ရောက်ရှိနေပါသေးတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့်
ဗုဒ္ဓမြတ်ဘုရားရဲ့ ဂုဏ်တော်ဆီသို့ ရောက်အောင် မပူဇော် မကြည်ညို
တတ်ကြသေးပါ။ ဘုရားရှင်ကိုယ်စားတော်အဖြစ် တည်ထားကိုးကွယ်

ပဏ္ဍိတဇပတိကံ

တဲ့ စေတီပုထိုးတွေကို ကြည်ညိုရာမှာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော် ဘုရားကြီးက “ဘုရားရှင်ရဲ့ ဂုဏ်တော်အထိ ရောက်အောင် မကြည်ညိုတတ်သေးရင် အုတ်ခဲပုံကြီး ထိုင်ရိုခိုးသလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်” လို့ ဆုံးမဖူးပါတယ်။ အိမ်၊ ကျောင်း၊ မွှားရုံတွေမှာ ပုံတော်ကို ကြည်ညိုရာမှာလည်း ...

(က) ပုံတော်သည် ရုပ်ခန္ဓာ၊ နာမ်ခန္ဓာစဉ် ရုပ်တုထော် ရူပကာယ အသွင်ကိုဆို၏။

(ခ) ဂုဏ်တော်သည်ကား ဘုရားဆုပန် ၁၁၀ ပါရမီဖြည့်စမှသည် ရင့်မာကာလ ယခု၁၁၀ အလောင်းတော်၁၁၀၏ အကျင့်မှအပွင့် သို့ ကူးထွက်လာရန် အားထုတ်မှု အထိသော စွမ်းဆောင်ချက် ကားတစ်ခု။

ပွင့်သဖြင့် ဘုရားအဆင့်သို့ ရောက်ရှိစဉ်ကာလ ဝေနေယျတို့ အပေါ်ထားရှိမြဲ မဟာဂရုဏာတော်ဓာတ်၊ မေတ္တာတော်ဓာတ်နှင့် တကွ သော ကယ်တင်ဆယ်မမှု စွမ်းဆောင်ချက်ကား တစ်ခု။

ထိုနှစ်ခုပေါင်းမှ ထွက်ရှိလာသော အရဟတော အစဖြာသော ဂုဏ်တော်အနာဝရဏဉာဏ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ စွမ်းပကားများသည် ဉာဏ်တော်ဟူ၍ ဆိုရ၏။ သစ္စာအမြင် ဉာဏ်အလျဉ်တော်တည်း။

ထိုသို့ပုံ၊ ဂုဏ်ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိရာ ပုံကား ပုဂ္ဂိုလ်အသွင်ကို ဆောင်၍၊ ဂုဏ်ကား ဘုရားသခင်ကို ဆောင်၏။

၁။ အကယ်တိတိ မျက်မြင်ဒက်ထိ ပုံတော်ကိုသာ ကြည့်၍ ကပ်လှူမိ၊ ပူဇော်မိ၊ အာရုံ ယူမိပါသော်ကား ပုဂ္ဂိုလ်၌သာ ခင်မင်၊ ပုဂ္ဂိုလ်၌သာ စိတ်မေးတင်နေရကား ဂုဏ်တော်ဟိတ်တည်ရာ မွေ့ဓာတ်အား

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဝေါင်းချုပ်

များ မိမိနလုံးသားအတွင်း မချဉ်းနင်းမိစေနိုင်။ ဘုရားရှင်၏ ကရုဏာဓာတ် မိမိနလုံးသားသို့ မဟပ်နိုင်။

၂။ အကယ်တိတိ ဂုဏ်တော်များကိုသာ စိတ်က ရည်မှန်း လှူဒါန်း ပူဇော်ပါသော်ကား မိမိ၏ မျက်စိအကြည်ဓာတ်၊ နားအကြည် ဓာတ်၊ စသည်တို့မှတစ်ဆင့် ပေးပို့သော ပုံတော်၏ အမြင်ဓာတ် အကြားဓာတ် များစွာ ချထားပြီး ဖြစ်ရကား နှလုံးသား၏ မနောဓာတ် တစ်ခုတည်းဖြင့် သဲကွဲစွာ မိမိဉာဏ်ကျက်စားခွင့် မရစေနိုင်။

သို့ကြောင့် ပုံတော်ခေါ်သော ဘုရားရှင်၏ ရုပ်ရှင်တော်ဓာတ် သွင်ပြင်မူရာ လက္ခဏာများကို မိမိ၏ ပြင်ပရှိမြင်သိကြားသိ စသည့် တို့က ပုံဖမ်းပေး၊ ဂုဏ်တော်ခေါ်သော ကျေးဇူးတော်စွမ်းဆောင်မှု အဖြာဖြာ စိတ်စေတနာများ ထားရာကို မိမိ၏အတွင်းရှိ ဆင်ခြင်သိ ဝိညာဉ်က သုံးသပ်ပေးပါမှ သဒ္ဓါလည်းတတ်၊ ပညာထက်၍၊ နှစ်ဘက်ညီညီညာညာ စုံကျလာမည်ကို သတိရှိပါလေ။

(မဂ္ဂုဒ္ဓေသကကထာ စာ ၆၅)

မွေးဖွားကြီးပြင်း ရောဂါကင်း၊ ပညာတတ်၊ ကြီးပွားလာတဲ့သား တစ်ယောက်က ငါ ဘာကြောင့် ဒီလို အောင်မြင်တဲ့သူ တစ်ယောက် ဖြစ်လာရပါလိမ့်လို့ မှန်းဆသုံးသပ်ကြည့်တဲ့အခါ မိဘကျေးဇူးရဲ့အဦးအစ၊ မိဘမျက်နှာ ပြန်မြင်လာရသလိုပဲ ဘုရားရှင်ရဲ့ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော် တို့ကို ဆင်ခြင်ပူဇော်အပ်ပါတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒီလိုပဲ ဘုရားရှင်ရဲ့ပုံတော်ဂုဏ်တော်တို့ကို အာရုံယူရာမှာ လည်း ...

“ဘုရားရှင်ထံတော်ရှိ ဂုဏ်တော်ခေါ်သော မေတ္တာတော်

ဓာတ်ကို လည်းကောင်း၊ ပယတ္တိဂုဏ် နှစ် လုံ့လ ပယောဂဖြင့် ကယ်မမှု မွေ
ဓာတ်ကို လည်းကောင်း၊ ထိုဓာတ်အားနှစ်ခုတို့ သို့ထားရာ ပုံတော်ခေါ်
သော ဘုရားရှင်၏ ရုပ်ရည် ရှုပကာ (နာမကာယ) တော်တို့ကိုလည်း
ကောင်း၊ ထိုအကြားမှ အဆုံးအမခံခွင့်ရလာသော မိမိ၏ အသိစိတ်ဓာတ်
ရင့်ကျက်လာခြင်းများကို လည်းကောင်း မြင်တွေ့လာတော့သည်သာ
ဖြစ်၏။

ထိုသို့ မြင်သိ သက်ဝင်ဉာဏ်သန်သန် တည့်လျက်ကသာ ပုံ
တော်ကို ရည်မှန်းလှူဒါန်းဆက်ကပ်ပြီး ဂုဏ်တော်ကို ရည်မှန်းပူဇော်
တတ်ပါလေ။ သို့မဟုတ် ဒေမ - ဆက်ကပ်ပါ၏ ဟူ၍ရွတ်ဆိုကာ ပုံတော်
ကို အာရုံပြု၍၊ ပူဇော် - ပူဇော်ပါ၏ ဟူ၍ရွတ်ဆိုကာ ဂုဏ်တော်ကိုသာ
အာရုံပြုပါလေ။

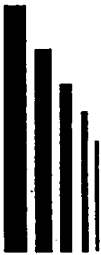
ထိုသို့ အာရုံပြုတတ်ပါက ပုံတော်မှ ဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဓာတ်၊ ဂုဏ်
တော်မှ ဖြစ်သော မွေဓာတ်ကား မိမိ၏နှလုံးသား ကျက်စားလာရပေပြီ
တကားလို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက လမ်းညွှန်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ပုံတော်မှ ဂုဏ်တော်သို့ ရည်မှန်း ပူဇော်တတ်မှ
သာလျှင်

အကျိုးဖလ အပြည့်အဝ ရလိမ့်မယ် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ခဲ့
ရပါတယ်။

(အညွှန်း - ၁၃၅၇ ခုနှစ်ထုတ်၊ မဂ္ဂုဒ္ဓေသကာကထာ စာ - ၆၆)

အနန္တငါးပါး ဘာကြောင့်ထား

“ဘုရားနှင့် တစ်ဝိုက်တည်း” ဆိုရင် သံဃာတော်များနှင့် မိဘ၊
ဆရာတို့ကိုပါ ပြေးမြင်မိကြပါလိမ့်မယ်။ ဘုရားရှင်၏ ဘုန်းတော်အနန္တ၊
ကံတော်အနန္တ၊ ဉာဏ်တော်အနန္တ၊ ကျေးဇူးတော်အနန္တ တို့ကိုပါ မှန်းဆ
ပြောပြခြင်းငှာပင် မတတ်သာစကောင်းပြီ။ တရားဂုဏ်တော်ဆိုလျှင်
လည်း လူ နတ် ဩဇာ သတ္တဝါဝေနေယျတို့အား သံသရာ ဝဲဩဇာမှ
လွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ကုန်းကြည်းသို့ ပို့ဆောင်ရာ
မဂ္ဂင်ယာဉ်ကြီးအဖြစ် အံ့ချီးရုံသေ၍ မဆုံးရာပြီ။ ဘုရားရှင်သော်မှ ဘုရား
အဖြစ် ပွင့်တော်မူစက

လောကမှာ အရိအသေမရှိဘဲ မနေစကောင်းပြီ။ ငါဘယ်သူ
ကိုများ ရှိသေရပါလို့ လောကဓာတ်တစ်ခွင် မျှော်ခေါ်ကြည့်လိုက်တဲ့
အခါ ဘုရားရှင်ထက် လွန်ကဲထူးမြတ် ရှိသေအပ်သူကို မတွေ့ခဲ့။ ဤ

မဂ္ဂိမစာပေတိုက်

သို့ဖြင့် ဘုရားရှင်သည် မိမိကိုယ်တော်တိုင် ထွင်းဖောက် တွေ့မြင်ခဲ့သော တရားတော်တို့ကိုသာ အရှိသေပြု၍ နေခဲ့သည်တဲ့။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်သော်မှ ရှိသေရသော တရားတော်ပါပေ။

ပြီးတော့ ဘုရားရှင်ကို ကြည်ညိုလွန်းလို့ ဘုရားရှင်သင်္ကန်းစွန်းဆွဲပြီး ဘုရားနောက် တစ်ကောက်ကောက် လိုက်နေတဲ့ အရှင်ဝဂ္ဂလီ ရဟန်းကြီးအားလည်း ...

“ငါဘုရားနှင့် ခန္ဓာချင်း နီးပေသော်လည်း တရားမတွေ့လျှင် ငါဘုရားနှင့် ဝေးသည်သာတည်း။ ငါဘုရားနှင့် ယူဇနာများစွာ ဝေးကွာနေသော်လည်း တရားတွေ့လျှင် ငါဘုရားနှင့် နီးသည်သာတည်း။”

လို့ ဆုံးမခဲ့ပုံဟာလည်း တရားတော်နဲ့ ဘုရားရှင် ထပ်တူ ဖြစ်ခြင်းကို ညွှန်ပြတော်မူခဲ့တာပါပဲ။

သံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့သည်လည်း ဘုရားရှင်နှင့် ထပ်တူပင်ဖြစ်ကြောင်း ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဒီလို သာဓကဆောင်ပြဖူးပါတယ်။

“ဘုရားရှင်ကို မိထွေးတော်ဂေါတမီက ပုဂ္ဂိုလ်စွဲကြီး ထီးတည်းနဲ့ပေါ့။ တိဋ္ဌ မုနိ စိရံ ကပ္ပ လို့ ဆိုပြီးသား ဘုရားရှေ့ရောက်တိုင်း ကန်တော့လေ့ရှိသတဲ့။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ လူသုံးပါး(တကယ့် လူ၊ နတ်လူ၊ ဗြဟ္မာလူ) တို့ရဲ့ဦးဆောင်ဖြစ်တော်မူတဲ့ သားတော်ဘုရား ... ကမ္ဘာရှည်လျားစွာ အသက်ရှင်တော်မူပါစေလို့ ဆိုရမယ်။ ဒီတော့ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲကြီး အယူသည်းတဲ့ မိထွေးကို တားမြစ်ပြီးအသစ် ကန်တော့နည်း သင်ပေးတော်မူတယ်။

ဘာကြောင့် = + ၂ ဝေါင်းချင်

အာရဒ္ဓ ဝိရိယေ ပဟိတတ္ထေ နိစ္စံဒဋ္ဌ ပရက္ကံမေ သမုဂ္ဂေ သာဝကေ ပဿတသာ ဗုဒ္ဓေါန ဝန္တနာ။

မြန်မာလိုကတော့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အားထုတ်နေတဲ့ အမြဲလည်းပဲ ကြိုးစားနေတဲ့ ညီလည်းညီညွတ်လှတဲ့ ငါဘုရားရဲ့တပည့်အားလုံးကို ဖူးတွေ့ကန်တော့လိုက်၊ ငါဘုရားရဲ့တပည့်အားလုံးကို ကြည့်လိုက်၊ ရွှလိုက်၊ အဲ့သလို ဖူးမြင်ကြည့်၍ ဂါရဝပြုနေတာ ငါ့ကို ဂါရဝပြုနေတာပဲတဲ့။

(ဧကုဋ္ဌဂုတ်လထုတ်၊ ဗွဂ်ပုဗ္ဗောညဒေသိကထာစာအုပ်)

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က တပည့်သား သံဃာတို့အပေါ်ကိုယ်တော်နှင့် ထပ်တူ ဖော်ပြခဲ့တာမို့ သံဃာဂုဏ်တော်သည်လည်း အနန္တပါပေ။ ကျေးဇူးရှင် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက -
ရဟန်းဆိုတာ = ရန်ကို အောင်လို့ ပူဇော်အထူးကို ခံယူထိုက်သူ တို့ရဲ့အမည်၊

သံဃာတော်ဆိုတာ = ဘုရားရှင်နှင့် အကျင့်တူ အမြင်တူသူတို့ရဲ့ အခေါ်အဝေါ်။

၎င်းတို့ ဝတ်ရုံထားသော သင်္ကန်းတော်တို့က ပူဇော်အထူးခံထိုက်သူဟူ၍ အများတို့ သိအောင် လွှင့်ထူထားတဲ့ အလံတံခွန် (သို့) စစ်ပွဲအောင်သဖြင့် လွှင့်ထူထားတဲ့ အောင်လံတော် အဲ့ဒီအောင်လံနဲ့ တွဲဖက်ထားတဲ့ ရုပ်ရူပကာယတော် ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်းပဲ ရန်မီးငြိမ်းလို့ အေးဆေးသော မျက်နှာထား၊ ရန်သူလွတ်လို့ တည်ကြည်သော ဣန္ဒြေ၊ ရန်အောင်ထားလို့ ကလက်မှုကင်းသော တက်ကြွမှု (လန်းဆန်းမှု) အသွင်၊ သည်လို ဝင့်ဝါ၍ အေးဆေးသော ကိုယ်တို့ကို ကြည့်မိ ရှစ်

ပရိပစာပေတိုက်

သူမှာ ဆောင်းကြားသွား ခရီးသွားလို လရောင်အောက် လျှောက်သော သူတို့လိုလည်း အေးစေတယ်။ စမ်းရေသောက်ခွင့်ရသော ခရီးသည် လိုလည်း အမောပြေစေနိုင်တယ်။ ကိုယ့်ထံရှိ အပူမှန်သမျှ ငြိမ်းပြီး ကိုယ့် ထံ ကိန်းအောင်းနေသော ကိလေသာ ရန်သူတွေလည်း ငြိမ်းကျသွား စေနိုင်တယ် ... ”

(၁၉၉၄ ပအကြိမ်ထုတ် မင်္ဂလာစာရက ကထာ၊ စာ ၁၃၇)

သံဃာ့ဂုဏ်ကို ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အဲသ လောက်ထိ ဖော်ညွှန်းဖွဲ့နွဲ့ပါတယ်။ ဤမျှဖြင့် သံဃာ့ဂုဏ်အနန္တကိုလည်း ရိပ်စားမိစေရာပြီ။

မိဘတို့ ဂုဏ်ကျေးဇူးအနန္တ ဆိုတာလည်း အထူးပြောစရာ မလိုပြီ။ ဘုရားရှင်တော်ထံမှ မေတ္တာတရားနှင့် ပတ်သက်၍ ပညာပေး တော်မူပါလျှင် “တစ်ဦးတည်းသော သားအပေါ် ထားအပ်သောအမိ၏ မေတ္တာကဲ့သို့” လို့ ဟောတော်မူတယ် မဟုတ်ပါလား။

“အဲ ... မိဘများကျတော့ ကိုယ့်သားသမီးအပေါ် ထားတဲ့ စေတနာ ဘုရားစိတ်ထားမျိုး၊ ဆရာများက မိမိတပည့်အပေါ်ထားတဲ့ စေတနာကလည်း သည့်အတူပေါ့” လို့ မဂ္ဂင်္ဂပုဗ္ဗောညဇေသိကထာမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေးပါတယ်။

ဆရာမေတ္တာ စေတနာနှင့် ပတ်သက်လို့ကတော့ ...

“ဆရာကောင်းဆိုတာ တပည့်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဘုရား စိတ်ထားမျိုးထားနိုင်မှု သူ့လက်ရှိ နည်းပညာကို ပေးမယ်။ မတော်တာ တွေ့လည်း ဆုံးမမယ်။ ဘေးကင်းရန်ကင်းအောင်လည်း သူ့သီလ သိက္ခာ များနဲ့ အကာအကွယ်ပေးမယ်။ မိမိနဲ့ ခြေရာမတူအောင် ဆရာ စားချိန်

ပရိပစ္စေတီ

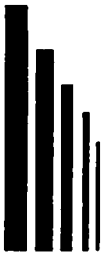
ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းရလိမ့်

ထားတာမျိုးလည်း ကင်းပမယ်။ တပည့်ရှေ့အလားအလာ ကောင်းနေလျှင် မိမိထက်တော်တဲ့ ဆရာထံကိုလည်းသွားရန် ညွှန်ကြားမယ်ဆိုရင် သည်ဆရာမျိုးဟာ အနန္တဂိုဏ်းဝင် ဆရာပဲ ...” လို့ မင်္ဂလာစာရက ကထာစာမျက်နှာ ၁၁၂ မှာ ရေးတော်မူခဲ့ပြန်ပါ တယ်။

“သို့ကြောင့် သည်ငါးမျိုး ဘုရားနဲ့ တန်းတူထား ဆက်ဆံကြရတယ်။ သည်ငါးပါးတို့ရဲ့ ဝေတောစေတနာများလည်း သူတို့ဘက်က ခန်းခြောက်သွားတယ် မရှိလို့ အနန္တ၊ ဒီဘုရားမျိုး၊ ဒီတရားမျိုး၊ ဒီသံဃာမျိုး၊ ဒီမိ၊ ဒီဖ၊ ဒီဆရာမျိုး ရိုကိုးခွင့်ရတဲ့သားတို့ သမီးတို့ဘက်မှာလည်း ကောင်းကျိုးပေးကာ ဒီမျှလောက်၊ ဒီဘဝလောက်၊ ဘယ်လောက် ဘယ်လောက်ရယ်လို့လောက် မဝင်သာတဲ့အတွက်လည်း အနန္တကွဲ့၊ မှတ်ထား၊ ဒီအနန္တမျိုးမှ ရှိမခိုးဘယ်သူသွား ရှိမခိုးမလဲကွယ် ...”

(အညွှန်း - ၁၉၉၄၊ ပအကြိမ်ထုတ် မင်္ဂလာ စာရကကထာ၊
၁၉၉၇၊ ဩဂုတ်လထုတ်၊
မဂ္ဂင်္ဂပွေ့ညနေသီကထာ)

မနောကံ အဓိကဘာကြောင့်လဲ

ဩကာက ကန်တော့ခန်းမှာ ...

ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတည်းဟူသော ကံသုံးပါးတို့ဖြင့် ပြစ်မှားကျူးလွန်မိသည် ရှိသော် ဆိုတာ ပါပါတယ်။ ဒီကံသုံးပါးမှာ မနောပြစ်မှုဟာ အကြီးလေးဆုံးလို့ ဘုရားရှင် ဥပါလိသုတ်မှာ ညွှန်ပြ တော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဥပါလိဟာ စိုးမှုသတ်မှုဆိုတဲ့ ကာယကံမြောက် ပြစ် မှုတွေသာ အဓိကလို့ ဘုရားရှင်ကို ဝါဒချင်းလာပြိုင်ဖူးပါတယ်။ အဲ့ဒီမှာ ဘုရားရှင်က ...

“သင် ဒီကိုလာစဉ် လမ်းမှာ ပိုးကောင်လေးတွေ နင်းမိလို့ ပိုး ကောင်လေးတွေ သေခွဲရင် သင့်မှာ ကာယကံ ပြစ်မှုရှိနေပြီ” လို့ ညွှန်ပြ တော်မူတဲ့အခါ ဥပါလိက “ပိုးကောင်လေးတွေကို မတော်တဆ နင်း

မဂ္ဂိမာဏပတိုက်

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချင်

မိခင်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ် ... သေစေလိုတဲ့စေတနာ (မနောကံ) မပါရှိလို့ အပြစ်မရှိ” လို့ ထုချေပါတယ်။

ဘုရားရှင်ရဲ့ လျှပ်တစ်ပြတ် ထိုးစစ်ကို ဥပါလိကြီး အငိုက်မိခံ လိုက်ရတာပါပဲ။ ဘုရားရှင်က ဒီလို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဟောတော်မူပေပြီ။

“ဥပါလိ ... သင့်အပြောထဲမှာ ဝန်ခံပြီးသား ဖြစ်နေပါပေါ့လား။ သေစေလိုတဲ့ စေတနာ (မနောကံ) သာအဓိကဖြစ်ကြောင်း သင် ဝန်ခံ နေပေပြီ” တဲ့။ ဥပါလိလည်း အရှုံးပေးပြီး မနောကံသာ အဓိက ဖြစ် ကြောင်း လက်ခံလိုက်ရပါတော့တယ်။ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရား ကြီးက ...

“ဘာကြောင့်ဆို စေတနာဟာ မနောမှာတည်နေလို့၊ သဘော နဲ့ သဘာဝတို့ရဲ့ ကောင်းရဲ့ဆိုးရဲ့ ဆိုတဲ့ အထင်အမြင်မျိုး မနောမှသာ ရှိလို့တဲ့ကွဲ့။ ကြံစည်မှုက ရှေ့သွားခေါင်းဆောင်၊ ပြောဆိုပြုကျင့်မှုက ငယ်သားနောက်လိုက်၊ စိတ်ဝမ်းသာတော့ မျက်နှာကိုပြုံးလို့၊ စိတ်ဝမ်း နာလာတော့ ဟော ... မဲ့သွားရပြန်ပြီ၊ စိတ်ကြည်လင်တော့ အသံလေး ရှိရှိသာသာ ငွေဆည်းလည်း ရွှေဆည်းလည်းပမာ၊ ဟော ... စိတ် ဖောက်လာတော့ ငေါက်ခနဲထ ဆဲကြရ ဆိုကြရပြန်ပြီ။ ဒီလောက်ဆို မနောဟာ ဒုစရိုက်တို့ရဲ့ လွှတ်ရုံး၊ တစ်ဖက်ကျတော့ နိဗ္ဗာန်မုခ်ဦးကြီး လို့ မှတ်ခဲ့။

တစ်ဖက်အကြောင်းကောင်းကောင်း မသိလျှင်မသိသလောက် မနောစွန်း စေတနာကြီးနေတတ်ပြီး၊ စေတနာကြီးသလောက် မာနဦး ထတောက်နေတတ်တယ်။ တစ်ဖက်သားလောက် ပြစ်မှား တစ်မတ် သား ကြွေးတင်ရော၊ ငါးမူးသားမသိတော့ ငါးမူးသား ပြစ်မှား ငါးမူးသား

ကြွေးတင်ရော။ တစ်ကျပ်သားမသိ တစ်ကျပ်သား အပြစ်ရာ တစ်ကျပ်
သား ကြွေးတင်လာရော။ ကြွေးယူ ပြစ်မှားတော့ စိတ်၊ ခံစရာရှိတော့
စိတ်ရော စိတ်နားရာ ကိုယ်ပါ ခံရမယ်။ ကြွေးမှန်သမျှ အရင်းမက အတိုး
အညွှန်က ကွန့်တတ်သေး။ အတိုးအညွှန်ပါတဲ့ ကြွေးမျိုးတင်မိခဲ့လျှင်
အတိုးက အိပ်ပျော်နေတယ်လို့ မရှိ၊ နားနေတယ် ရယ်လို့လည်း မရှိ၊
လူလူချင်းလို လျော်ပစ်လို့လည်း မရတတ်ဘူး။

ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ခိုးသားငါးရာတို့က ကာဠိကျောက်ဖျာ
ပေါ်မှာ စိစိညက်ညက် ဝိုင်းထုကြ၊ သတ်ကြတာ သူပြစ်မှားမိခဲ့ဖူးတဲ့ မိခင်
က လိုက်တောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ မိခင်က ကြွေးယူစဉ်တုန်းကပင် လျော်
ပစ်ပြီးသားပဲ။ သူ့စေတနာမှာ ကပ်ပါနေတဲ့ အနုသယ လက်ငုတ်များက
သာ အရင်းမှာ အတိုးပါ လိုက်လံတောင်းတာ မဟုတ်လား။

တစ်ဖက်အကြောင်း ကောင်းကောင်းတော့သိတယ်။ သူ့ဝါဒ
မကြိုက်လို့ ရှိရင်လည်း သိသိကြီးနဲ့ ပြစ်မှားတတ်ပြန်တယ်။ တစ်ဖက်
သတ် လိုက်ပြိုင်ရဲ့ တစ်ဖက်သတ် မုန်းလား မုန်းရဲ့နဲ့။

မမြင်လိုက်နဲ့ စိတ်က လျှပ်တစ်ပြက် ထွက်စေကားပြီးနေပြီ။

မကြားလိုက်နဲ့ စိတ်ကဒိုင်းခနဲ ပြေးထောင့်ပြီးနေပြီ။

စိတ်ကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ဒဏ်ရာဟာ ကိုယ်ချင်းတိုက်လို့ရတဲ့ ဒဏ်
ချက်မျိုးလို အနာကြီးတွေ၊ အရှိုးကြီးတွေ ဖီးဖီးပေါ်စေတယ်ဆို ဘယ်သူ
ကြည့်ကြည့် လူရှုပ်တောင် ပေါ်တော့မယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒဏ်ချက်တွေ
များလွန်လွန်ကြလို့။ သို့ပေမယ့် စိတ်ဒဏ်ချက်က ရှုပ်ဒဏ်ချက်မျိုးလို
ခံရသူ ထိတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ လုပ်သူကို နောက်ပြန်ထိတာမျိုး။ ရှုပ်ဒဏ်
ချက်မျိုးကို ထိရာလောက် ရှုတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ရော စိတ်ပါ

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဝေဒါင်းချစ်

၁၄၅

အားလုံးခံရတာမျိုး။ ရုပ်ဒဏ်ချက်လို ခဏပိုင်း ရက်ပိုင်း လပိုင်းနဲ့ ပျောက်ကင်းသွားတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ တစ်ဘဝကနေ တစ်သံသရာ၊ နိဗ္ဗာန် မဝင်မချင်းအထိ ...။

ယောသက တိဿရဲ့ ရာဇဝင် ပြန်ကြည့်။

တစ်ဘဝက ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး၊ သူ့ကျောင်းလာတည်းတာက ရဟန္တာ။

ရွာကျောင်း ဒကာက ဆွမ်းပင့်ကပ်တာ၊ သည်ဧည့်ရဟန်းကောင်းတာတွေ စားမိပြီး မပြန်ဘဲများ နေမှဖြင့် စိတ်ကပြစ်မှား။ အားမရတော့ စိတ်က ကိုယ်နှုတ် လှုံ့ဆော်ပြီး ရဟန္တာ ပြစ်မှားပွဲကြီး ကျင်းပလိုက်တာ။ ဘယ်မလဲ ခမျာတို့ ဘုရားလက်ထက် ရဟန္တာဖြစ်တဲ့ အထိ ပရိနိဗ္ဗာန်ခံခါနီး ဆဲဆဲအထိ ဒုက္ခိကန္တရကပ်ဆိုတဲ့ အငတ်ဘေးကြီး ဆိုက်သွားရှာပါလေရော။

အကယ်တိတိ သည်လိုသာ သားတို့ သမီးတို့ သဘောပေါက်ခဲ့လျှင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဘယ်သူမှ ပေါက်လွှတ်ပဲစား ပြစ်မှားရဲကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမှ သူတစ်ပါး စားကျက်ထွက်စားစေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပုထုဇဉ်တို့ရဲ့ မကြောက်တာမှန်သရွေ့ မသိလိုချည်းပဲ။

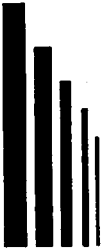
(ဇရာ၊ ဩဂုတ်လထုတ်၊ မဂ္ဂဂိဗ္ဗေဒဗျာဓိကထာ
စာ၄၀-၄၁-၄၂)

ဒါကြောင့် ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံများတွင် မနောကံသာလျှင် အဓိက ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ခွင့်ရခဲ့ပါချေပြီ။

(အညွှန်း - ဇရာ၊ ဩဂုတ်လထုတ်၊ မဂ္ဂဂိဗ္ဗေဒဗျာဓိကထာ)

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါး၊
တရားဂုဏ်တော်ခြောက်ပါး၊
သံဃာဂုဏ်တော်ကိုးပါး၊
ဘာကြောင့်ထား

ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာမြတ် သုံးပါးတို့ရဲ့ဂုဏ်တော်တွေကို ပွားများကြည်ညိုတယ်ဆိုတာ သာသနာတော်နဲ့ ကြုံနေပါလျက် ဖာသိဖာသာ ဖြစ်နေတတ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ကံသုံးပါး အမူအရာတွေကို သဒ္ဓါတိုးပြီး၊ ကြိုးစားလာအောင် လှုံ့ဆော်နေသလိုလည်း ရှိပါတယ်။ ဒီမျှမက ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့ရဲ့ဂုဏ်စွမ်းသတ္တိဟာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေစဉ် အခါများမှာလည်း သဒ္ဓါထက်ပြီး ရဲတင်းချက် ပေါ်လာစေတတ်ပါတယ်။ အများသိပြီး ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ရတနာမြတ် သုံးပါးရဲ့ဂုဏ်တော်တွေ ဆိုတာ ဘုရားဂုဏ်တော် ကိုးပါး၊ တရား ဂုဏ်တော်

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဖြစ်သေးသနည်း

ခြောက်ပါး၊ သံယုဂ် ဂုဏ်တော် ကိုးပါးတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဂုဏ်တော်တွေ ဘာကြောင့် ဘယ်လို ဖြစ်ပေါ်လာပါသလဲ။

၁။ ဘုရားဂုဏ်၌ ကိုးပါးထားခြင်းမှာ ဘုရားရှင်သည် ဂြိုဟ် ကိုးလုံးတို့တွင် အမြတ်ဆုံး၊ အကြီးဆုံး၊ အညွန့်ဆုံး ဖြစ်သော နဝင်း (ကိတ်ဂြိုဟ်) နှင့် ယှဉ်၍

- (က) ဒီပင်္ကရာ ဘုရားရှင်၏ ရှေးနိယတဗျာဒိတ်တော်ခံယူခြင်း၊
- (ခ) မယ်တော်၏ ဝမ်းကြာတိုက်မှ ဆင်းသက် မွေးဖွားတော်မူလာခြင်း၊
- (ဂ) ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်တော်ထက်ဝယ် သစ္စာလေးဆင့် ပွင့်တော်မူခဲ့ခြင်း၊
- (ဃ) မဂ်လေးပါး၊ ဖိုလ်လေးပါး၊ နိဗ္ဗာန်ဟူသော ကိုးပါးပိုင်ရှင်ဖြစ်ခြင်း။
အထက်ပါ လေးချက်ကြောင့် ဂုဏ်တော်မျိုး ဘယ်လောက် ပင်များများ၊ ဤအတွင်း သွင်းထား၍ ကိုးပါးသော ထားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

၂။ တစ်ဖန် တရားဂုဏ်တော် ခြောက်ပါး ထားခြင်းမှာ

- (က) မိမိ၏အတွင်းမျက်စိ စသော အကြည်ဓာတ် ခြောက်ပါး၊
- (ခ) တစ်ဘက်၏ အတိုက်ဓာတ်အဆင်းစသော အာရုံခြောက်ပါး၊
- (ဂ) ထိုနှစ်ခုတို့အကြားမှ ပေါက်ဖွားလာသည့် မြင်သိ စသော ဝိညာဉ်ခြောက်ပါး။

အထက်ပါ အတိုက်အခံတို့၏ ဖောက်ပြန်မှုကြား ရှုစားရာမှ ပေါ်ထွန်းလာသော အမှန်တရား ဖြစ်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဘုရားရှင်၏ ဘုန်းတော်ခြောက်ပါး ကျက်စားရာ (တောက်ပွားရာ) အစ

ဖြစ်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ တရားဂုဏ်ဟိတ်တို့ ဘယ်လောက်ပင် များများ ဤခြောက်ပါးမှာသာ သွင်း၍ တရားဂုဏ်ခြောက်ပါး ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

၃။ တစ်ဖန် သံဃာ့ဂုဏ်စွမ်းသတ္တိ ကိုးပါး ရှိနေခြင်းမှာ

- (က) သံဃာ ဟူသည် နဝင်းဂုဏ်ရှင် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ သား တပည့် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊
- (ခ) ၎င်းတို့ ကိုယ်တိုင် လောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးကို ဖြစ်နေခြင်း ကြောင့် လည်းကောင်း၊ သံဃာ့ဂုဏ်ထူး ဘယ်လောက်ပင် များများ ထိုသည်အကြား ဌာပနာထား၍ ကိုးပါးသာ ပြထား ပါသည်။

ထိုဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ့ ဂုဏ်များကို ပေါင်းလိုက်သော် ၂၄ - ပါး (နှစ်ဆယ့်လေးပါး) ရှိနေပါတယ်။ ဤနှစ်ဆယ့်လေးပါးသည် ပဋ္ဌာန်းဒေသနာစဉ်အရ ထိုရတနာသုံးပါးတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးများကို ထိုရတနာသုံးပါးတို့နှင့် ပဋ္ဌာန်းဆက် ဆက်မိကြလေသော သူတို့သာ ခံစားခွင့် ရှိနေပါသည်ကို ညွှန်ပြနေပါသည်။ အခြားတို့ကား အဆက် ခြားသဖြင့် စိတ်ဝင်စားမှုပင် မပြုကြပါ။

(မဂ္ဂုဇ္ဈသကကထာ၊

တဗျဉ္ဇမ္ဗဉ္ဇ)

ဘုရားဂုဏ်တော် ကိုးပါး၊ တရားဂုဏ်တော် ခြောက်ပါး၊ သံဃာ့ ဂုဏ်တော် ကိုးပါး ဘာကြောင့် ထားရတယ်ဆိုတာ ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အဲ့ဒီလို ဖော်ပြ ရှင်းလင်းခဲ့ပါတယ်။ ရတနာ

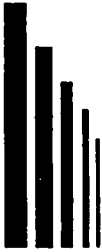
ဘာဝကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချုပ်

၁၄၉

သုံးပါးရဲ့ဂုဏ်တော်ပေါင်း ၂၄ ပါးနဲ့ ၂၄ ပစ္စည်း ပဋ္ဌာန်းဆက်မိကြပုံကိုပါ နောက်ဆက်တွဲ သဘောပေါက်ခွင့် ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ။

(အညွှန်း - ၁၃၅၇ ခုနှစ်ထုတ်၊ မဂ္ဂုဒ္ဓသကာ ကထာ)

ဗြဟ္မာဝိဟာရတရား လေးပါးဘာကြောင့်ထား (ဝါ) အမြတ်ထွက်သော နေနည်းလေးမျိုး

လောကကြီးမှာ ဗြဟ္မာစိုရ်တရား ရှားပါးလာပြီဆိုတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ညည်းညူသံတွေ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြားဖူးကြပါလိမ့်မယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ မေတ္တာ ကရုဏာတရားခေါင်းပါးလာပြီ။ မုဒိတာနဲ့ ဥပေက္ခာတရားလည်း ရှားပါးလာပြီဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။ အဲ့ဒီမေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ တရားများဟာ ဗြဟ္မာကြီးတွေ လက်ကိုင်ထားလေ့ရှိလို့ ဗြဟ္မာဝိဟာရ တရားလေးပါး (ဝါ) ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးလို့လည်း ဆိုရပါတယ်။ အရိယာသူတော်စင်ကြီးတွေဟာ ဒီတရားလေးပါး လက်ကိုင်ထားပြီး အမြတ်ထွက်သောနေနည်းနဲ့

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချုပ်

နေလေ့ရှိပါတယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဘယ်လို ဥပမာ ပြထား သလဲဆိုရင် -

- (က) တစ်ဦးသည် ငွေကို ရအောင်စု၍ စုမိသမျှ အတိုးချထား၏။
- (ခ) တစ်ဦးကား ငွေကို အတိုးဖြင့် ရှေးငှား၍ ဖဲကစား၊ ဘိန်းစား၊ အရက်သောက်စားပစ်၏။

ထိုနှစ်ဦးတို့တွင် (က) အမှတ်ပြသည်သာ အမြတ်ရသွား မည်။ မြတ်ပြီးရင်း မြတ်နေမည်။ (ခ) အမှတ်ပြထား အရှုံးပေါ်အရှုံးဆင့် ၍ ရှုံးပြီးရင်း ရှုံးရင်းသာတည်း။

ဗြဟ္မာစိုရ်တရားလေးပါး လက်ကိုင်ထားသူဟာလည်း ဘဝ မှာ အရှုံးမရှိ၊ အမြတ်ချည်း ထွက်လိုသာ နေပါတယ်။ ဒီတရားလေးပါး ဟာ ဘာကြောင့် ဘယ်ပုံ အမြတ်ထွက်စေပါသလဲ။

(က) မေတ္တာဖြင့် နေခြင်း

- ⊗ မိမိသည် ဘေးရန် မတွေ့ချင်ပါ။
မိမိ၌ ဘေးရန်ကင်းချင်သလို တစ်လောကလုံးကိုလည်း ဘေးရန် ကင်းစေချင်သော တစ်ကိုယ်ချင်း စာနာထောက်ထား၊ ကိုယ်ချင်း စာတရားဖြင့် အမျှမေတ္တာ ပွားများပို့သနေခြင်းမျိုးသည်လည်း ကောင်း။
- ⊗ မိမိသည် သောက မဖြစ်ချင်ပါ။
မိမိ၌ သောကကင်းချင်သလို တစ်လောကလုံးကိုလည်း မိမိနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ သောကကင်းစေချင်သော စိတ်ထားဖြင့် အမျှ မေတ္တာပွားများ ပို့သခြင်းမျိုးသည်လည်းကောင်း။

⊗ မိမိသည် စိတ်မဆင်းရဲလိုပါ။
 မိမိ၌ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ကင်းချင်သလို တစ်လောကလုံးကိုလည်း
 မိမိနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ စိတ်မဆင်းရဲစေချင်သော စိတ်ထားဖြင့်
 အမျှမေတ္တာပွားများ ပို့သနေခြင်းမျိုးသည် လည်းကောင်း။

⊗ မိမိသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချမ်းချမ်းသာသာ ထားလိုပါသည်။
 မိမိ၌ ချမ်းသာမှု အဝဝ ပြည့်ဝနေစေချင်သလို တစ်လောက
 လုံးကိုလည်း မိမိကဲ့သို့ပင် ချမ်းသာမှု အဝဝ ပြည့်ဝစေချင်သော စိတ်
 ထားဖြင့် အမျှမေတ္တာပွားများပို့သခြင်းသည် လည်းကောင်း။

အထက်ပါ လေးမျိုးတို့သည် မိမိရန်ကင်း ဒဏ်ကင်းနေစဉ်
 ထိုစိတ်ဖြင့် တစ်လောကလုံးသို့ ဖြန့်ဝေပို့လွှတ်နည်းများ အဖြစ်ပို့သ
 နေခြင်းများဖြစ်၍ အမျှမေတ္တာပို့နည်းဆိုရင် -
 အဝေရာဟောန္တ၊မှ သုခိ အတ္တာနံ အထိ။

(ခ) ဂရုဏာဖြင့် နေခြင်း

တစ်ဖန် မိမိကား ကိုယ်၏ အညှဉ်းပန်းခံနေရသော ဒုက္ခမျိုး
 မရှိ၊ အခြားတို့မှာမူကား အချုပ်နှောင်ခံနေရခြင်း၊ အရိုက်နှက်ခံနေရ
 ခြင်း၊ အစာရေစာ ပြတ်တောက်နေခြင်း စသည့် ကာယိက ဒုက္ခများ
 အလူးအလှိမ့် ခံစားနေကြရရာသည်ကို မျက်မြင်နားကြားအားဖြင့်
 လည်းကောင်း၊ အတွေးအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ သိနေဆဲရှိရာ ၎င်းတို့ကို
 သနားစိတ်ဖြင့် မျှော်၍ ထိုသူအားလုံး ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ကြပါစေ ဟူ၍
 ပွားပို့နေခြင်းမျိုးသည် ကရုဏာ။ မေတ္တာပို့ ဆိုရင် ဒုက္ခာ မုဉ္ဇန္တ။

(ဂ) မုဒိတာဖြစ်နေခြင်း

တစ်ဖန်လည်း မိမိ၌ကားရပြီး ဘဝနှင့် စည်းစိမ်များ မြရန် မသေချာပေ။ သို့မဟုတ် ထိုအဆင့်မိ ဘဝစည်းစိမ်မျိုးကို လက်ဝယ် မရောက်သေး။ အခြားတို့မှာမူကား အဆင့်အတန်းမီသော ထိုဘဝ ထို စည်းစိမ်မျိုး ကိုယ်စီကိုယ်၌ ခံစားနေကြပြီ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထိုသူ အားလုံး တို့ကို မှန်းမျှော်၍ အကြင် ... အကြင် လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ဆုပ်ကိုင်ထားမိပြီး သော ဘဝသုခ၊ ဘောဂသုခတို့အောက် ထိုသူများ မယုတ်လျော့ကြပါ စေနှင့် ဟူ၍ ဝမ်းမြောက်စိတ်ဖြင့် ပွားပို့နေခြင်းမျိုးသည် မုဒိတာ၊ မေတ္တာ ပို့ဆိုရင် သမ္ပတ္တိ တောမာဝိဂစ္ဆန္တိ။

(ဃ) ဥပေက္ခာဖြင့် နေခြင်း

နောက်ထပ်တစ်ဖန် မိမိ လက်လှမ်းမမီသဖြင့် ဆိုးကြောင်း ကောင်းကြောင်း ကြားမိပါသော်မှ မိမိ ဝင်မကူသာရှိနေသော တစ်လော ကလုံးကြီး ဖြစ်မှုပျက်မှုများသို့ စိတ်မှန်းလှမ်းမျှော်၍ ထိုသူအားလုံး တို့သည် ကိုယ်ပြုသည် ကံအတိုင်း စံရ၊ ခံရခြင်းမျှသာ၊ မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်၏ ပယောဂကြောင့် စံရခံရသော်ကား မဟုတ်ဟူ၍ ကံသာ လျှင် အမှုသည် ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်နိုင် ကြပါစေဟူ၍ ပွားပို့နေခြင်း မျိုးသည် ဥပေက္ခာ၊ မေတ္တာပို့ဆိုရင် သမ္ပတ္တ သတ္တာ ကမ္မသကာ။

ဆိုခဲ့ပြီး မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ လေးမျိုးတို့ကို ပွား၍ နေတတ်သောသူသည် -

- (က) မိမိနှင့် တန်းတူများအပေါ် ပြိုင်ဆိုင်ရမှု မာနမဝင်တော့ပါ။
- (ခ) မိမိအောက်များအပေါ် ဝန်တိုမှု မစ္ဆရိယလည်း မဝင်တော့ပါ။
- (ဂ) မိမိအထက်တို့အပေါ် မနာလိုမှု ဣဿာလည်း မဝင်တော့ပါ။
- (ဃ) မသိသူတို့အပေါ်၌ စိတ်မဝင်ဆန့်မှု မောဟလည်း မဝင်တော့ပါ။

ထိုအယုတ်တရားဆိုး လေးမျိုးတို့ မဝင်သာတော့ခြင်းကြောင့် ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းမှ ဖြစ်သော ချစ်ကြွေး၊ မုန်းကြွေးများလည်း မတင်တော့ပါပြီ။ ထိုကြွေးများ မတင်တော့ပါလျှင် မိမိလုပ်သမျှမိမိသာ ရစေတော့ရကား အမြတ်ဘဝချည်း ရစေပါမည်။ သို့ကြောင့် ထိုလေးမျိုးသော စိတ်ထားဖြင့် နေလေ့ရှိသောသူကို အမြတ်ရသမားဟူ၍ သမုတ်ကြပါသည်။ “သူမြတ်ဘွဲ့ထူး” ဆွတ်ခူးရရှိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမြတ်သော နေခြင်းမျိုးကို -

ဘုရားရှင်သည် လင်းလွန်းဗောဓိပင်အောက်ဝယ် ဝုန်ရက်လုံးလုံး တစ်လောကလုံးသို့ ဖြန့်ဝေပို့လွှတ်ကာ နေတော်မူခဲ့ပါသည်။ ထိုမှစ၍ ၄၅ ဝါ တိုင်အောင်ပင် ထိုစိတ်ထားတော် လေးမျိုးတို့ဖြင့်သာ နေတော်မူခဲ့ပါသည်။ ၎င်းကို အာရုံပြု၍ ဦးစွာ မိမိအတွက် ထိုမေတ္တာဆုကို တောင်းပါ။ ထို့နောက် မိမိရသကဲ့သို့ တစ်လောကလုံးလည်း ကိုယ်စီကိုယ်၎င်း အညီအမျှ ကြေပါစေရန် မုန်းမျှော်၍ အမျှမေတ္တာပို့လွှတ်ပေးပါလေ။

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အဲ့ဒီလို ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အလင်းပြတော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မိမိဘဝနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ကမ္ဘာလောကကြီး ကောင်းစားချမ်းသာစေချင်ရင် မေတ္တာ၊ တရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ ဆိုတဲ့ ဗြဟ္မာပိဟာရ တရားလေး ပါး

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဖေါင်းချင်

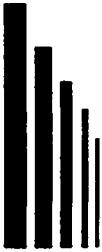
၁၅၅

လက်ကိုင်ထားရမယ်လို့ ဆိုချင်ပါတယ်။ ဒါသည်ပင်လျှင် အမြတ် ထွက်သော ဘဝနေနည်း စစ်စစ်ဖြစ်ကြောင်းပါဌာ။ ။

(အညွှန်း-၁၃၅၇နှစ်ထုတ်မဂ္ဂဇာတကထာ၊

စာ ၁၂၆မှ ၁၂၉အထိ)

ရွှေငွေမြပတ္တမြား ဘာကြောင့် ဆောင်ထားကြပါလိမ့်

ကိုယ်မြတ်နိုးရာ ရတနာ ...

လောကီနယ်ပယ်မှာတော့ ကိုယ်မြတ်နိုးရာ ရတနာ လုပ်နေ
ကြတာပါပဲ။

ရွှေငွေ စိန်ကျောက်တွေ မက်လောက်စရာ လိုချင်စရာမြတ်
နိုးစရာ ဖြစ်လေတော့ ဒါတွေသာလျှင် လောကီရတနာလို့ ဆိုကြတာပဲ။
ရွှေ ငွေ စိန် ကျောက်တွေ ဇယ်တောက်ပြီး မကစားနိုင်တဲ့ ဆင်းရဲသား
မိသားစုအကြား သားကလေး၊ သမီးကလေးတွေ မွေးလာပြန်တော့
မြတ်နိုးစရာပဲမို့ သားရတနာ သမီးရတနာလို့ ဆိုကြပြန်တာပဲ။ ဒါ့ကြောင့်
ရတနာဆိုတာ မြတ်နိုးရာကို ခေါ်တာပါလေ။ ရွှေ ငွေ စိန် ကျောက်တွေ

ပုဂ္ဂိုလ်စာပေတိုက်

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချင်

ဆိုတာ လူတို့အတွက်သာ ရတနာ၊ နွားတို့အတွက်ကား ရတနာမမည် ထိုက်တော့ပြီ။ ရွှေ ငွေ စိန်ကျောက်တွေ နွားကို သွားကျွေး၊ လှည့်တောင် ကြည့်မည် မဟုတ်ပြီ။ နွားတို့အတွက်ကား မြက်သာလျှင် ရတနာ၊ မြက် သာလျှင် မြတ်နိုးရာ တန်ဖိုးအမှန် ... ။

ဒါကြောင့် လောကီရတနာဆိုတာ ပညတ်နယ်အတွင်းက တန်ဖိုး စံနှုန်းသတ်မှတ်ချက်မျှသာ။ ဒီနေ့လူတွေ ရွှေငွေမြဲပတ္တမြားစတဲ့ ရတနာကြွယ်ဝမှု ချင်းပြိုင်နေကြတယ်။ တစ်ကယ်က ဒီရွှေငွေ ရတနာ တွေရဲ့ ငွေတန်ဖိုးနှုန်းထား ကြီးမြင့်မှုဟာ မူလ ပဓာနတန်ဖိုး မဟုတ်ပါ။ ရွှေ ငွေ ရတနာတွေရဲ့ မူလဂုဏ်သတ္တိဟာ ဂုဏ်ပြိုင်စရာ ကြားဝါစရာ အဆင့်အတန်း သတ်မှတ် ဖော်ပြရန်အတွက် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဒီလောကီ ရတနာတွေကို လူတွေ ဘာကြောင့် ဝတ်ဆင် သုံးဆောင်ခဲ့ကြပါသလဲ။ မူလ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ဝါကြွား ဂုဏ်ပြိုင်ဖို့ မဟုတ်ကြောင်း ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဖော်ထုတ်ရှင်းပြချက်များနဲ့ ညှိနှိုင်း တိုက်ဆိုင် သုံးသပ်ကြည့်ကြပါကုန်။

“ ရွှေတို့ ကြေးတို့ဆိုတာ အလွန်အေးတဲ့ မြေဆီက ဖြစ်လာ တာ။ ဒါကြောင့် သူတို့ဓာတ်သတ္တိက အလွန်အေးတယ်။ ဒါကြောင့် ရွှေ တို့ ကြေးတို့ ဆောင်ထားရင် ပူတဲ့စိတ်ကလေး အေးပြီး နွေးတဲ့ ကိုယ် လည်း အေးမြစေတတ်တဲ့အတွက် ဆောင်ထားရတာ။ ငွေ ဆိုတာက တော့ ကိုယ်မှာ ဖြစ်တဲ့ အဆိပ်တောက်တွေ ဓွာချပစ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်။ ကလေးတွေကို ငွေခြေကျင်း ငွေဖြူကလေးတွေ ဆွဲပေးထားရတာ အဆိပ် တောက်ရှိတဲ့ မြေ၊ ကင်းစတဲ့ အကောင်တွေ ရှောင်သွားအောင် လို့၊ မြကတော့ စီးပွားတတ်အောင်လို့၊ ကျောက်စိမ်းနဲ့ မြ သဘော

အတူတူပဲ။ ပတ္တမြား ကျတော့ စိတ်ရဲရင့်ခြင်းကို ဖြစ်စေတယ်။ ရှေးက ရှင်ဘုရင်တွေ ပတ္တမြားဆောင်လေ့ရှိတာ ရဲရင့်စိတ်ကြီးမားအောင်လို့၊ ပုလဲ ကတော့ ကျက်သရေကို ဖြစ်စေတတ်လို့ ဆောင်ထားလေ့ရှိကြ တယ်။

“ရတနာလို့ ခေါ်တဲ့ တွင်းထွက်ကျောက်မျက်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဓာတ်သတ္တိနဲ့ လူတွေကို အကျိုးပြုတဲ့အတွက် အသုံးတည့် တယ်။ အသုံးတည့်တော့ မြတ်နိုးကြတယ်။ မြတ်နိုးကြလို့ ရတနာလို့ ဆို ရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် လောကီရတနာတွေ ဆိုတာပညတ် နယ်ပယ်ထဲက သတ်မှတ်ချက်တွေပဲ။ ရှင်ဘုရင်အတွက် ပြည်တန်ပတ္တမြားကြီး ဖြစ်ပေ မယ့် မျောက် သွားကျွေးတော့ ငှက်ပျောသီး တစ်လုံးသာ ရတနာပေါ့။ အသုံးတည့်ရာ မြတ်နိုးရာကိုပဲ ရတနာလို့ ဆိုနေကြတာ မဟုတ်လား။”

“တို့ ဘုရားတရား သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးကတော့ လူ နတ် ဗြဟ္မာ ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံလုံးအတွက် အားကိုးရာ မြတ် နိုးရာ ဖြစ်လို့ ရတနာမြတ်သုံးပါးသာ ရတနာအစစ် ဖြစ်တယ်။”

သရဏာဂုံသုံးပါးရဲ့ တန်ဖိုးကို ဖော်ထုတ်ရင်း ရွှေငွေ ပတ္တမြား စတဲ့ လောကီရတနာတွေရဲ့ မူလအသုံးကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးက သာသာလေး ပြောသွားလိုက်တာ ကျွန်တော်တို့ အတွက်တော့ ကြောင်း ကျိုးခိုင်လုံတဲ့ သုတအဖြစ် မှတ်သားခဲ့ရပြန်ပါပကော။

(အညွှန်း - ၁၉၉၇ နတ်တလှတောရတနာပွဲမှ၊
ဇင်မတ်လထုတ် အနုပုဒ္ဓိကကထာ၊ စာမျက်နှာ ၁၂၇)

ကာမဂုဏ်ခံစားရုံ့အား ဘာကြောင့်ကြီးခဲ့ရ

၁၉၉၆ ခုနှစ် ...

ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး သံလွင်အရှေ့ခြမ်း သုဝဏ္ဏ
သျှမ်တောင်မှာ သီတင်းသုံးနေစဉ် ကျွန်တော်တို့ အရောက် သွားဖူး
မြော်ခဲ့စဉ်က ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အကျင့်မြတ် သီလ
သိက္ခာနှင့် ဆက်စပ်ပြီး “အဗြဟ္မာ စရိယာ” (မမြတ်သော အကျင့် -
မထုန်မှီဝဲသော အကျင့်) နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ...

“ဘာဖြစ်လို့ မမြတ်တာလဲ၊ ဘာကြောင့် မမြတ်တာလဲ” လို့
အမေးရှိခဲ့ဖူးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ နှုတ်ဆိတ်နေစဉ်မှာပဲ ဆရာတော်ဘုရားကြီး

က ...

“ မမြတ်တာ ရှုံးလို့ပေါ့ဗျ။ ရှုံးတာ ဘာကြောင့် ရှုံးတာလဲ ”

လို့ အဖြေနဲ့ တစ်ဆက်တည်း အမေးရှိတော်မူပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့ နှုတ်ဆွဲအနေလျက်က ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ အဖြေကို ငုံ့လင့်နေ လျက် ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံတော်မှ ရေတံခွန်စီးကျသ ကဲ့သို့သော အဖြေမှာကား ...

“ သားမယား လုပ်ကျွေးနေတယ်ဆိုတာတွေ လင့်ဝတ်မယား ဝတ် ဆိုတာတွေ လူကြားကောင်းအောင် ပြောနေတာ၊ အရင်းခံက ကြိုက်စိတ်တကုာ ကြိုက်စွဲတကုာ ပူဆာတဲ့အတိုင်း ကာမဂုဏ်ခံစား ချင်လို့၊ ဟုတ်မဟုတ် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ကြည့်ပြန်မေး၊ တစ်သက်လုံး ကျွေးမွေးသုတ်သင် ပညာသင်ပေးလိုက်တဲ့ မိဘကျတော့ ကျေးဇူးကြီး ပါတယ် ပြောပြီး အနန္တဂိုဏ်းဝင်ဆိုပြီး လုပ်ကျွေးကြလို့လား၊ ပြုစုကြ လို့လား၊ လင်မယားချင်း ကျတော့ပြုရလိုက်ကြတာ၊ တယ်ပြီး ဝတ္တရား ကျေချင်ကြတာပဲ၊ မိဘလုပ်ကျွေး မိဘကျေးဇူးဆပ်တာ မြတ်တယ်ဆို တာ နားလည်ရက်နဲ့ လင်လုပ်ကျွေး မယားလုပ်ကျွေးနဲ့ အမြတ်မှ အရှုံး သို့ကူးသွားတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ အဲ့ဒါကြောင့်ပဲ အဲ့ဒီအချိန်ကစပြီး အဲ့ဒီ ကာမဂုဏ် မေထုန်အကျင့်တွေက စပြီး တို့လူသားတွေ အမြတ်မှ အယုတ်သို့ လျောကျလာခဲ့တယ် ” လို့ အစချီပြီး ကာမဂုဏ် ခံစား ရှုံးအား ဘာကြောင့် ကြီးခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဟောပြ သွန်သင်ပါတော့တယ်။ မင်္ဂလာစာရကကထာ ကျမ်းစာမှာလည်း ဒီသဘော စောကြော ဖော်ပြ ခဲ့ပါတယ်။

အရွယ်ရောက်စ လင်စိတ် မယားစိတ်တွေ မပေါက်ကြခင်က သားတို့ သမီးတို့ စိတ်ကြည်လင် လန်းဆန်းနေကြတယ်။ စိတ်ထား

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဖေါင်းချင်

တွေလည်း တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန် မြင့်မားနေတတ်ကြလေတယ်။ ဟော ... အားလုံးထဲမှာ သူ့ကိုမှ သူ့ကို ဖြစ်လာပြီ။ သည်အချိန်က စပြီး အလိုမကျမှု၊ အားမရမှုတွေကနေ စိုးရိမ်ပူပန်မှု၊ စိတ်မချမှု၊ ငါ့ပိုင် သိမ်းပိုက်လိုမှုတွေ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ တက်လာ လိုက်ကြတာ ကြည် စိတ်ပျောက်လို့ နောက်စိတ်တွေ ဖောက်လာခဲ့ကြပြီ။ အချိန်ရှိသရွေ့ တစ်ယောက်တည်းအတွက် ကြံကြံမယ်၊ သူ့စိတ်မှ သူ့စိတ် တစ်ခု တည်း ဖြစ်လာကြမယ်။ သည်အချိန် ကိုယ့်အသက်ကိုတောင် သူ့ လောက် မချစ်တော့ဘူး ဆိုကတည်းက သူ့အောက်ရောက်သွားပြီ ဖြစ် လို့ အောက်ကြိုနှံတဲ့ အောက်တန်းစားဘဝ လှလှကြီး ရောက်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား။ လိုသလို ရလာပြီဆိုပါတော့။

- မိ လိုစိတ်သည် ပိုစိတ်ကို ဦးခေါင်းနင်းလျက်က ရှေ့သို့ချည်း ရုန်း နေတတ်တယ်။
- မိ လိုစိတ်သည် အားမရမှုကို အပါခေါ်လျက်က ရှေ့သို့ချည်း အတင်း ရုန်းနေတတ်တယ်။

လိုသလိုရလို့ လိုဘဲပြည့်တယ် မထင်ကြလေနဲ့။ လိုလားတော့ နှစ်သက်၊ နှစ်သက်တော့ မြတ်နိုး၊ မြတ်နိုးတော့ တွယ်တာကြပြီ။ သည် လို ကိုယ်အမြတ်နိုးဆုံး ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေရတဲ့အချိန်ဘာကိုမှ နောက် ထပ်မသိ၊ မြတ်သော ဘုရားအာရုံ၊ တရားအာရုံ၊ သံဃာ အာရုံတို့ကား အနားမှ သီခွင်မရပြီ၊ ရှိသမျှအား မယားမှတစ်ပါး၊ တခြား မသုံးလိုပြီ။ ရှိသမျှစည်းစိမ် မယားအိမ်ကလွဲလို့ တခြားအိမ် မပို့လိုပြီ။

သို့နှင့် အပေါင်းကြာလို့ အပိုကြေးပြ ကိုယ်ဝန်ရလာကြပြီ ဆို ကတည်းက သားဟယ် သမီးဟယ် ထွက်မလာခင်က ကြိုတင်ချစ်ခြင်း

ဖြင့် ချစ်နေကြပြီ။ မိဘအိမ်နေလျှင် ရရှိငွေ မိဘလက်ထဲ မအပ်လိုပြီ။ ရပစ္စည်း မိဘကိုချည်း ပုံမပေးလို၊ ယောက္ခမဆိုလျှင်တော့ ထို့ထက် ဆိုး ပြီ။ သမီးဘက်ကလည်း ပြုသမျှ ဝေယျာဝစ္စလင်တစ်ဦးတည်းသာ ဖြစ် စေလိုတယ်။ လင့်အဝတ်ကိုသာ လျှော်လိုပြီး လင်စားဖို့ကိုသာ ချက် ပြုတ်လိုပြီး မိသော၊ ဖသော၊ အစ်ကိုသော၊ မောင်သော မရောလိုပြီ။

လင်နဲ့မယား အလိုကျလာကြသလောက် မိဘနဲ့နေရမှာကို အလိုမကျချင်မိ၊ မိဘ ပေးကျွေးရမှာကိုလည်း အလိုမကျချင်မိ စိတ် ထားတွေ ဘယ်လောက်ယုတ်လာကြသလဲ။ သို့နှင့် အိမ်ခွဲဖို့ကြိုးစား၊ တို့နှစ်ဦးသား လွတ်လပ် ပျော်ရွှင်စွာ နေကြဖို့လို့ စဉ်းစားကြပြီး တစ် ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အိမ်ခွဲဖို့၊ အိမ်ခွဲဖို့ရဲ့နဲ့ပဲ မိဘ သပိတ်မှောက်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။

ခကြာပါချေ။ လောကကြီးမှာ နှစ်ယောက်ထဲ ထင်နေရာမှ သားတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ဟော ... နောက်တစ်ယောက်... နောက် တစ်ယောက်နဲ့ လမ်းပေါက်လျှင် သာသလောက် ဧည့်သည် (သား သမီးတွေ) တသိကြီး ရောက်လာကြလေရဲ့။ လူပျိုဘဝ အပျို ဘဝတုန်း က ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စိတ်ကလေးနဲ့ ကျောပြင်မှာ ဘို့မရှိခဲ့။ လင်ဟယ် မယားဟယ် ဖြစ်လာကြတော့ ငါ့မယားစားဖို့၊ ငါ့လင်စားဖို့နဲ့ ဘို့တစ်လုံး ပြီးတော့ နှစ်လုံး ... သည်လိုနဲ့ ဘို့တွေ ပေါက်လာကြတာ ဘို့တစ်လုံး နွားထက်ရုန်းအား ကောင်းလာခဲ့ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရှိသမျှ ဥစ္စာ၊ ရှိသမျှ မေတ္တာ သားသမီးတွေ အပေါ်မှာ သာ ပုံလိုက်ပြီ။ ... သည်လိုနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ပင် မသဒ္ဓါ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ပင် မငဲ့ ညှာဘဲ မယားအတွက် သားသမီးအတွက် လိုစိတ်များများနဲ့ လက်ကား

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဖေါင်းရပြီ

ရား။ ရွေးကားရား ကြိုးစားလာခဲ့ကြတာ စွဲသလောက် ကိုယ်သာ နာပြီး နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေပဲ။

ဒါတွေဟာ မယားယူ လင်ယူမိခဲ့ကြလို့ ယုတ်လာခဲ့ကြတာ တွေ မဟုတ်လား။ သေတောင်မှ သည်စိတ်များနဲ့ သေလျှင်အိမ်ထောင် မှ အပါယ်ထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့စံကြရဦးမှာ။ စိတ်ထားယုတ်လို့ ရုပ် ဓာတ်ညံ့လာကြတာ။ လင်ယူသားမွေး အိမ်ထောင်ရေး ဖက်ခဲ့ကြလို့ပဲ။ ကိုယ့်မိ ကိုယ့်ဖ ကိုယ့်ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေပစ်ပြီး သူတစ်ပါးသမီး ခေါ်ယူလုပ်ကျွေးနေရတာထောက်လျှင် ဘယ်လောက်ယုတ်လို့ ဘယ် လောက် အရှုံးပေါ်နေပြီ ဆိုတာ ခန့်မှန်းသာကြည့်ကြပေရော။ သမီးတို့ မှာ ကိုယ့်မိကိုယ်ဖ၊ ကိုယ့်မောင်၊ ကိုယ့်ဖား အသာထားပြီး သူတစ်ပါး သား လက်ခံပေါင်းသင်းကာ လင်ညှင်းလျှင်ခံ၊ လင် မာန်လျှင်ခေါင်းငုံ့၊ လင်ပြုံးလျှင် ပြုံးတုံ့တုံ့နဲ့ ပြုသမျှဒဏ်ခံနေရတာ ထောက်လျှင် ဘယ် လောက်အထိ ယုတ်ပြီး ဘယ်လောက်အထိ အရှုံးပေါ်နေတယ် ဆို တာ ရိမ်မိကြပေကရော။

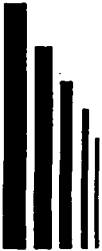
သို့ကြောင့်လည်း သည်လင်ခန်း မယားခန်းကို မမြတ်သော မေထုန်အကျင့် လို့ ဆိုတာ။

ဒီလောက်ဆိုလျှင် ကာမဂုဏ်ခံစား ရှုံးအား ဘာကြောင့် ကြီးခဲ့ ရကြောင့် ပေါ်လွင်ပေပြီ။ အရှုံးကို သိလျှင် အမြတ်ကို လှမ်းမြင်သာပြီမို့ မြတ်သော သိက္ခာစဉ် တင်နိုင်ကြပါစေသတည်း။

(အညွန့်-ဇွမ်း သုဝဏ္ဏသျှင်တောင်ကြွင်း၊
ဇွန် ၄ ရက်ထုတ် မင်္ဂလာစာရက ကထာ စာ ၁၅၅၂ မှ ၁၅၅၃ အထိ)

ပဋိပစာပေတိုက်

ရဟန်းသံဃာတို့ကို ဘာကြောင့်ဖူးမျှော်

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “လောကဝေါဟာရ” တွေကို ဓမ္မအမြင်နဲ့ သီးသန့်အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပေးလေ့ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဥပမာ ပေါက်ကရံ လေးဆယ်၊ မသိမသာ၊ ဖြုန်းစားကြီး၊ သည်းခံ ... စတဲ့ ဇန့်စဉ်သုံး ဝေါဟာရတွေရဲ့ ဓမ္မအဓိပ္ပာယ်ကို မကျဉ်း မကျယ် လွယ်ကူစွာ နားလည်နိုင်အောင် ရှင်းပြပေးထားပါတယ်။ ဝေါဟာရ ၅၃ ခုကို စုစည်းပြီး ဗောဓိမြိုင်စာစဉ်က ၉၉ ဖေဖော်ဝါရီလမှာ “မျက်နှာဖုံးများကို ရွာချခြင်း” ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ စာတစ်အုပ် ထုတ်ခဲ့ပြီး ပါပြီ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ သြဝါဒခံ ရန်ကုန် သာဟိကာ အသင်း ကလည်း “ဉာဏ ဒဿန ကထာ” လောကကို ထွင်းဖောက် ရှုမြင်နည်း ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ၉၆ အောက်တိုဘာလ ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

ဟန့်ပစာပေတိုက်

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါ်ဒီးချစ်

အဲဒီစာအုပ်မှာတော့ နေ့စဉ်သုံးစကားလုံး ၃၂ ခုရဲ့ ဖွင့်ဆိုချက်တွေ လေ့လာသိမှတ်ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တရား လိုလားသူများ သာမက မြန်မာစာ အဓိက ကျောင်းသားကျောင်းသူများ၊ မဟာဝိဇ္ဇာတန်း ကျောင်းသားကျောင်းသူများ၊ မြန်မာစာ သုတေသီပညာရှင်များ အားထားလေ့လာရမယ့် ရှားရှားပါးပါး စာအုပ်ကောင်းများ ဖြစ်ပါတယ်။

၁၉၉၄ ထုတ် မင်္ဂလာစာရဏ ကထာမှာလည်း "ရဟန်း သံဃာ" ဖွင့်ဆိုချက်နဲ့ ရဟန်းသံဃာတော်တို့ကို ဘာကြောင့် ဖူးမျှော်ရတယ်ဆိုတာ ဖွင့်ဆိုပေးထားပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာမှန်သမျှ ရဟန်းသံဃာတို့ကို နေ့စဉ်ဖူးမျှော်နေရပေရာ ဘာကြောင့်ဖူးမျှော်ရတယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းကွဲကွဲပြားပြား သိသင့်လှပါတယ်။

ရဟန်းဆိုတာ ... ရန်ကိုအောင်လို့ ပူဇော်အထူးကို ခံယူထိုက်သူတို့ရဲ့ အမည်၊

သံဃာဆိုတာ ... ဘုရားရှင်နဲ့ အမြင်တူ အကျင့်တူသူတို့ရဲ့ အခေါ်အဝေါ်၊

၎င်းတို့ ဝတ်ရုံထားသော သင်္ကန်းတော် တို့ဟာ ပူဇော်အထူး ခံထိုက်သူလူ၍ အများတို့သိအောင် လွှင့်ထူထားတဲ့ အလံတံခွန် (သို့) စစ်ပွဲအောင်သဖြင့် လွှင့်ထူထားတဲ့ အောင်လံတော်၊ အဲဒီ အောင်လံနဲ့ တွဲဖက်ထားတဲ့ ရုပ်ရည်ရူပကာယတော် ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း ရန်မီးငြိမ်းလို့ အေးဆေးသော မျက်နှာထား၊ ရန်သူလွတ်လို့ တည်ကြည်သော ဣန္ဒြေ၊ ရန်အောင်ထားလို့ ကလက်မှု ကင်းသော တတ်ကြွမှု (လန်းဆန်းမှု) အသွင်၊ သည်လိုဝင့်ဝါ၍ အေးသော ကိုယ်တို့ကို ကြည့်မိ၍ သူမှာ ဆောင်းကြားသွား ခရီးသွားတွေလိုလည်း အမောပြေစေ

နိုင်တယ်။ ကိုယ့်ထံရှိ အပူမှန်သမျှ ငြိမ်းပြီး ကိုယ့်ထံ ကိန်းအောင်းနေ
သော ကိလေသာရန်သူတွေလည်း ငြိမ်ကျသွားစေနိုင်တယ်။

(မင်္ဂလာစာရကကထာ၊ ၈၁၃၈)

ကိလေသာ ငြိမ်းနေသဖြင့် သာမဏေ အမည်ရလေတဲ့ ထို
ရဟန်းဖျိုးတို့နဲ့ တွေ့လျှင် ဖူးလည်းဖူး၊ မျှော်လည်းမျှော်ကြရဦးမယ်ကွဲ့။
ဖူးပြီးမမျှော်လျှင်လည်း သားတို့အတွက် ရှေ့တက်လမ်းမရှိဘူး။ မျှော်ပြီး
မဖူးလျှင် အေးငြိမ်းမှုအပြည့် မရဘူး။

ဖူးတယ်ဆိုတာ... သူ့ဂုဏ်လို့က်ကြည့် စိတ်စိုက်ထည့်ထားတာ၊
မျှော်တယ်ဆိုတာ... “ဪ... သူ့လိုငါ ဘယ်တော့များ ဖြစ်မလဲ” လို့
တောင့်တတာ၊

အဲ့ဒီမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ရင်သွေးကလေးများနဲ့ ဆက်
ပြီး ဥပမာ ပေးပါတယ်။ ကလေးငယ်များ အရွယ်ရောက်စကြည့် မဝ ရှမဝ
ဖြစ်ကြပြီး သူတို့လေးတွေရဲ့ အလှနဲ့ ကျက်သရေကို အရိပ် တကြည့်
ကြည့် ပီတိတဝေဝေ၊ မခိုင်းရက် မစေရက် မပြောရက်နဲ့ ဖူးဖူးမှုတ် ထား
ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဖူးဖူးမှုတ်တယ်ဆိုတာ ရတနာ အပေါ်မြူမတင်
အောင် တင်သည့်မြူ ကွာကျသွားစေအောင်ပဲ။

ဒီပမာအတိုင်းပါပဲ။ ကိလေသာ အငွေ့အသက် ကင်းသဖြင့်
အေးငြိမ်းဖြူစင်နေတဲ့ ရဟန်းအသွင်ကိုများ ဖူးခွင့်ရလျှင် တောက်နေတဲ့
မီးတောက် ငြိမ်းစေနိုင်တယ်။ ကိုယ်ချင်း ရန်ဖြစ်နေကြတယ်၊ ရဟန်း
အသွင် မြင်မိတာနဲ့ တိတ်သွားပြီ။ ကိုယ်ချင်းတပ်မက် ငြိစွန်းမှုများနဲ့
တွေ့နေကြမယ်၊ ရဟန်း မိမိတို့ ရှေ့သို့လာရပ်လိုက်တာနဲ့ ပြေသွားပြီ။
ဒါက တင်သည့်မြူ ကွာကျစေတာပဲ။ ရဟန်းရဲ့ အေးသော ငြိမ်းသော

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချင်

အသွင်ကို လည်းကောင်း၊ ထိုအသွင်နဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ ဝင်းသောဝါ သော အရောင်အသွေးကို လည်းကောင်း၊ ကြည့်ခွင့် ရှုခွင့်ရချိန်မှာ ပူပန်မိတ် တွေ အေးမြလာတယ်။ နောက်ကျူစိတ်တွေ ကြည်လင်လာတယ်။ ဒါက ကျရောက်လာမည့် မြူမှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ဝင်းဝါတဲ့ အရောင် ဟာ သဒ္ဓါသွေးရှိသူကိုသာ လှုံ့ဆော်ပေးတတ်တာ...။

ဒီလို ဖူးတတ်အောင် သားတို့မှာ သဒ္ဓါနောက် ပညာပါရဦး မယ်။

ပညာပါတဲ့ သဒ္ဓါမှ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ သံဃာ ကွဲပြားစွာသိ၊ အကျင့်ဂုဏ် နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဂုဏ် အစုံညှိပြီး ပုဂ္ဂိုလ်စွဲလွတ်မယ့် ဖူးမြင်မှုမျိုးဖြစ်မှာ၊ သို့ မဟုတ်က လူခင်သလိုခင်၊ လူမင်သလို မင်ပြီး သံဃာအပေါ် လူပေါင်း ပေါင်းမိမှားလျှင် တစ်ဖက် ရတနာ သံဃာမှာလည်း မြူတင် စေနိုင် တယ်။

(မင်္ဂလာစာရကကထာစာဝဂ္ဂ-၁၄၀)

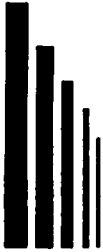
ဤမျှဆိုလျှင်

ရဟန်း သံဃာတို့အား ဘာကြောင့် ဘယ်လို ဖူးမြင်ရတယ် ဆိုတာ အမြင်ရှင်း ထင်လင်းလောက်ပေပြီ။

ရဟန်းသံဃာတို့အား ဖူးရုံမျှသာမက ၎င်းတို့လို ကိလေသာ ရန်စစ်အောင်နိုင်သူ ဘဝမျိုးသို့ မျှော်လည်းမျှော်ကိုးကြပါစို့။

(အညွန့် - ၉၄၊ မင်္ဂလာစာရကကထာ)

ဘဝစက်ယန္တရား ဘာကြောင့်ပျက်

ဘဝဆိုတဲ့ ဖြစ်စဉ်တန်းကြီးဟာ သံသရာဆိုတဲ့ လည်ပတ်မှု
ကြား လူးလွန်လိုက်ပါနေရတယ်။

လိုက်ပါနေရပုံချင်းတော့ မတူလေဘူး။ တချို့ဒုရွတ်တိုက်၊
တချို့အလိုက်သင့်။

“ဘဝပျက် နေပါပြီကွာ” ဆိုတဲ့ စကားလည်း ကျယ်ကျယ်
လောင်လောင် ကြားရတတ်ရဲ့။

ဘဝ ကိုယ်တိုင်သည်ပင်လျှင် စက်ယန္တရားတစ်ခုလို လည်
ပတ်နေခဲ့တာ။ ဘဝပျက်တယ်ဆိုတာ စက်ယန္တရားရဲ့ အစိတ်အပိုင်း
တစ်ခုခု သို့မဟုတ် တစ်ခုလုံး ပျက်သွားတာ။ ပြည့်စုံကောင်းမွန် ချောမွေ့
တဲ့ ဘဝမျိုးကို စာလိုပြောတော့ “သမ္ပတ္တိစက်” ၊ ဘဝပျက်ကိုကျတော့
“ဝိပုတ္တိစက်” ။

ပဏ္ဍိတစာပေတိုက်

ဘာဝကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချစ်

ဒီကနေ့ ဝိပုတ္တိစက်ယန္တရား ဝါးမြိခံနေရသူတွေက အများစု။

ဘဝ စက်ယန္တရား ဘာကြောင့် ပျက်ခဲ့ရပါသလဲ။

ဒက်ခနဲ ပြောရရင် အပျက်တရားတွေသာ သံသရာဘဝ ဘဝ တွေမှာ သိုမှီးခဲ့လို့။ အတက်တရား မပျက်တရားတွေအပေါ် မေ့လျော့ ခဲ့လို့။ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကတော့ ဆုတ်ယုတ် ပျက်ပြား ခြင်းမရှိစေတဲ့ "စက်လေးပါး" ဘယ်လို တပ်ဆင်လည်ပတ်သင့်တယ် ဆိုတာ ဒီလိုညွှန်ပြထားပါတယ်။

- ၁။ လုပ်ကွက်မှန် နေရာမှန်ကို စိစစ်ရွေးချယ်တတ်ခြင်း။
- ၂။ ရှေးဘုန်းရှေးကံအပေါ် လက်ရှိကံဆောင်း၍ ကောင်းစွာ ပြုလုပ် ခြင်း။
- ၃။ ကိုယ့်စိတ်ကို အကောင်းဘက်သို့ ပြုပြင်တည်ဆောက်ခြင်း။
- ၄။ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းကို ရှာဖွေ ပေါင်းသင်းခြင်း။

ဒီစက်လေးပါးရဲ့ သော့ချက်မှာ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်ပြုပြင်ခြင်း သာ အဓိက ပါတဲ့။

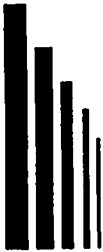
ဒီစက်လေးပါး အံဝင် ခွင်ကျ တပ်ဆင်မိလျှင် စက်ကောင်း အဖြစ်နဲ့ သံသရာဘဝ ခရီးနှင်လိုရာ နှင်လေတော့တဲ့။ ဒီစက်လေးပါး မပြည့်စုံ မမျှတ၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မပြုပြင်ရင် စီးပွားရေးမှာ ဝိသမလောဘ (မတော်မတရား အလိုကြီးမှု) ဝင်ရင် စီးပွားရေး ယန္တရား ပျက်မယ်။ လူမှုရေးမှာ ဝိသမမောဟ ဝင်ရင် လူမှုရေးမှာ အပျက်ကြီးနဲ့ လည်ပတ်ရမယ်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဝိသမရာဂ ဝင်ရင် အိမ်ထောင်ရေး လည်း အပျက်နဲ့ပဲ လည်ပတ်ရမယ် ဆိုပါတယ်။ ဘာသာရေး နိုင်ငံရေး တွေမှာလည်း ဒီသဘောပါပဲတဲ့။

လိုရင်းအချုပ်ကတော့ အတိုင်းထက်အလွန်သော လောဘ၊ မောဟ ရာဂ ဆိုတဲ့ "အကျင့်ပျက်" တွေ မွေ့နှော့ကာ ခံရလို့ ဘဝ စက် ယန္တရား ပျက်ရတယ်လို့ မှတ်သားအပ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အကျင့်ပျက် နေရာမှာ "အကျင့်ကောင်း" (သီလ)ကို အစားထိုးနိုင်ပါမှ စက်ပျက်တွေ စက်ကောင်းဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးက "စက် လေးပါး ရဲ့ သော့ချက်မှာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြုပြင်ခြင်းပဲ" လို့ ညွှန်ပြခဲ့ တယ် မဟုတ်ပါလား။

လုပ်ကွက်မှန်ကို အမြင်မှန်စိတ်နဲ့ ရွေးပြီး လုပ်ကွက်မှန်လာ ရင် ကံပေါ်မယ်၊ ကံပေါ်ရင် စိတ်အံ့မချော်တော့ဘဲ အမှန်လမ်းပေါ် လျှောက်နေရင် ပညာရှင်တွေရဲ့ အားပေးမှုနဲ့ သမ္မတ္တိစက် နောက်ပြန် လှည့်စရာ အကြောင်းမရှိ၊ ရှေ့ကို တည့်တည့်လည်စေပြီး ဘာမဆို လို သလိုဖြစ်ပြီလို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘဝစက်ယန္တရား ဘာကြောင့် ပျက်ခဲ့ရသလဲ အဖြေရှာရင် ဝိသမလောဘ၊ မောဟ၊ ရာဂဗျက်ဆီးလို့၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အကောင်းဘက်သို့ ပြုပြင် တည်ဆောက်ခြင်း မရှိခဲ့လို့ ... လို့သာ ဖြေဆိုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

(အညွှန်း - ၁၉၉၄ ထုတ်မင်္ဂလာစာရကကထာ စာ ၄၃)

မြတ်စွာဘုရား
သာဝတ္ထိရွှေပြည်မှာ
ဘာကြောင့်အကြာဆုံး
သီတင်းသုံး

ရစ်သား အာနန္ဒာ ...

နောင်အခါ၌ သဒ္ဓါတရားရှိကြသော ရဟန်း၊ ယောက်ျားများ၊ ဥပါသကာ ဒါယကာများ၊ ဥပါသိကာ ဒါယိကာမများသည် ဤလေး ဌာနသို့ လာကြကုန် လတ္တံ့။

- ၁။ မြတ်စွာဘုရား ဖွားတော်မူရာ လုပ္ပန်ဥယျာဉ်၊
- ၂။ သဗ္ဗညုတ ရွှေညက်တော်ကို ရတော်မူ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူရာ ဝုဒ္ဓဂယာ မဟာဗေဒိမဏ္ဍိုင်၊

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

- ၃။ ပစ္ဆိမဝဂ္ဂိ ငါးဦးတို့အား မြတ်စွာဘုရား တရားဦး မွေ့စကြာဟောမြတ်ရာ မိဂဒါဝုန်၊
- ၄။ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူရာ မလ္လမင်းတို့၏ ကုသိနာရုံ အင်ကြင်းရုံ၊

ရျစ်သားအာနန္ဒာ ... အကြင်လူတို့သည် ဘုရားဇူးခရီး လှည့်လည်မှုပြု၍ ကြည်ညိုစိတ်ဖြင့် သေလွန်ကုန်၏။ ထိုအားလုံးတို့သည် ဤခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီးသေလွန်ပြီးနောက် နတ်ရွာ သုဂတိသို့ ရောက်ကြကုန်လတ္တံ့။

(မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်)

အထက်ပါ လေးဌာနကို သွားရောက်ဖူးမြော် သံဝေဂယူသင့် တဲ့အတွက် အဲဒီလေးဌာနကို သံဝေဇနိယ လေးဌာနလို့ ခေါ်ဆိုပါတယ်။ သံဝေဇနိယ လေးဌာနကို သံဝေဇနိယမှာ မပါပေမဲ့လို့ ငုဒ္ဒဝင်မှာ အင်မတန် ကျော်ကြားတဲ့ နေရာထူးတစ်ခုကတော့ “သာဝတ္ထိ ရွှေပြည်” ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သာဝတ္ထိနဲ့ တွဲဖက်ပြီး ဇေတဝန် ရွှေကျောင်းကြီးဟာလည်း ယခုတိုင် ကြည်ညိုအောက်မေ့လို့ မဆုံးနိုင်တဲ့ နေရာ ဌာနတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။

အိန္ဒိယ တစ်ခွင်တစ်ပြင် ငုဒ္ဒဝင်မှာ ကျော်ကြားတဲ့ နေရာဌာန များသို့ လှည့်လည် လေ့လာ၊ ကြည်ညို ဖူးမြော်၊ အားထုတ် ပူဇော်ခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။ ငုဒ္ဒဝင်မှာ၊ မိဂဒါဝုန် စတဲ့ နေရာတွေလိုပဲ “သာဝတ္ထိ” ကို သုံးကြိမ် သုံးကျော့ ရောက်ခဲ့ရပါတယ်။ ရောက်တိုင်း ရောက်တိုင်းမှာ လည်း ဇေတဝန်ဥယျာဉ်တော်ကြီးထဲက မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံး ခဲ့ရာ ဂန္ဓကုဋ်ကျောင်းတော်ရာကြီးပေါ်မှာ အချိန်ကြာကြာ အားထုတ်

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါ်ဒေါ်ချစ်

ပူဇော်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံး တစ်ခေါက် ရောက်သွားတုန်းကတော့ အချိန် ဘယ်လောက်ကြာသွားသလဲ ဆိုရင် ဇေတဝန်ဥယျာဉ်တော်ရဲ့ ဝိတ်တံခါးကြီးများပင် ပိတ်သွားခဲ့ပါပြီ။ ည (၁၀)နာရီခန့်လောက်အထိ တရားထိုင်အပြီး ဂန္ဓကုဋ်ကျောင်းတော်ရာပေါ်မှာ ...

“သာဝတ္ထိဟာ သံဝေဇနိယ လေးဌာနမှာ မပါပေမဲ့ မြတ်စွာ ဘုရားရှင် အကြာဆုံး ဝါကပ်တော်မူခဲ့တဲ့ နေရာဖြစ်တယ်။ ဝါတော် ၂၁ ဝါမှ ၄၄ ဝါအထိ မဟာပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခါနီး အချိန်ထိ အကြာဆုံး သီတင်းသုံးခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ။ တခြားနေရာတွေမှာ တစ်ဝါ နှစ်ဝါ မျှသာ သီတင်းသုံးခဲ့တာလည်း ရှိတယ်။ သာဝတ္ထိမှာ (၂၄)ဝါ လုံးလုံး အကြာဆုံး သီတင်းသုံးခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ”။

ဒီလိုတွေး ဒီလို မေးခဲ့ပေမဲ့ ကျေနပ်အားရဖွယ် အဖြေမပေါ် ထွက်ခဲ့ပါ။

အိန္ဒိယက ပြန်လာပြီး မကြာမတင်ခင်မှာပဲ ရှမ်းပြည်နယ် အရှေ့ပိုင်း သုဝဏ္ဏသျှမ်းတောင်တော်မှာ သီတင်းသုံး သာသနာပြုနေတဲ့ ကျေးဇူးရှင် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားထံတော် အဖူးမြော် ရောက်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ မြတ်စွာဘုရား သာဝတ္ထိရွှေပြည်မှာ ဘာကြောင့် အကြာဆုံး ဝါကပ်တော်မူခဲ့ရသလဲဆိုတဲ့ အဖြေကို ကြောင်း ကျိုးခိုင်လုံစွာ ရခဲ့ပါတော့တယ်။

“ကုလားပြည်အနှံ့ ဘုရားရှင် သာသနာပြုတော်မူခဲ့တာပဲ။ သို့ ပေမယ့် ဘုရားကို ဘုရားမှန်းမသိ၊ တရားကို တရားမှန်းမသိလို့ ပေးကား ပေး၏ မရလိုက်တဲ့ ကုလားတွေ အများကြီးပဲ။ သာဝတ္ထိမှာ ကျတော့ ဝေဇနယျတွေဟာ ဘုရားမှန်း တရားမှန်း သံဃာမှန်းသိသိနဲ့ ဘုရား

စကား တရားစကား သံယာဇ်စကား နားထောင်လိုက်နာကြတယ်။

ဆိုကြပါစို့။ တို့အရပ်ထဲမှာတောင် ဖအေလုပ်တဲ့သူက သား သမီးတွေ အိမ်သွားလည်တယ် ဆိုပါစို့။ အရက်သောက် ဖဲရိုက်အလေ လိုက် ဆိုးမိုက်နေတဲ့ သားရဲ့အိမ်မှာ ကြာကြာနေပါမလား။ မိဘစကား နားထောင်ပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုဘက်မှာ လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ သားရဲ့ အိမ်ပျိုးမှာသာ ဖအေကြီး ကြာကြာနေချင်ပေမပေါ့။ အေး ... တို့ အဘ ဘုရား သာဝတ္ထိမှာ အကြာကြီးသီတင်းသုံးခဲ့တယ်ဆိုတာ ... ။

အဲ့ဒီတုန်းက သာဝတ္ထိမှာ လူဦးရေ ဆယ်သန်း (တစ်ကုဋေ) လောက်ရှိတဲ့အထဲမှာ သုံးပုံနှစ်ပုံ ခုနှစ်သန်းခွဲကျော်ကျော်ဟာ အရိယာ တွေရည်းပဲလို့ ဆိုတယ်။ သူတို့အပါယ်တံခါးပိတ်ကုန်ကြပြီ။ ဒီလောက် သန်းနဲ့ချီတဲ့လူတွေ အရိယာဖြစ်တယ်ဆိုလို့ ဘုန်းကြီးဝတ်၊ မယ်သီလ ဝတ်ပြီး ကျင့်ခဲ့တာလို့ မထင်ပါနဲ့။ သူတို့လည်း ခင်ဗျားတို့လိုပဲ အိမ် ထောင်သားမွေးရင်းက ဘုရားစကားအဆုံးအမကို ရိုရိုသေသေ တိတိ ကျကျ လိုက်နာကျင့်သုံးကြလို့ အရိယာတွေ ဖြစ်ကုန်တာပါ။ ဝိသာခါ ကြီး ခုနှစ်နှစ် သမီးနဲ့ သောတာပန်တည်ခဲ့တာပါပဲ။ ကြီးတော့ အိမ် ထောင်မပြုဘူးလား၊ ပြုလိုက်တာမှ မွေးလိုက်တဲ့ ကလေးတွေ မြေးတွေ တစ်သီကြီး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ဘဝနေနည်းက အာရုံ ခံစားမှုတွေ နောက် ကောက်ကောက်ပါလိုက်ပြီး မေ့မေ့မျောမျောကြီးနဲ့ နေတာ မ ဟုတ်ဘူး။ လောဘ ဒေါသနဲ့ နေတာမဟုတ်ဘူး။ တရားနဲ့နေတာ။ အပ္ပ မာဒ ဆိုတဲ့ သတိနဲ့နေတာ ... ။

နံနက်မှာ ဆွမ်း၊ ညနေမှာ ဆီမီးပန်းနဲ့ရေချမ်း သာဝတ္ထိနေတဲ့ ရဲ့ဒါနခန်း။

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချုပ်

၁၇၅

အသွားတဖြာ အလာတစ်ခန်း သတိတန်းလန်း သာဝတ္ထိနေ တို့ရဲ့ခြေချလမ်း ...။

အဲ့ဒီ စာချိုးလိုပဲ။ ထမင်းချက် ကုလားမကလည်း ဆန်ယူ ဆန် ရွေး ဆန်ဆေးမှ ပတ်မဉ်သလို အလုံးစုံအကုန်သိမှတ် သတိမပြတ်တဲ့ဗျ။ ငရှပ်သီးထောင်းတဲ့ ကုလားမလည်း ဒီလိုပဲ။ လယ်ထွန်တဲ့ ကုလားကလည်း ကြိမ်တို့ကြိုးဆွဲ သတိကဲလိုတဲ့ဗျ။ အဲ့ဒီလို ဘာလုပ်လုပ် လောကီပေါ်တွင် သတိတင်လျက်က တစ်ခါတည်း နှစ်လုပ်ပြီးစေတဲ့ ဘဝနေနည်းနဲ့ နေခဲ့ကြတော့ အတ္တလည်းမကြီးသာ၊ မာနလည်း မကြီးသာ။ ကိလေသာလည်း မဝင်သာတော့ဘူး။

ဟော ... နံနက်လင်းတာနဲ့ ဆွမ်းအုပ်ကိုယ်စီရွက်ပြီး ဘုရားရှင်နဲ့ အရိယာအရှင်သခင်ကြီးတွေ သီတင်းသုံးရာ ဇေတဝန်ရွှေကျောင်းတော်ကြီးကို ဆွမ်းပို့သွားကြပါတယ်။ ဒီလိုသွားရာမှာလည်း သွားသွားမှန်းသိ၊ ဘယ်ညာဖဝါး ဘယ်လိုသွားနေတယ်ဆိုတာ သိကြတယ်။

ကျောင်းရောက်တော့လည်း သတိမပြတ် မှတ်လျက်သာ နေကြသတဲ့။

ဆွမ်းကပ်ပြန်တော့လည်း သတိမပြတ် မှတ်လျက်ကသာနေကြသတဲ့။

ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ရောက်လို့ အိမ်မှကိစ္စ လုပ်ကြတော့လည်း ရှုမှတ်မှု သတိကလေး အမြဲကပ်ပါနေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့လုံး ဘာလုပ်လုပ် တရားနဲ့ သတိနဲ့ လုပ်နေတော့တာ။ ဟော ... ညနေချမ်းရောက်လာပြန်တော့လည်း ဘုရားရှင်နှင့် အရိယာအရှင်သခင်ကြီးများ သီတင်းသုံးရာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကိုလာပြီး ...

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

တချို့က သောက်ရေ၊ သုံးရေ ထမ်းလျက်က။ တချို့က ရှိုးရေ၊
ခြေဆေးရေ ရွက်လျက်က။ လက်တစ်ဖက်မှာတော့ ဆီမီး၊ နံ့သာ
တိုင်တွေ ကိုင်လို့၊ လက်တစ်ဖက်မှာ အမွှေးနံ့သာနဲ့ ပန်းတွေကိုင်လို့
သွားကြ လှူကြ လုပ်နေကြတယ်တဲ့။ ဒါနကုသိုလ် ဝေယျာဝစ္စ ကုသိုလ်
တွေကို သတိနဲ့အတူ ယူကြပြန်ရော။

အဲ့ဒီမှာ ပြောရဦးမှာပေါ့ဗျာ။

ပန်း ဆီမီး နံ့သာတွေ ဘာကြောင့် လှူတယ်ဆိုတာ .

ဘုရားရှင်နဲ့ အရိယာအရှင်သခင်ကြီးတွေ ပန်းကြိုက်လို့၊
အမွှေးနံ့သာ ကြိုက်လို့မှ မဟုတ်ပဲ။ ကြိုက်စိတ် မကြိုက်စိတ်တွေ ပယ်
ထားပြီးပြီပဲ။ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ပန်း ဆီမီး နံ့သာတွေ ကပ်လှူ ရသလဲ
ဆိုတော့

- ⊗ ပန်းကား ဘုရားနှင့် မိမိတို့အကြား ကာခြားထားရန်
- ⊗ ဆီမီးကား ဘုရားရှင်၏ အသရေတော် ပူးမြော်ရန်
- ⊗ နံ့သာတိုင်ကား မိမိတို့ ကိုယ်ညစ်အနံ့ ဘုရားထံ မယုံနံ့ရန်

ဒီလို ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းနဲ့ ကပ်လှူကြတာပါ။

ဒီလိုနဲ့ ဘုရားဖူး၊ တရားနာ၊ တရားလျှောက်လုပ်ကြပြီး အိမ်
ပြန်ရောက်လို့ အိပ်ကြတော့လည်း အမှတ်သတိကလေးနဲ့ အိပ်ကြသ
တဲ့ဗျ။ ဒီတော့ သာဝတ္ထိပြည်သူပြည်သားတွေရဲ့ တစ်နေ့တာဆိုတာ
အမှတ်သတိ ရှိနေခြင်းရဲ့ တစ်နေ့တာ။ ဒါ တစ်ရက်တည်းမဟုတ်၊
နှစ်ရက်လည်း မဟုတ်၊ တစ်သက်လုံး ဒီလို နေသွားကြတာပါ။

ဒါကြောင့် သာဝတ္ထိ ပြည်သူပြည်သား အများစုဟာ သော
တာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာအဖြစ်နဲ့ ဘုရားရှင်မြင်တွေ့လိုတဲ့

ဘုရားကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချစ်

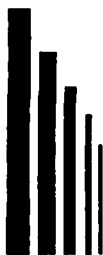
၁၇၇

သာသနာတော်တွင်းသားများအဖြစ် နေပြခဲ့ကြတယ်။ ဘုရားစကား
နားထောင်လိုက်နာတဲ့ သာဝတ္ထိမှာ ဘုရားရှင် အကြာဆုံး ဝါကပ်တော်
မူတာ ဒါကြောင့်ပေကိုး။

ဪ ... တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၏ သုံးပုံနှစ်ပုံသော လူဦးရေများ
ဟာ အရိယာတွေချည်းပဲ ဖြစ်ခဲ့ပေရာ ရာဇဝင်မှာ လွမ်းတသကြည်ညို
စရာ အကောင်းဆုံး သာဝတ္ထိရွှေပြည်ပါတကား ... ။

(အညွှန်း - ဇမ္ဗူသုဝဏ္ဏသျှမ်းတောင်ကြမ်း၊
၁၃၅၇ ဇန်နဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့၊ စာ ၆၂၆၃)

မကောင်းမှုတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်

ကျွန်တော်တို့ မကြားချင် မမြင်ချင်ပါဘူးဆိုတဲ့ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေဟာ ကမ္ဘာ့နေရာအနှံ့အပြား ဖြစ်ပွားနေပါတယ်။ မကောင်းမှုတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်ခဲ့ပါသလဲ။

“သဓဇ္ဇ အကုသလာမ္မော ယောနိသောမနသီကာရ မူလကာ”
ဖြစ်ပွားသမျှ မကောင်းမှုနည်းသွင်း မှားရာမှချည်း ဖြစ်ကြရချေသည်။

မဟာတေမိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အဲ့ဒီလို အစချီပြီး ... လူတွေရဲ့တစ်နေ့တာ လှုပ်ရှားပြုကျင့်မှုတွေမှာ နှလုံးသွင်းမှား ယွင်းမှုနှင့် နှလုံးသွင်းမှန်ကန်မှု နှစ်ခုသာ ကြီးစိုးနေပါတယ်။ နှလုံးသွင်း

ဘာဝကြောင့် ၁ + ၂ ဝေါင်းချုပ်

မှားယွင်းမှုဟာ ကာမအာရုံ ပုံဖော်လိုက်စားရာမှာ အသုံး တွင်ကျယ် တယ်လို့ ညွှန်ပြပါတယ်။

တစ်ဘက်သို့ ရှစ်စရာ သာယာစရာ အသွင်မမြင်ဘဲနှင့်ကာမ စိတ် မနိုးထချေ။ မိမိသို့ ကြိုက်ပြီ၊ ငါ အရယူမည် မလွဲဆော်ဘဲနှင့် ကာမ စိတ်မနိုးထချေ။

- ၁။ အဘိဇ္ဈာ - တစ်ဖက်အာရုံဖမ်း၍ အငမ်းမရ ခုံမင်နေတော့ခြင်း။
- ၂။ ဗျာပါဒ - ထိုအာရုံကို မခံစားရမချင်း ပူပင်ကြောင့်ကြတမ်း တနေတော့ခြင်း။
- ၃။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ - ငါ သူဟူ၍ဘက်ခွဲ အချင်းချင်း တိုက်ပွဲဝင်ရန် ဆုံး ဖြတ်လိုက်တော့ခြင်း။

ဒီသုံးမျိုးဟာ ကြီးကိုင်း၊ စိတ်နဲ့ပြုကျင့်နေတဲ့ မကောင်းမှု၊ တစ် နည်းအားဖြင့် နှလုံးသွင်း မှားယွင်းနေတော့ခြင်း။ ဒီလိုစိတ်နဲ့ ကျူးလွန် နေတဲ့ မကောင်းမှုဟာ နှုတ်ဖွင့်လက်ရောက် မဟုတ်သေးလို့ အရေးယူ လို့လည်း မရတတ်သေး။ ဒါပေမယ့် ဒီစိတ်သုံးမျိုးနဲ့ ကိုယ့်မယားကိုယ် ပျော်ပါးမိလျှင်သော်မှ အပြစ်မလွတ်ပုံကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဒီလို ရှင်းပြတော်မူပါတယ်။

သူဥစ္စာ သူစိတ်ပါသည်ထက် ပိုသုံးခဲ့၍ အသက်တိုသော် ... ပါဏာတိပါတာကံ။

သူဥစ္စာ သူပေးလိုသည်ထက် ပိုယူခဲ့၍ သွေးခမ်းသော် ... အဒိန္နာဒါနကံ။

သူဥစ္စာ သူခွင့်မပြုနိုင်သည့် အဆင့်ထိ တိုးယူခဲ့၍ ... ကာမေ သုမိစ္ဆာစာရကံ။

ထိုကာယဒုစရိုက် (ကိုယ်ဖြင့် ပြုသော မကောင်းကျင့်) သုံးမျိုး တို့မှလည်း မလွတ်ကင်းနိုင်ချေ။ သူတစ်ပါး သားမယားဖြစ်နေ ဆို စရာပင် မလိုပြီ။ ထိုမျှမက ရျစ်တင်းနောခြင်း အမည်ခံထားသော မြူ ဆွယ်ခြင်းလည်း ပါခဲ့သော် မုသားကင်းတော့မည် မဟုတ်ချေ။

(ဥဠဇန်နဝါရီထုတ်သမ္မညောကာရကထာစာ ၂၆)

ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ သူ့ကို "ချစ်စရာ" အသွင် နှလုံးသွင်းမှားရာ က စခဲ့တာပါပဲ။ ငါ အရယူမယ်ဆိုတဲ့ နှလုံးသွင်းမှားရာက စခဲ့တာပါပဲ။ ရုပ်အဘိဇ္ဈာ၊ အသံအဘိဇ္ဈာ၊ အနံ့အဘိဇ္ဈာ၊ အရာသာအဘိဇ္ဈာ၊ အတွေ့အဘိဇ္ဈာ၊ အဘိဇ္ဈာ စေရာအတိုင်း ကြံစည်မိရာက စိတ်မထိန်းနိုင်ဖြစ် ကာ တစ်ဘက်သို့ ယိုင်ကျ၊ ငြိခဲ့ရ၊ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်ခဲ့ကြရတာ ပါပဲ။ ကာမလောကသားတို့ကို လေ့လာကြည့်မယ်ဆိုရင် သူတို့ရဲ့တွေ့ တောကြံစည်မှုမှာ အတွေ့သက်သက်ရယ်၊ အာရုံတွေကို ပုံဖော်ပြီး ကြံ နေတဲ့ အကြံရယ် ဆိုပြီးနှစ်မျိုးတွေ့ရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဆိတ်ငြိမ်တဲ့ အချိန်တခြား ကာမစည်းစိမ်တွေလည်း ခံစား လှည့်မရသေးချိန်မျိုးမှာ အတိတ်က တွေ့ခဲ့ရပြီး ကြိုက်အာရုံတွေကို တန့်နဲ့ ဖြဲပြန်နေတတ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခါဆို ဘယ်လိုလုပ်လိုက် မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်လည်း ရှုနေတတ်သေးရဲ့။ ဒီလို "မနောတွင်း အဘိဇ္ဈာ" နဲ့ပဲ ကိုယ့်ပုဆိုးကိုယ် နင်းလဲနေကြတာ ... ။

ပြီးတော့ မြင်သိကြားသိစတဲ့ အသိငါးမျိုးဟာလည်း မိမိတို့ ဖမ်းယူမိတဲ့ အာရုံပုံရိပ်တွေကို အတွင်းမနောသို့သာ သတင်းပေးပို့ရ ပါတယ်။ အဲ့ဒီမှာ အတွင်းမနောက ဆင်ခြင်မယ်၊ လေ့လာမယ်၊ ဆုံး ဖြတ်မယ်၊ ပြီးတော့ ငြင်းပယ်ခြင်း၊ လက်ခံခြင်း၊ မှတ်တမ်းတင်ခြင်းတွေ

ဘာကြောင့် = + ၂ ဒေါင်းချွန်

ပြုတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲ့ဒီ စိတ်ကူးသိ အတွင်းမနောကသာ အရေးဆိုလိုက်ရင်း မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ တစ်ကိုယ်လုံးအရသာရှိ လာတတ်ပြီး ဆိုင်ရာအာရုံခံစားမှုတွေ တဖွားဖွားထလှုပ်ရှား ပြသပါတော့တယ်။ ဒါကိုပဲ စိတ်မနိုင်ခြင်း လို့ ဆိုရတယ်။ ဒီစိတ်မနိုင်မှုကြောင့်ဘဲ မကောင်းကျင့်တွေ အတင့်ရဲခွဲတယ်လို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက တရားခံမနောကံကို ရဲရဲကြီးဆွဲထုတ်ပြပါတယ်။

(၎င်းစာ ၂၉)

အဲ့ဒီစိတ်မနိုင်ခြင်းမှာ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ အချဲ့သုံးမျိုးပွဲတိုးနေကြပြီး ... မမြင်လိုက်နဲ့ ငါ၊ ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါပိုင်သည် ဆိုတာနေရာယူပြီး ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ ရှေ့တစ်မျိုးတိုးဖို့လည်း နှိုးဆော်နေတတ်ပါသေးတယ်။ ဒါဟာ ကာမလောကသားတို့ရဲ့မြင်ကွင်း ... ဘယ်ပုံ မှားယွင်းခဲ့တယ် ဆိုတာပါပဲ။

စိတ်နှလုံးသွင်း မမှန်ကန်မှုဟာ ဘဝကို လည်းကောင်း လောကကို လည်းကောင်း ပြောင်းလဲပစ်နေတယ်။ ဒီနေ့ ဖြစ်ပွားနေတဲ့သတ်မှု၊ လုယက်မှု စတဲ့ ဒုစရိုက်ကြမ်းတွေကနေ အချင်းချင်း အကြိုက်ပေးဖျက်ဆီးမှုအထိ အကောင်းကျင့် အားလုံး အဲ့ဒီ စိတ်နှလုံးသွင်း မှားရာက ချည်း ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဥပမာ ပေးပုံကား ...

- ⊗ ဓားပြကြီးသည် သူ့မယား၏ လည်ပင်းက ရွှေကြိုးကို မလှယက်၊ သူသားက သူ့ဂုတ်ခွစီးနေသည်ကို ထမသတ်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နှလုံးသွင်း မမှားယွင်းသေးသောကြောင့်တည်း။
- ⊗ ဓားပြကြီးသည် တိုက်ခိုက်ရာမှ ရသမျှ ရွှေငွေအကုန်ယူ၏။ အမြင်မရှင်းလျှင် ရင်ခွင်တွင်း ကလေးပါ မကျန် သတ်ခဲ့၏။ အဘယ်

ကြောင့် ဆိုသော် နှလုံးသွင်း မှားယွင်းနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တည်း။

(၎င်းစာပုဒ်)

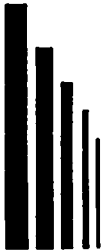
ဒီလိုသာ တစ်ဘက်ကြည့်ပြီး အဘိဇ္ဈာ၊ ဗျာပါဒ၊ ဝိတ္ထာဒိဋ္ဌိ မကောင်းကြံသုံးမျိုး ပေါ်နေမယ်၊ ငါ့ဘို့ဆိုတဲ့ ပပဉ္စသုံးမျိုးကလည်း ချဲ့ချဲ့ပေးနေမယ်ဆိုရင် အမည်ခံအားဖြင့် ဘယ်လောက်ပဲ ဂုဏ်တည်နေပါစေ ဟန်ဆောင်လေ ယောင်မှားလေ ဖြစ်တော့မယ်လို့ သတိပေးထားပါတယ်။ အပေါ်ယံ မျက်နှာဖုံးထက် အတွင်းနှလုံး မနောဂိစ္စသာ အဓိကပဓာန ဖြစ်တယ်လို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက လမ်းညွှန်တော်မူပါတယ်။

(၎င်းစာပုဒ်)

ဒါကြောင့် ကမ္ဘာလောကမှာ ဖြစ်ပွားနေသမျှ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေဆိုတာ ကာမဂိစ္စမှာတောင် ချစ်စရာလေးလို့ နှလုံးသွင်းမှားမိရင် အကျိုးဆက် မကောင်းမှုတွေ အမျှင်တန်းလာမယ်၊ လူမှုစီးပွား နယ်ပယ်များမှာလည်း ငါ၊ ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ပိုင်သည်ဆိုတဲ့ အချဲ့တရားက နှလုံးသွင်းမှားစေခဲ့တဲ့အတွက် မကောင်းမှုမျိုး ဒုစရိုက်ဆိုးတွေ တိုးပွားနေတာ ဖြစ်ပါကြောင်း ဆင်ခြင်အပ်ပါတယ်။ ။

(အညွှန်း - ၁၉၉၉ ဇန်နဝါရီလထုတ် သမ္မုဗ္ဗောကာရကထာ)

ရန်မအောင်တာ ဘာကြောင့်နည်း

ဘုရားမဖြစ်မီ၏ ကာလပတ်လုံး အလောင်းတော်တို့ ထုံးကား
“သစ္စာသည်သာ ရန်အောင်ရာ” အဖြစ် အားပြုသုံးစွဲသွားခဲ့ကြပါတယ်။
လောကတ္ထစရိယာ၊ ဉာတတ္ထစရိယာ၊ ဗုဒ္ဓတ္ထစရိယာ ဆိုတဲ့ စရိယာ သုံးပါး
အတွက် စွမ်းဆောင်ချက်တိုင်းမှာ အတွင်းရန်၊ အပြင် ရန်တွေနဲ့ တွေ့မြဲ
ဓမ္မတာ၊ ဒီလို ရန်အပေါင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလေတိုင်းမှာ အလောင်းတော်တို့
ဟာ မိမိသီလကို သစ္စာဆိုပြီး ရန်အပေါင်းကို ဖြိုခွင်းနိုင်ခဲ့တာချည်း။

အလောင်းတော်တို့ထုံး နှလုံးမှုပြီး ကျွန်တော်တို့ခေတ်မှာ
လည်း ရန်အောင်စေကြောင်း သစ္စာဆိုခဲ့ပေါင်းများပေပြီ။ သို့သော်
ရန်မအောင်၊ သစ္စာဆိုပါလျက် ရန်မအောင်တာ ဘာကြောင့်ပါနည်း။

ဒီအဖြေကို ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ခြေခြေမြစ်
မြစ် ရှင်းပေးတော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဒီခေတ်လူတွေနဲ့ အလောင်းတော်တို့ရဲ့

စိတ်ထား ဘယ်လောက်ထိ ကွာခြားတယ်ဆိုတာ သိရအောင် အခြေခံကစပြီး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရှင်းပြတော်မူပါတယ်။ သစ္စာဆိုရာမှာ သစ္စာရည်းသက်သက် မဟုတ်၊ သစ္စာနှင့် တွဲဖက်ပြီး သစ္စာကဲ့သို့ အလေးအနက်ထားအပ်တဲ့ သီလ၊ မေတ္တာ၊ ခန္တီတို့ရဲ့ သဘောကိုပါ စောကြောဖော်ထုတ်ထားပါတယ်။

အလောင်းတော်တကာ သူတို့စွာတို့ ကိုင်စွဲသောလက်နက်နှင့် ထားမြဲသော စိတ်ထားတို့မှာကား ...

- ၁။ သီလ ... ကိုယ်ကျင့်တရား မပျက်ပြားခြင်း
- ၂။ သစ္စာ ... မှန်သည်ကိုသာ ပြုလုပ်ပြောဆိုခြင်း
- ၃။ မေတ္တာ ... တစ်ဦးတည်းသော သား၌ ထားသော စိတ်ထားမျိုးကိုသာ အများ၌ ထားရှိခြင်း။
- ၄။ ခန္တီ ... တစ်ဦးတည်းသား၌ ကောင်းဆိုးတို့ကို ခွင့်လွှတ်တတ်သော စိတ်ထားမျိုးကိုသာ အများအပေါ်၌ ထားရှိခြင်းပင်။

အထက်ပါလေးမျိုးတို့တွင် သီလသစ္စာ အမြဲကိုင်စွဲကြသည့် လက်နက်ပမာ၊

ခန္တီမေတ္တာကား အမြဲထားရှိသည့် နှလုံးသား လွှားကာ ခိုင်းပမာ၊

သစ္စာထိုက်အောင် သီလမြဲမှ ဖြစ်၏။ သည်းခံနိုင်အောင် မေတ္တာရှိမှ ဖြစ်၏။ ထိုအားလုံးတွင် သီလသည် ဥက္ကောင်းတည်း။ တစ်ဖန်လည်းရန်သူကို ခုခံရာ၌ သီလ၊ သစ္စာသည် အရေးပါချေ၏။ ရန်သူအတုအစစ်ကို ခွဲကြည့်ရာ၌ ခန္တီ မေတ္တာသည် အရေးပါ၏။ ထိုအားလုံးတို့တွင် သီလသည် ဥက္ကောင်းတည်း။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ဘာဝကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချစ်

သီလ၌ တည်၍ ဆိုသော သစ္စာသည်သာ အရာရာ စူးရှစေ၏။
 သီလ၌ တည်ရှိထားရှိသော မေတ္တာသည်သာ အရာရာသို့
 လွှမ်းမိုးနိုင်စေ၏။
 သီလ၌တည်၍ ခွင့်လွှတ်သော ခန္တီသည်သာ အရာရာ အောင်
 နိုင်စေ၏။

(ဥဒ္ဓအောက်တိုဘာ၊ မေဃာဝါဒကထာစာဝင်္ဂ)

ဒီမှာ သီလရဲ့အရေးပါပုံကို သိကြရပါပြီ။ သီလသည်လည်း သူ့ချည်းမတည်း။ သူ့ချည်း မစင်ကြယ်၊ တွဲဖက်သရုပ်၊ ပါမှ သီလ အားကောင်းမည်။ သရဏဂုံဆိုတာ သတ္တဝါတို့ကို ဘေးကင်းစေပြီး သတ္တဝါတွေတို့ ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ကိလေသာရန်သူကို ဆီးကြိုရစ်တွန်း လှန်နိုင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ သရဏဂုံပွားတယ်ဆိုတာ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်း တစ်ခုခု ပွားများနေတာ (ဝါ) အပ္ပမာဒ သတိနဲ့နေတာကို ဆိုလိုပါတယ်။ ဒီလို သတိနဲ့ပွားများစောင့်ထိန်းနိုင်ပါမှ ကိုယ်နှုတ် သောင်းကျန်းမှုကို ထိန်းသိမ်းစောင့်စည်းနိုင်ပြီး သီလစင်ကြယ်မယ်။ သရဏဂုံက အတွင်းကိလေသာ ထကြွမှုကို ဖြိုဖျက်ပေးမယ်။ ဒီလို သရဏဂုံတည် သီလမြဲမှသာလျှင် ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံးကံသုံးပါးလုံး စင်ကြယ်ပြီး အရာရာကို သည်းခံ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်း၊ မေတ္တာထားနိုင်ခြင်းများ သက်ဝင်လာပြီး သူတော်ကောင်းဘဝကို ရနိုင်တယ်လို့ လမ်းညွှန်တော်မူပါတယ်။

သရဏဂုံတည် သီလမြဲသူရဲ့မေတ္တာသာလျှင် မိဘမေတ္တာမျိုး ထားနိုင်ပြီး သားဆိုးသားမိုက် သားလိမ္မာ အညီအမျှ ချစ်နိုင်သလိုပဲ သတ္တဝါတွေအပေါ် အကောင်းအဆိုး အညီအမျှမေတ္တာ မျှဝေနိုင်မယ်။

ဖဋ္ဌိမစာပေတိုက်

ချစ်သူဘက်က ပစ်လွှတ်တဲ့ ရာဂမီးလည်း မကူးနိုင်၊ မုန်းသူဘက်မှ ပစ်လွှတ်တဲ့ ဒေါသမီးလည်း မကူးနိုင်၊ သူတို့ကိုယ်တိုင် လောင်ကျွမ်းနေတာကိုလည်း ငြိမ်းအေးစေနိုင်တယ်လို့ ဖွင့်ဆိုပါတယ်။

ဒီလိုပဲ သည်းခံခွင့်လွှတ်မှု ခန္တီတရားမှာလည်း ကြိုက်ပြစ်မှား၊ မကြိုက်စော်ကား နှစ်ပါးလုံးကို ဖျက်ထုတ်ကာကွယ်နိုင်တယ်လို့ ညွှန်းဆိုပါတယ်။ ဒီလိုသီလ၊ ဒီလိုမေတ္တာ၊ ဒီလိုခန္တီမျိုးနဲ့ သစ္စာဆိုမှသာ ကောင်းကိစ္စ၊ ဆိုးကိစ္စ နှစ်ခုလုံး အောင်နိုင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီလို အောင်မြင်ရခြင်း အကြောင်းရင်းကတော့ ခန္တီနဲ့ မေတ္တာဟာ သီလအပြည့်ပါတဲ့ မိမိရဲ့ မေတ္တာတတ်အားမှဖြစ်သော (ဓာတ်ကူ) ဖြင့် အောင်နိုင်ရခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အတိအလင်း မိန့်ဆိုပါတယ်။ “သစ္စာသည်ကား” မိမိ၏ သီလအားကို ပိုလျက် တစ်ဘက်မှဖြစ်သော (နတ်အကျင့်ဖြင့်) အောင်နိုင်စေခြင်းတည်း” လို့ ရေးသားဖော်ပြထားပါတယ်။

(၎င်းစာ ၁၆၆၅)

“သီလ အားနည်းသူ၏ ဆိုသော သစ္စာသည်လည်းကောင်း၊ ထားသော မေတ္တာသည်လည်းကောင်း၊ ခုခံသော ခွင့်လွှတ်အားသည်လည်းကောင်း ဖုတ်သဲကို အခြောက်တိုက် လွှင့်ပစ်လိုက်သကဲ့သို့ လိုရာတည့်တည့်မကျခြင်း၊ ကျပါသော်လည်း အထိမနာခြင်းများ ကြောင့်ပင် ဖြစ်ချေ၏။

“မျက်မှောက်ခေတ်မှာကော သီလဝိသုဒ္ဓိဖြင့် ပြီးပြည့်စုံသည့် သူတော်ကောင်းများ မရှိရာသလော၊ ရှိသည်ကား မှန်၏။ ရာသီချိန်မဟုတ်သော သရက်သီးမှည့်မျိုးကဲ့သို့ ရှားပါးလှချေသောကြောင့် တစ်ကိုယ်ရေအတွက်သာ ခုခံ ကာကွယ်နိုင်ချေ၏။ အနီးရှိလက်လှမ်းမီရာ

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဖြစ်သလဲ

လည်းဖြစ်၊ သဒ္ဓါစစ်ဖြင့် မှီခိုသူလည်း ဖြစ်သော သူတစ်လောက်မျှကို သာ အကာအကွယ်ပေးနိုင်ချေ၏။”

“ဘုရားရှင်၏ မျက်မှောက်တော် ကာလတုန်းကကား သူတော်ကောင်း အစားအစား များလွန်လွန်းလှသောကြောင့် အများကိုပင် ကာကွယ်နိုင်ချေ၏။ အရက်မူးသမား နာဠာဂီရိအား နှစ်သောင်းမျှသော ရဟန်းတော်အပေါင်း ခြံရံလျက်က အောင်နိုင်သည်ကိုကြည့်၊ ကောလိယ၊ ကပ္ပိလသားအပေါင်း ရေလှပွဲမှဖြစ်သော ဘေးရန်ကိုလည်း အောင်နိုင်သည်ကိုကြည့် --”

အကာအကွယ်ခံတို့ဘက်မှလည်း သာသနာ၌ တကယ် ယုံသော သဒ္ဓါယုံရှိမှသာ အကာအကွယ်ပေးနိုင်ချေ၏။ တကယ့်ကိုကား သူ့ဘက်မှ မီးစာဓာတ်ခံ ရှိနေသဖြင့် မိမိပေးဖို့သော သီလ အပြည့်ပါသော မေတ္တာအအေးဓာတ်သည် ဝင်ခွင့်သာရန်ပင် အခွင့်အလမ်း ရရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

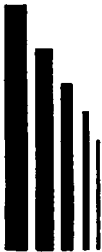
(၎င်းစာ ၁၆၆၊ ၁၆၇)

ဒီမျှဆိုရင် ရန်မအောင်တာ ဘာကြောင့်နည်းဆိုတဲ့ အဖြေကို ကြောင်းကျိုး မှန်ကန်စွာ ဆင်ခြင်နိုင်လောက်ပေပြီ။ ဒါ့ကြောင့် ရန်အောင်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ “သီလ၊ သစ္စာ၊ မေတ္တာ၊ ဓန္တီ” အကျင့်တရားများနဲ့ ဘဝခရီးကို အားသစ်လျှောက်လှမ်းဖို့ပဲ လိုပါတော့တယ်။

(အညွှန်း-၉၃၊ အောက်တိုဘာလထုတ် ဓမ္မောဓါဒကထာ
ဒုတိယအကြိမ်)

ပဋိပစာပေတိုက်

ခန္တီပါရမီဘာကြောင့် ခက်

သစ္စာဆိုပြီး ရန်အောင်စေရာမှာ “သီလ၊ သစ္စာ၊ မေတ္တာ၊ ခန္တီ” တရားလေးပါး အားထားဖို့ လိုအပ်ကြောင်း သိခွင့်ရခဲ့ပါပြီ။ ဒီလေးပါးမှ “ခန္တီ ပါရမီ” လို့ခေါ်တဲ့ သည်းခံကျင့်ကို ကျင့်ရတာ အခက်ဆုံးပါ။ ပါရမီဆယ်ပါးမှာလည်း ခန္တီပါရမီ အခက်ဆုံးလို့ သူတော်ကောင်းကြီးများက အမိန့်ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။

ကိုယ့်မှာတစ်ကျပ်ရှိရင် သူ့ကို တစ်မတ်ပေးဖို့ လွယ်ပါတယ်။ ကိုယ့်လာပြီး မခံချင်အောင် ဆွပေးနေတာမျိုးကျတော့ သည်းခံရခက်ပါတယ်။ သူ့မာန ကိုယ့်မာနပြိုင်လိုက်ချင်ပါတယ်။ စကားနည်း ရန်စဲ သဘောနဲ့ကြိတ်မှိတ် အောင့်အည်းမြိုသိပ်လိုက်ကာမှ “ကြောက်တယ်” ထင်မှာစိုးပြီး သည်းမခံတော့ပဲ ထရန်ဖြစ်တာတွေလည်း ကြုံဖူးပါလိမ့်

ပဋိပစာပေတိုက်

ဘာဝကြောင့် ၁ + ၂ ဝေါင်းချစ်

မယ်။ မနိုင်လောက်လို့ အရှုံးပေးပြီး ငြိမ်နေလိုက်တာလည်း အငြိုးအတေး အာယာတတွေနဲ့ ပူလောင်ကျွန်းရစ်ခဲ့လို့ တကယ့် သည်းခံခြင်း လို့ နှလုံးမအေးရပါဘူး။

တရားထူးရဖို့ ခန္တီပါရမီဖြည့်ကျင့်နိုင်ဖို့ ဝေးစွ။

ဈေးမှာ၊ လမ်းမှာ၊ ယုတ်စွအဆုံး ကားရထားတွေပေါ်မှာ တောင်မှ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သည်းမခံနိုင်ကြလို့ ပြဿနာ မီးထွန်းရှာသလို ဖြစ်နေရပါတယ်။ ဒီလို သည်းမခံနိုင်ကြတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

ခန္တီရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဒီလို ဖွင့်ဆိုပါတယ်။

ခန္တီဟူသည် လောကခံရှစ်မျိုးနှင့် ပက်ပင်းတိုးမိရာတိုင်း၌ အကောင်းလေးမျိုးနှင့် တွေ့သည်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းလေးမျိုးနှင့် တွေ့သည်ဖြစ်စေ မလှုပ်မယှက်ခံနိုင်သော သတ္တိကို ဆို၏။

ဘဝသံသရာနှင့် ချီ၍ ကောင်းကျိုးတို့ကိုသာ မျှော်လင့် စောင့်စားရင်းက အဆိုးဘက်သို့သာ ယိုင်လဲနေကြရရှာသော လောကသားများအဖို့သည်ကား ယင်းလောကခံရှစ်မျိုးတို့ အပေါ်ဝယ်ငယ်ကြောက်သဖွယ်ဖြစ်၍ လောကခံနှင့် တွေ့လေတိုင်း တုန်လှုပ်သည်က များ၏။ ယင်းလောကခံရှစ်မျိုးတွင် ...

⊗ လောက၏ အကောင်းလောကခံသည် လောဘမှဖြစ်၏။

⊗ အဆိုးလောကခံသည်ကား ဒေါသမှဖြစ်၏။

တကယ်ကောင်း မဟုတ်သော အကောင်းမှန်သမျှ လောဘက လိမ်ကျွေးထားတာ ဆေးခါးမျိုးသာ ဖြစ်ချေ၏။

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

တကယ်ဆိုး မဟုတ်သော အဆိုးမှန်သမျှ ဒေါသက လိမ်ကျွေးထားသော ဆေးခါးမျိုးသာ ဖြစ်ရေ၏။

တကယ်အကောင်းသည် ကိုယ်ပြင်က မဟုတ်၊ ကိုယ်တွင်းမှာသာ ရှိ၏။

တကယ်အဆိုးသည်လည်း ကိုယ်ပြင်မှာ မရှိ၊ ကိုယ်တွင်းမှာသာ ရှိ၏။

ကိုယ်ပြင်မှ တစ်ဘက်၏ အာရုံကို ခံစားရင်းဖြစ်သော ကောင်းဆိုးနှစ်တန်သည်ကား လောဘ ဒေါသ ဖြစ်သော ကြိုက် မကြိုက်ကြောင့်သာတည်း။ တကယ် "ကောင်း-ဆိုး" သည်ကား မိမိကိုယ်တွင်းသို့ ပြန်လှန်ကြည့်ရှုရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော သဘာဝတရားတည်း။

တကယ်ကောင်းသည် ဝိမုတ္တိရသာဓမ္မသုခ ခေါ်သောတရားသဘောကို သိရာမှ ရရှိလာသော ကောင်းမျိုးသာ ဖြစ်၏။

တကယ်ဆိုးသည်လည်း တရားရှုမြင်ရာမှ သိရှိရသော မိမိ၏ ခန္ဓာဝန်၊ ခန္ဓာဒုက္ခနှင့် ဇာတိဘေး၊ ဇရာဘေး၊ မရဏဘေးဆိုးများသာ ဖြစ်၏။

သို့ကြောင့် တကယ်ကောင်းလည်း မဟုတ်သော၊ တကယ်ဆိုးလည်း မဟုတ်ပါသော အပြင်အာရုံဖြစ်ပေါ်သည့် ကောင်းကျိုးလောကဓံကို ခံနိုင်စေလိုသော် ငယ်ကြောက်ကို တော်လှန်နိုင်သည့် စိတ်ထားမျိုးသို့ ပြောင်းလဲလျက် မိမိဘက်နေရာ ပြောင်းခံမှသာ ခံနိုင်ရည်ရှိရာ၏။

(ဥဒအောက်တိုသာဓမ္မာဝါဒကထာ
စာဝင်ခ)

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းရူဠိ

ခန္တီရဲ့သဘောကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဒီလို ဖော်ထုတ် တော်မူပြန်ပါတယ်။

“မခံချင်သည်မှာ ဒေါသ၊ ထ ရန်ဖြစ်တော့ ခန္ဓာ”

“မခံချင်သည်မှာ လောဘ၊ လက်ခံ ပေါင်းသင်းပေးရတော့ ခန္ဓာ”

ထိုသို့ အပြင်နှင့်အတွင်း “ရန်စနှင့် ရန်လုပ်ခြင်း” နှစ်မျိုး ရှိရာ တွင် မိမိခန္ဓာတွင်းရှိ ရန်လုပ်ကို သည်းခံနိုင်ပါက ပြင်ပ၏ ရန်စကား မိမိ နှင့် ဘာမျှပင် မဆိုင်ပြီ။

လောဘခိုင်းသဖြင့် ကြက်သတ်ဖို့ထက် ထိုကြက်သတ်ခိုင်း နေသော ကိုယ့်လောဘကိုယ် ပြန်သတ်နိုင်မှ ပါရမီအဆင့်တက်လာ၏။ ခန္တီအောင်၏။ သည့်အတူ ဒေါသခိုင်းသဖြင့် မြွေပွေးကို သတ်မည့်ထက် ထိုခိုင်းသော ဒေါသကို ပြန်သတ်နိုင်မှသာ ရန်စအေး၏။ ရှင်း၏။ သို့ ကြောင့် ဤခန္တီသည် ပါရမီတို့တွင် အခက်ဆုံးတည်း။

သူတစ်ပါးတို့ ထိပါးပုတ်ခက် ရန်စမှသာ ခံရတတ်ပြီး ထိုသို့ ခံစဉ် မိမိအတွင်း၌ လက်သပ်မွေးထားသော လောဘ၊ ဒေါသ ခွေး နှစ်ကောင် ဒဏ်ကိုလည်း ခံနိုင်ရတတ်လှချေ၏။ ခံနိုင်မှတည်သော ခန္တီ ပေတည်း။

ဒါနကား ငွေရှိလျှင် ရတတ်သေး၏။ သီလကား ပက်ပင်း၌ ငုတ် တုတ်ထိုင်ခံနိုင်မှ ရ၏။ အခန့်မသင့်ချိန် ရုတ်တရက်ဝင်လာသည်ကို သာ စောင့်ကြိုခံခြင်းမျိုး ဖြစ်ရကား သူတစ်ပါးပေးမှ ကမ်းမှရသော သန့်စင်ပါရမီ မျိုးတည်း။

(၁၉၉၇ မတ်လထုတ် မိရမီပရိဝေဒကထာ၊ စာ ၆၉)

ပဏ္ဍိတစာပေတိုက်

ဒါကြောင့် ခန္တီပါရမီ ဘာကြောင့်ခက်ရသလဲ ဆိုတဲ့ အနှစ်ချုပ်
သဘောကို ပြောရရင် ...

အကောင်း လောကခံ၊ အဆိုး လောကခံများနဲ့ ပက်ပင်း ကြုံ
ရတုန်း တုန်လှုပ်စွာတုံ့ပြန်တတ်တဲ့ အတွင်းလောဘနဲ့ ဒေါသကို မနိုင်
သေးလို့။ ဒါကြောင့် ခန္တီအား ကောင်းချင်ရင် ကိုယ့်လောဘနဲ့ ကိုယ့်
ဒေါသကိုယ် ပြန်လည် နှိပ်ကွပ်ဆုံးမရမှာ ဖြစ်ပါကြောင်း။ ။

(အညွှန်း - ဉာဏ်တိုဘာလထုတ် မေဗျာဝါဒကထာ
ဉာဏ်တိုဘာလထုတ် ဝိရမီပရိယေကထာ)

ဓမ္မစကြာဟောရာမှာလကို လက်ယာနေကိုလက်ဝဲ ဘာကြောင့်ထား

ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်များ၌ “တရားဦးဓမ္မစကြာ” သည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ မူဝါဒလမ်းစဉ် ကြေညာချက်၊ ပယ်ရမည့်လမ်း၊ လျှောက်ရမည့်လမ်း၊ ပေါက်ရမည့်စခန်းတည်းဟူသော နိဗ္ဗာန်သို့တိုင်အောင် ညွှန်ပြချက်များ ပါဝင်နေပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဓမ္မစကြာရဲ့ ဖွင့်ဆိုချက် အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ပြလိုရင်းမဟုတ်ပါ။ ပဉ္စဝဂ္ဂို ငါးဦးတို့အား တရားဦးဟောစဉ်အခါ သဘာဝအနေအထား၊ အခင်းအကျင်း တည်နေဟန်ဟာ “ဘယ်ဖုံ၊ ဘယ်လို၊ ဘာကြောင့်” ဖြစ်တည်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ပြောလိုရင်းပါ။

ပဏ္ဍိတမာဏဝိဟာရ

“နေဝင်လထွက် ဟောမြွက် ဓမ္မစကြာ” ဆိုတဲ့ ရွတ်ဆို ပူဇော်သံတွေ ကြားဖူးကြလိမ့်မယ်။

ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက...

“... မှားနေပြီဗျ။ ဓမ္မစကြာ ဟောတော်မူစဉ်အခါ နေမဝင်သေးဘူး။ လကထွက်စ၊ တက်စ၊ နေမဝင်သေးပါဘူး။ တို့ အဘဘုရားဟာ လကို လက်ယာ၊ နေကိုလက်ဝဲ ထားပြီး ဓမ္မစကြာတရားဦး ဟောခဲ့တာ။ နေနဲ့လ အပြိုင်သာနေချိန်မှာ ဒီတရားဟောခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် နေဝင်လထွက် ဆိုရင်မှားပြီ။ နေမဝင်လမထွက် ဆိုမှ အမှန်...” လို့ တည့်မတ်ပေးတော်မူခဲ့ပါတယ်။

ပစ္ဆိမဝိဒါးပါးတို့အား ဓမ္မစကြာ ဟောတော်မူပုံ ပန်းချီကားများ ပုံတော်များကို ဘုရား၊ ကျောင်း၊ ဓမ္မာရုံများနဲ့ အိမ်အတော် များများမှာ တွေ့ဖူးပါလိမ့်မယ်။ နေလနစ်ပါး အပြိုင်သာနေတဲ့ကြားက ဘုရားရှင်ရဲ့ တင့်တယ်လွန်းလှတဲ့ ရူပကာတော်ကို ကြည့်ညိုသဖွယ်စွာ ဖူးတွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ သို့ပါသော် နေနဲ့လတို့ရဲ့ တည်နေဟန်ကား မှားလား မှားနေတတ်ပါရဲ့။ ပြီးတော့ တောတွေ၊ တောင်တွေနဲ့ ရေတံခွန်ကြီးများတောင် ရေတံခွန်ကြီးက ဘယ်ကရောက်လာရပါလိမ့်။

ကျွန်တော်တို့ အိန္ဒိယကိုရောက်၊ မိဂဒါဒုန်ဓမ္မစကြာဟောရာ ဌာနကိုရောက်တော့ မြန်မာပန်းချီကားတွေထဲက တောင်တန်းကြီးတွေကို ရှာကြည့်မိတယ်။ ကွင်းလွင်ပြင်အတိ ဖြစ်နေတဲ့ မိဂဒါဒုန်မှာ တောင်တန်းကြီးတွေလည်း မရှိ၊ ရေတံခွန်လည်း မရှိ၊ သို့သော် မြန်မာ ပန်းချီကားတွေထဲမှာ ဒါတွေ တွေ့နေရတာကတော့ ကြည့်ညို သဒ္ဓါစိတ်ဖြင့် မှန်းဆ ရမ်းရော်ပူဇော်တာ ဖြစ်လို့အပြစ်မဆိုသာပါ။

ဘာဝကြောင့် ၁ + ၂ ဝေါင်းရူပီ

သို့သော် ပန်းချီဆရာတွေ နေနဲ့လ နေရာလွဲပြီး သရုပ်ဖော်ထားတာကဖြင့် ...

ဓမ္မစကြာဟောတော်မူစဉ် ဘုရားရှင်ဘယ်အရပ်သို့ မျက်နှာတော်မူပြီး ဟောခဲ့တယ်ဆိုတာ သတိမပြုမိလို့ပါပဲ။ တရားဦးဟောစဉ် အဓိက သဘာဝအနေအထား “ဘယ်ပုံ၊ ဘယ်လို၊ ဘာကြောင့်” ဆိုတာ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဒီလိုရှင်းပြတော်မူခဲ့ပါတယ်။

“ဘုရားရှင်သည်ကား ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့ ခင်းကျင်းပေးထားသော ကျောက်ဖျာပေါ်သို့ တတ်၍ မြောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက်က ဝင့်ထည်စွာ ထိုင်တော်မူပါချေ၏။ ထိုသို့ ထိုင်တော်မူရာ၌ အတက်ဖြစ်သော လသည် လက်ယာဘက်တော်မှ ခစားစေ၏။ အကျဖြစ်သော နေသည်ကား လက်ဝဲဘက်တော်မှ ခစားစေ၏။ ဤသို့လျှင် လ၊ နေတို့သည် အသီးသီးနေရာ ယူမိကြလေ၏။

“လက်ယာဘက်သို့ နေရာပေးထားသော လသည် အအေးဓာတ်ကို ဆောင်ယူဖြန့်ဝေပေးဘိသို့ ဘုရားရှင်၏ မေတ္တာဓာတ်သည်လည်း လကဲ့သို့ပင် သတ္တဝါတို့အပေါ် အအေးဓာတ် ဖြန့်ကျက် လျက် ပေးဝေတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း သိစေတော်မူ၏။ လက်ဝဲဘက်သို့ နေရာပေးထားသောနေသည် အပူဓာတ်ကို ဆောင်ယူ ဖြန့်ဝေပေးဘိသို့ ဘုရားရှင်၏ ကရုဏာတော်ဓာတ်သည်လည်း နေကဲ့သို့ပင် သတ္တဝါအများအပြား အစားစားတို့အပေါ် အနွေးဓာတ်ဖြန့် ကျက်၍ ပေးဝေတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း သိစေတော်မူ၏”

(ဤသည်မှာ နှုတ်တော်မဖက် သဘာဝသက်သက်ဖြင့် ဟောသော တရားတော်များဟူ၍ မှတ်ယူစေချင်၏။)

ပဋိပစာပေတိုက်

“နေလနစ်ပါးသည် အရောင်ချင်းဆိုင်လျက်က မဲမှောင်ထူ ထဲသော တောအုပ်ကြီးကို အုပ်မိုးထွင်းဖောက်နေဘိသို့ ဘုရားရှင်၏ သစ္စာဓာတ်၊ မေတ္တာဓာတ်နစ်ပါးသည်လည်း ဝေနေယျတို့အပေါ် မောဟ အစိုက်တိုက်ကို အုပ်မိုးထွင်းဖောက်လျက်က သစ္စာဉာဏ်၊ ကိစ္စ ဉာဏ်၊ ကတဉာဏ်တည်းဟူသော အလင်းရောင်များ တောက်ပစေရန် ပို့လွှတ်ဆောင်ကြဉ်းတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း သိစေတော်မူ၏”

“လသည် အေးမြသော အသွင် ဆောင်လျက်က လယ်ယာ ဘက်မှ တည်နေဘိသို့ ဘုရားရှင်၏ ပညာတော် သည်လည်း အေးမြ သော မေတ္တာဖြင့် မွမ်းထုံလျက်ကသာ ဝေနေယျတို့အား ထူးကဲ အံ့အဲ သော သစ္စာဉာဏ်ကို ပွင့်စေတော်မူမည် ဖြစ်ကြောင်း သိစေတော်မူ၏”

“နေသည် နွေးထွေးသောအသွင် ဆောင်လျက်က လက်ဝဲ ဘက်မှ တည်နေဘိသို့ ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော် သည်လည်းနွေးထွေး သော အာတာပီ ဝီရိယဖြင့် လွှမ်းမိုးလျက်က ဝေနေယျတို့အား ထူးကဲ အံ့အဲသော သစ္စာဉာဏ်ကို ပွင့်တော်မူမည် ဖြစ်ကြောင်း သိစေတော်မူ ၏”

“နေသည် အကျဘက်မှ နေ၍ လကို အတက်ဘက်မှထား သည်ကား...

အလောင်းတော်၏ ကျင့်ဆဲကာလ၌ကား နေတက်သစ္စာကို သာအခြေခံပြီး ယခုဝေနေယျတို့အတွက်ကား “မေတ္တာသက်သက်ကို သာ ကျင့်သုံးတော့မည် ဖြစ်၍ နေကားအကျ လကိုကား အတတ်မှ နေရာပေးတော်မူခြင်း ဖြစ်၏”

“တစ်ဖန် လသည် လက်ယာဘက်တော်မှ၊ နေသည် လက်ဝဲ

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဝေဒါဏ်းရူပီ

၁၉၇

ဘက်တော်မှ ဖြစ်လျှင် ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်မြတ်သည် မြောက်ဘက်သို့သာ မူလျက်ရှိကြောင်း သိသာ၏။ ထိုမြောက်ဘက်သို့ မျက်နှာတော်မူခြင်းသည်ကား ဥတ္တရကုရကျွန်းသည် ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းတွင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်ချေရကား နောင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်သောကာလ မြောက်သို့သာ ဥက္ကောင်းမူမည် ဖြစ်ကြောင်း သိစေတော်မူ၏။

(ဥဇ္ဇဝေဇာဏ်ဝါဒီထုတ်ပဋိဘာနုဉာဏဒဿနကထာစာခပ်)

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အဲ့ဒီလို ပညာကြီးမားစွာ ထူးထူးခြားခြား ဖွင့်ဆိုပေးတော်မူခဲ့ပါချေပြီ။

မွေစကြာတရားဦး ဟောစဉ်အခါက လက်လက်ယာ၊ နေကို လက်ဝဲ ထားရတဲ့အကြောင်းရင်းကိုလည်း ထင်လင်းစွာ သိခွင့်ရခဲ့ပါပြီ။ ပြီးတော့ ...

ဘုရားရှင်သည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူတဲ့အခါ မြောက်အရပ်သို့ ဘာကြောင့် ဥက္ကောင်းပြုတော်မူရသလဲဆိုတဲ့အဖြေကိုလည်း တစ်ဆက်တည်း ရခဲ့ပေပြီ။

ပညာဗဟုသုတကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ပီတိဖြင့်ပင်လျှင် ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဉာဏ်ပညာတော်ကို ရှိခိုးပူဇော်လိုက်ရပြန်ပါပြီဘုရား။ ။

(အညွှန်း - ဥဇ္ဇဝေဇာဏ်ဝါဒီလထုတ်ပဋိဘာနုဉာဏဒဿနကထာ)

တန်ခိုးသည်ဖုံးအုပ်ထား အပ်၍ပညာသည်သာ ဘာကြောင့်ဖွင့်ဖော်အပ်

ကျွန်တော် တရားထိုင်ပြီဆိုလျှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ပုံ
တော်ရှေ့ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင် ညှိထွန်း ပူဇော်ပြီးမှ ဆရာတော်
ဘုရားကြီးရဲ့အေးငြိမ်းလှတဲ့ ရူပကာယတော်ကို အာရုံယူပြီးမှ ထိုင်
လေ့ရှိပါတယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ပုံတော်သည်ပင်လျှင် ဓမ္မဇာတ်
အား ဖြစ်ပြီး စိတ်တည်ငြိမ်စူးစိုက်မှုကို ရှေးဦးစွာ ပြုနိုင်စွမ်းတယ်လို့
ကျွန်တော် ယုံကြည်နေပါတယ်။ အဲ့ဒီမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ပုံ
တော်ကိုကြည့်ညှိနေရင်ဘာကိုသွားသတိထားမိသလဲဆိုတော့ ရဟန်း
သံဃာတော်များဟာ သင်္ကန်းတော်ကို ဝဲဘက်ပုခုံးပေါ် ဖုံးလွှမ်းဖုံးအုပ်
ထားတယ်ဆိုတာ ဖူးမြင်ရပါတယ်။

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါင်းချုပ်

အဲ့ဒီမှာ မေးခွန်းတစ်ခု အလိုလိုဖြစ်ပေါ်စူးစမ်းမိခဲ့ရဲ့။
 ရဟန်းသံဃာတော်များသည် ဝဲဘက်ပုန်းကို သင်္ကန်းတော်
 ဖြင့် ဘာကြောင့် ဖုံးလွှမ်းရသနည်း။
 ဒီမေးခွန်းကို လျှောက်မည် လျှောက်မည်နဲ့ မလျှောက်ဖြစ်
 ခဲ့ပါ။

၁၉၉၆ သံလွင်အရှေ့ခြမ်း သုဝဏ္ဏသျှမ်းတောင်ကို ရောက်
 တော့မှ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ပြီး ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဒီလိုရှင်းပြ
 အဖြေပေးတော်မူခဲ့ပါတယ်။

“တို့အဘဘုရား သာသနာမှာ လက်ဝဲတော်ရံ လက်ယာတော်
 ရံဆိုတာ မရှိဘူးလား ...”

“ရှိပါတယ်ဘုရား”

“လက်ဝဲတော်ရံဆိုတာ ...”

“တန်ခိုးအရာမှာ ဧတဒဂ်ရတဲ့ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ပါ
 ဘုရား ...”

“လက်ယာရံဆိုတာ ...”

“ပညာအရာမှာ ဧတဒဂ်ရတဲ့ အရှင်မဟာသာရိပုတ္တရာပါ
 ဘုရား ...”

“ဟုတ်ပြီဗျ ... တန်ခိုးကလက်ဝဲ၊ ပညာကလက်ယာ...”

တန်ခိုးဆိုတာ အာသဝေါ တရားတို့ရဲ့ ကုန်ရာခန်းရာ အရ
 ဟတ္ထဇေ၊ အရဟတ္တရဲ့ အလံတံခွန်သာ ဖြစ်တယ်။ ပညာဆိုတာကတော့
 ဝိပဿနာပညာ၊ မဂ်ပညာ၊ ဖိုလ်ပညာကနေနိဗ္ဗာန်ကို ရဖို့ရောက်ဖို့
 မဟုတ်လား။ ပုထုဇဉ်တို့ရဲ့ စိတ်သဘာဝဆိုတာ အဆန်းကြီးကွဲ၊ တစ်ခုရိုး

တစ်မျိုးပြောင်းပြီး တစ်သံသရာလုံး ဆန်းတယ် ထင်တာတွေနောက် လိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ရိုင်းရိုင်းပြောရရင် လမ်းဘေးက မျောက်ပွဲ၊ မျက်လှည့် ပွဲကအစ ဆန်းတယ်ထင်တာ မှန်သမျှမှာ လူတွေမေ့မေ့ သာယာနေ တတ်ကြတယ်။ ဒီတော့ တန်ခိုးရဲ့ ဆန်းဆန်းပြားပြား ဖမ်းစားမှုအပေါ် မေ့လျော့တွေဝေ သာယာနေကြရင် မဂ်ပညာ ဖိုလ်ပညာကွယ်မှာပဲ။ မဂ် ပညာဖိုလ်ပညာ ကွယ်ရင် သာသနာကွယ်မှာပဲ။ သာသနာကွယ်ပြီ ဆို တာနဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲ ဒုက္ခအပေါင်းက လွတ်မြောက် ရာ တရားတွေလည်း ကွယ်တာပဲ။

တန်ခိုးလောက်မှာ မိန်းမောနေရင် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက မလွတ်မြောက်နိုင်ဘူး။

ဒါကြောင့် တန်ခိုးဆိုတာ ဖုံးထားအပ်သောအရာ၊ ပညာ သာ လျှင် အမြဲအစဉ် ဖွင့်ထားအပ်သောအရာ၊ ဖော်ထားအပ်သောအရာ၊ ဒါကြောင့် တန်ခိုးကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ လက်ဝဲဘက်ကို သင်္ကန်းနဲ့ဖုံးထား ရတယ်။ ပညာကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ လက်ယာဘက်ကိုတော့ ဖွင့်ပြထား ရတယ်။ ဖော်ထားရတယ်။

ယောဂီတို့ တရားထိုင်ရာမှာလည်း တင်ပျဉ်ခွေကြား လက် နှစ် ဘက်ယှက်တင်တဲ့အခါ ...

လက်ဝဲလက်ကို အောက်က လက်ယာလက်ကို အပေါ်က ထားရတာလည်း ဒီသဘောပဲ။ လက်ဝဲဆိုတဲ့ တန်ခိုးသဘောကို လက် ယာဆိုတဲ့ ပညာက အုပ်ထားဖုံးထား ဆင့်ထားရတယ်။ တစ်နည်း အားဖြင့်တော့ လက်ဝဲကသမထ၊ လက်ယာကဝိပဿနာ၊ သမထ တန်ခိုးကိုသာ ပြလိုက်လို့ကတော့ အညှီယင်အုံသလို နေတော့မှာပေါ့။

မဇ္ဈိမစာပေတိုက်

ဘုရားကြီး ၁ + ၂ ဝေါဒ်ချစ်

ရုပ် နှစ် ဖြစ်ပျက်တွေ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တတွေ ဘာမှဟောလို့ ပြောလို့ နားဝင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ တန်ခိုးပြမိရင် တန်ခိုးပဲ ကိုးကွယ်မှာ။ ဝိပဿနာပညာ၊ ဖိုလ်ပညာ၊ မဂ်ပညာတွေဆိုတာ ကျင့်ကြံအားထုတ်ရ မှန်းတောင် သိမှာမဟုတ်တော့ဘူး။”

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အဲဒီလိုရှင်းပြလိုက်တော့မှ “ဘာ ကြောင့်” ဆိုတဲ့ အခြေဉာဏ် အလင်းရောင်ရပါတော့တယ်။ တစ်ဆက် တည်းမှာပဲ အရှင်ဝိဇ္ဇောလမထေရ် အကြောင်းကိုပါ သာဓကဆောင် ပြတော်မူပါတယ်။

“အဲဒီတုန်းက ရာဇဂြိုဟ် သူဌေးကြီးဟာ ရတနာသုံးပါး အပေါ် သံသယအားကြီးနေတယ်။ လောကမှာ ဘုရားရဟန္တာဖြစ်ပြီဆိုပြီး ဝိုက်ဆရာကြီးတွေ လုပ်နေကြတယ်။ တကယ့်ဘုရား ရဟန္တာဆိုရင် သိသာ ထင်ရှားတဲ့ တန်ခိုးပြရမှာပေါ့လို့ သူဌေးကြီး တွေးထင်နေတယ်။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့တော့ ဂင်္ဂါမြစ်ထဲကရတဲ့ အင်မတန် အဖိုးထိုက်တဲ့ စန္ဒကူးသား ကို ရတော့ သပိတ်ပုံထွင်းထုပြီး အတောင်ခြောက်ဆယ်လောက်မြင့် အောင် ဝါးလုံးတွေကိုဆက်ပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ချိတ်ဆွဲထားတယ်။ လောက မှာ ဘုရားရဟန္တာရှိပါလျှင် ဒီသပိတ်ကို ကောင်းကင်မှ ယူပါလှည့်၊ ယူ နိုင်ခဲ့ရင် သားမယား ကျေးကျွန်တို့နှင့်တကွ အသက်ထက်ဆုံး လုပ် ကျွေးပါ့မယ်လို့ ကြေညာတယ်။

ဘယ်ပြောကောင်းလိမ့်မလဲ။ တိတ္ထိတွေ တတ္တဒွန်းကြီးတွေ ဝိုက်ဆရာတွေက နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ လှည့်ဖျားယူငင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တကယ်ယူမပြနိုင်လို့ သူတို့ ဘုရားရဟန္တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှား ပေါ်လွင်ကုန်တယ်။ ဒီမှာ ရာဇဂြိုဟ် သူဌေးသာ မဟုတ်

မန္တိပတယတိုက်

လူတွေကလည်း လောကမှာ ဘုရားရဟန္တာမရှိတော့ပါလား ဆိုတဲ့ သံသယဝင်ကုန်တယ်။ ဒါကို ရာဇဂြိုဟ်မြို့ထဲ ဆွမ်းခံဝင်တဲ့ အရှင် မောဂ္ဂလာန်ကြီးနဲ့ သူ့တပည့် အရှင်ပိဏ္ဍောလတို့ ကြားတယ်။ ဒီမှာ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကြီးရဲ့အကြံက ရတနာ သုံးပါးကို လူတွေပြစ်မှား ကုန်ပြီ။ သံသရာမှ မွန်းနစ်ရာတော့မယ်။ ဒီတော့ ငါ့ရှင် ပိဏ္ဍောလ ကောင်းကင်ဖြင့် သွား၍ သပိတ်ကို ယူချေလို့ တိုက်တွန်းတာပေါ့။ ဈာန် သမာပတ်တို့၌ ကောင်းစွာလေ့ ကျက်ထားတဲ့ ဘုရားသားတော်တွေပဲ။ ဒီသပိတ်လောက်တော့ ဘာလို့ ယူမပြနိုင်လိမ့်မလဲ။

သပိတ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အရှင်ပိဏ္ဍောမထေရ်ဟာအလျား သုံးဂါဝုတ်၊ အနံ သုံးဂါဝုတ်ရှိတဲ့ ကျောက်ဇရာကြီး ခြေမနဲ့ ညှပ်ပြီး ရာဇဂြိုဟ်မြို့ပေါ် ဟင်္သာငှက်ဝဲသလို တလူးလာလာ စကြံကြံပြုတော် မူတာပေါ့။ ဟာ ရာဇဂြိုဟ်တစ်မြို့လုံး ရှန်းရင်းဆန်ခတ် ထိတ်လန့် အော် ဟစ်ပြေးလွှားပုန်းအောင်း ကယ်ပါ ယူပါ။ အရှင်ပိဏ္ဍောကလည်း မြို့ကို ခုနှစ်ပတ်ပတ်ပြုပြီးမှ သူ့ကိုယ်ကိုမြင်တော်မူစေတယ်။ လူတွေ အော် ဟစ်တောင်းပန်တော့မှ ကျောက်ဇရာကြီး ခြေနဲ့ခက် လွှင့်ပစ်တာ၊ ပြီး တော့မှ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးအိမ်အပေါ်မှာ ထန်းခုနှစ်ဆင့် အမြင့်က ရပ် တော်မူ ကိုယ်ထင်ပြတယ်။ ဒီတော့မှ သူဌေးလည်း ရဟန္တာရှိတယ် ဆို တာယုံပါပြီ။ တပည့်တော်ရဲ့အလှူကို ခံတော်မူပါ ဖြစ်ကရော။

ဒီလောက်နဲ့ မပြီးသေးဘူး။ အရှင်ပိဏ္ဍောလ တန်ခိုးပြတဲ့ သတင်းက ကျောင်းအထိပြန်သွားတော့ကာ တန်ခိုးပြတာ မမြင်လိုက် ရတဲ့ ရဟန်းတွေက စည်းဝေးတိုင်ပင်ပြီး "အရှင်ပိဏ္ဍောလ တန်ခိုးပြပါ" ချည်း တောင်းပန်ကုန်ရော။ တရားမတောင်းဘဲ တန်ခိုး တောင်းကုန်

သဒ္ဒါကြောင့် ၁ + ၂ ဝေါဟာရ

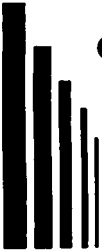
ကြပြီ။ ဘယ်နှယ်လဲ။ ဒါတောင် ရဟန်းတွေနော်၊ လူတွေဆို ဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံး ဘုရားရှင်ကြား သိတော်မူတော့ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြချက်နဲ့ တန်ခိုးပြာဋိဟာ မပြရလို့ သိက္ခာပုဒ်ပညတ်တော်မူ သတဲ့ ကွယ်။ ဒါကြောင့် တန်ခိုးများ ပြမိရင် အဆန်းမှာ လမ်းဆုံးပြီး ပညာအားဖြင့် သွားရတဲ့ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် ဝန်းပန်းတိုင် ပျောက်မှာ စိုးလို့ ...။

တန်ခိုးသည် ဖုံးထားရသော အရာ၊ ပညာသည် ဖွင့်ဖော် ထား အပ်သော အရာ... တဲ့ ဟုတ်ပြီလား။

“သဘောပေါက်ပါပြီ ဘုရား ...”

(အညွန့်-ဇမ်း သုဝဏ္ဏသျှမ်းတောင်ကြွေဝါး)

လူတွေအိပ်မောကျနေ သလောက် ဘုရားအရိယာတို့ဘာကြောင့် အစဉ်နိုးကြားနေ

ကျွန်တော်တို့ရဲ့တစ်နေ့တာ အသက်ရှင်မှုဆိုတာ နေ့မှာသာ အသက်ရှင်ပြီး ညအိပ်လိုက်တာနဲ့ ကုလားသေ၊ ကုလားမော ဆိုတော့ “အိပ်နေချိန်ဟာ ဘာမှ မသိတော့လို့ သေတာနဲ့မခြား” ပါဘူး။ တကယ်တော့ နေ့အချိန်နဲ့ နိုးနေတယ် ဆိုပေမယ့် သတိရှိရှိ ကိုယ်ပိုင် အသိနဲ့ နေခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘဲ သူပြောသိ၊ ငါပြောသိ၊ ပညတ်သိ၊ သညာ သိ၊ အဝိဇ္ဇာသိတွေနဲ့ အသက်ရှင်ခဲ့ရတာ ဖြစ်လို့ လူသိစစ်စစ်နဲ့ ရှင်သန် နေထိုင်ခဲ့တယ်လို့ မဆိုသာပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော် ဘုရားကြီးက “ဟဲ့ နေ့သေပြီ ညမရှင်တွေ” လို့ ဆိုခဲ့ဖူးပါတယ်။

မဏိပုထပတိုက်

ဘုရားကြောင့် ၁ + ၂ ပေါင်းချုပ်

“ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ သတ္တဝါတွေအတွက် အချိန်ပြည့် အလုပ်လုပ်တော်မူခဲ့တယ်။ ညခုနှစ်နာရီ လူတွေကို တရားစဟော၊ ဟော ကိုးနာရီ ဆယ်နာရီလောက် လူပရိတ်သတ်စီတော့ နတ်ပရိတ်သတ်ဗျ။ နတ်ပရိသတ်လည်း ဘယ်လောက်နာရ နာရ အားရတယ်မရှိဘူး။ တော်တော်နဲ့ မပြန်ဘူး။ ဘုရားရှင်ကို ဖူးလို့ကို အားမရနိုင်ဘူး၊ မဝနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတာ။ ဒါနဲ့ ညသန်းခေါင်ကျော် နှစ်ချက်တီးလောက်တဲ့အထိတောင် နတ်တွေမပြန်နိုင်သေးဘူး။ နတ်တွေရဲ့ နောက်မှာ ဗြဟ္မာတွေက ဖူးချင်လွန်းလို့ ပြုတစ် ပြုတစ် လုပ်နေပြီ။ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ ပြနေပြီ။ ဒါနဲ့ နတ်တွေ အလှည့်ပြီးတော့ ဗြဟ္မာတွေ အလှည့်ပေးရပြန်ရော။

တစ်ညလုံး ဟောရ ပြောရလို့ ဘုရားရှင် အိပ်ချင်တော်မူမယ် မထင်နဲ့၊ ခန္ဓာဝန်ကို ပြုပြင်သောအားဖြင့် ဣရိယာပုဒ်သာ ပြောင်းတော်မူတယ်။ ဒါနဲ့ ဗြဟ္မာတွေလာတော့ လျောင်းတော်မူရော၊ လျောင်းတော်မူလျက်ကပဲ ဗြဟ္မာတွေ မေးလျှောက်သမျှ ဖြေကြားတော်မူတယ်။ ထိုက်သင့်ရာ တရားချီးမြှင့်ရတယ်။ ဒါနဲ့ ဗြဟ္မာတွေလည်း လင်းကာနီး၊ အရှက်တက်ခါနီးမှ ပြန်သွားတယ်။ တို့ အဘဘုရားရှင် ခဏလေး မေးလိမ့်မယ်၊ နားလိမ့်မယ် မအောက်မေ့နဲ့၊ ဒီနေ့အဖို့ ဘယ်သူများ ကျွတ်တမ်းဝင်လိမ့်မလဲဆိုတာ သဗ္ဗညု တရွှေညက်တော်မှာ ကြည့်တော်မူရပြန်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ လင်းလာပြန်တော့ ဆွမ်းခံတော်မူရ၊ ရဟန်းတွေကို ဆုံးမရ၊ ဝေနေယျတွေကို တရားပြရနဲ့ တို့အဘဘုရားရှင်မှာ နားချိန် အိပ်ချိန် ဆိုတာ ရှိရဲ့လား။

“မရှိပါ ဘုရား - - -”

မဂ္ဂိမာဏပတိက်

“ဘုရားရှင်တို့ မည်သည် သတ္တဝါတွေ အတွက် ဝေနေယျ တွေအတွက် အချိန်ပြည့် အလုပ်လုပ်နေတယ်၊ အချိန်နဲ့အမျှ နိုးကြား နေတယ်၊ ဒီလိုပဲ ဘုရားသားတော်ကြီးများဖြစ်တဲ့ အရိယာ အရှင် သခင်ကြီးများသည်လည်းပဲ နည်းနည်းမှ မအိပ်ဘူး၊ အချိန်ပြည့် နိုးကြား နေတယ်၊ ဘုရားရှင်ရွှေလက်ထက်တော်ကို မဆိုထားပါနဲ့၊ တို့ဒီဘက် ခေတ် မျက်မှောက်ခေတ်မှာတောင်မှ ကျေးဇူးတော်ရှင် ဝေဘူဆရာ တော်ဘုရားကြီး ဟာ ၂၄ နာရီလုံးလုံး အလုပ်လုပ်ပြသွားခဲ့တယ်၊ တစ်နေ့လုံးမှ သုံးမိနစ်လောက်သာ အနားယူ တယ်၊ ဒါတောင် အိပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နားတယ် ဆိုရုံလေး နားတာ”

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဘုရားရှင်နဲ့ အရိယာကြီးများရဲ့ဂုဏ် ရည်ကို အမြဲအစဉ် အောက်မေ့ ဟောပြောလေ့ ရှိပါတယ်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီး ကိုယ်တော်တိုင်လည်း ၂၄ နာရီလုံးလုံး အိပ်စက်လဲလျောင်း ခြင်း အလျဉ်းမရှိခဲ့တာ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တွေ့ပါပဲ။ သုဝဏ္ဏသျှစ် တောင်မှာ၊ နတ်တလူတောရမှာ၊ ဝေဒလ္လျချောင်းမှာ တရားနာရင်း မိုး စင်စင်လင်းခဲ့တဲ့ ညပေါင်းများစွာ ကျွန်တော် စတင်ဖူး မြော်ခွင့်ရတဲ့ ၁၉၉၂ ခု ယခု ၁၉၉၉ခုနှစ်အထိ ဆရာတော်ဘုရားကြီး တစ်ကြိမ် တစ်ခါ မျှ သမ်းဝေခြင်းကိုပင် မတွေ့မြင်ခဲ့ရပါ။ ဒီလို ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ လူတွေမများကား ...

အိပ်မှ အားရှိတယ်လို့ ထင်နေတတ်ပြန်သေးတယ်။

တစ်နေ့လုံး စီးပွားရှာ၊ ကာမဂုဏ်ခံစားနဲ့ပဲ အဝိဇ္ဇာအမှောင် ထုအောက် ပြားပြားမှောက် အိပ်မောကျနေခဲ့ပါတယ်။ တစ်နေ့လုံး အစားတွေစား၊ အတွေးတွေဝင်၊ သောကတွေနဲ့ ဘဝင်လေမငြိမ်ဘဲ

ဘာကြောင့် ၁ + ၂ ဒေါ်ဒေါ်ချစ်

နလုံးသွေးခုန်ထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ မောပန်းညှိုးချိုး အပူနဲ့ ဖုံးထားပါတယ်။ နေ့အခါ နေရောင်နဲ့ ရွှေးပေါက်ကလေးတွေက အပူငွေ့ထွက်နိုင်ပေမယ့် ညဘက်အေးချိန်မှာ ရွှေးပေါက်၊ မွှေးညင်းပေါက်ကလေးတွေ ပိတ်သွားတော့ အပူတွေက မထွက်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီအပူတွေက ခါးဆစ်ရိုးက တစ်ဆင့် ဂုတ်ကျော၊ အုတ်ဆက်ကြောကို ထိုးတယ်။ အုံးဇက်ကြောကတစ်ဆင့် ဆစ်ဆင့် ငယ်ထိပ်ကို ထိုးတယ်။ ငယ်ထိပ်က တစ်ဆင့် လေးလံလာပြီး မျက်လုံးကို ဖုံးအုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ မျက်လုံးမှိတ်သွားတာကိုပဲ အိပ်တယ်လို့ ခေါ်တာ။

ဒါဟာ ဘာကြောင့်ဘယ်ပုံ အိပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာရဲ့အဖြေပါပဲ။

အိပ်ပြီဆိုပေမယ့် အသက်ကတော့ ရှူနေတယ်။ ဝင်လေထွက်လေ မှန်နေတယ်။ အဲ့ဒီတော့မှ လေပူတွေက နှာခေါင်းထဲက ထွက်နေတာ၊ တချို့အပူအားကြီးတော့ ပါးစပ်ကတောင် ဟောက်ပြီး ထွက်သေးတာ၊ ဘာကြောင့် ဟောက် သလဲမေးရင် အပူအားကြီးလို့။ အဲ့ဒီမှာ ဝင်လေ (လေအေး) က အစားထိုးပေးနေပြီ။ ထွက်လေနဲ့ အပူတွေ ထွက်ကုန်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ထဲ အပူကုန်တဲ့အချိန်မှာ နိုးလာတယ်။ ဒါတောင် ရုပ်အပူကုန်တာနော်၊ စိတ်အပူသောက ကတော့ အချိန်ပြည့်နေရာယူထားတယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်လေး တယ်၊ စိတ်လေးတယ် ဆိုတာ စိတ်က လေးနေတာ မဟုတ်ဘူး။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ သောက၊ တဏှာ၊ မာန ဆိုတဲ့ ကိလေသာ ကြောင့် စိတ်လေးနေတာ။

လူတွေ အိပ်တာတောင်မှ နံနက် ၂ နာရီနဲ့ ၃ နာရီကြား ပိုပြီး အိပ်မောကျတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ။ အရင်နေ့က အပူနဲ့ အဝေးဆုံး အချိန် ပို့လို့၊ ဒီတော့ အေးအေးလေးနဲ့ အိပ်မောကျကရော၊ ဒါကြောင့် သူရိုးက

၂၀၈

မောင်သွေးရွှန်

လည်း ဒီအချိန် စောင့်ပြီးမှီးတာ။ အေး ... လူတွေ အိပ်လို့ အကောင်းဆုံး အချိန်ပဲ ...။

“ဘယ့်နယ်လဲ .. တစ်သံသရာလုံး အိပ်မောကျလာခဲ့ကြတာ”

“ဘယ်တော့များမှ နိုးကြပါ့မတုန်းဗျ ...”

“ဒီနေ့ ဒီအချိန်က စပြီး နိုးကြားအောင် ကြိုးစားကြပါမည် ဘုရား ...”

(မောင်သွေးရွှန်)

၁၃၆၁ခုနှစ်၊ ဒုတိယဝါဆိုလဆန်း (၁၄) ရက်၊

ညနေ (၅)နာရီ (၂၅) မိနစ်တွင် ပြီးစီးအောင် မြင်သည်။

(အညွှန်း - ၁၈-၁-၉၁၊ သာစည်မြို့နယ်၊ ရွှေကျောင်းကုန်းတောင်ဩဝါဒ

၁၉၉၇၊ ဇွန်လနတ်တလူတောရ (ဩဝါဒ)။

